DASHIELL HAMMETT

UN OM SUBȚIRE

DASHIELL HAMMETT

Un om subţire

În româneşte de Mircea Dimitriu

Editura Univers
Bucureşti – 1973

Cuprins

1 ____ 5
2 ____ 8
3 ____ 11
4 ____ 15
5 ____ 19
6 ____ 26
7 ____ 32
8 ____ 35
9 ____ 43
10 ____ 53
11 ____ 61
12 ____ 75
13 ____ 81
14 ____ 95
15 ____ 100
16 ____ 106
17 ____ 113
18 ____ 115
19 ____ 124
20 ____ 129
21 ____ 138
22 ____ 142
23 ____ 154
24 ____ 164
25 ____ 169
26 ____ 183

27 198
28 206
29 214
30 223
31 232

1

Stăteam rezemat la bar într-o bombă de pe Strada 52 aşteptând-o pe Nora să-şi termine cumpărăturile de Crăciun, când o fată se ridică de la masa unde şezuse cu alte trei persoane şi se îndreptă spre mine. Era mică, blondă, îmbrăcată într-un set albastru şi, oricum ai fi privit-o, de sus în jos sau de jos în sus, rezultatul era satisfăcător.

— Nu-i aşa că eşti Nick Charles? mă întrebă ea.

Am spus:

— Da.

Mi-a întins mâna.

— Eu sunt Dorothy Wynant. Nu-ţi mai aminteşti de mine, dar ar trebui să-ţi aminteşti de tatăl meu, Clyde Wynant. Dumneata...

— Sigur, i-am spus, acum îmi amintesc de tine. Dar pe vremea aceea erai doar un copil de unsprezece-doisprezece ani, nu-i aşa?

— Da. Asta era acum opt ani. Ascultă! Îţi mai aminteşti de poveştile acelea pe care mi le spuneai? Erau adevărate?

— Probabil că nu. Ce mai face tatăl tău?

Fata râse.

— Tocmai asta voiam să te întreb şi eu. Ştii, mama a divorţat şi mai aflăm câte ceva despre el doar atunci când scriu ziarele despre invenţiile lui. L-ai mai întâlnit?

Paharul meu era gol. Am întrebat-o ce-ar vrea să

bea, a zis scotch cu sifon, am comandat două şi i-am răspuns:

— Nu. Am locuit la San Francisco.

Mi-a spus, dusă pe gânduri:

— Tare aş vrea să-l văd. Mama s-ar înfuria îngrozitor dacă ar afla, totuşi mi-ar plăcea să-l întâlnesc.

— Şi...?

— Nu mai stă acolo unde am locuit, pe Riverside Drive, şi nici în cartea de telefon nu e.

— Încearcă la avocatul lui, i-am dat ideea.

Se lumină la faţă:

— Cine-i ăsta?

— Un tip... Mac – şi-nu-mai-ştiu-cum... Da! Macaulay. Ăsta e! Herbert Macaulay. Locuia în blocul Singer.

— Împrumută-mi o fisă, spuse ea şi plecă spre telefon. Când se întoarse, era zâmbitoare: L-am găsit. E chiar aici după colţ, pe Bulevardul Cinci.

— Tatăl tău?

— Nu, avocatul. Spune că tata a plecat din New York. Am să trec pe la el. Şi, ridicând paharul spre mine: Reunirea familiei. Ascultă, de ce nu...

În clipa aceea, Usta sări în sus şi mă izbi în burtă cu labele din faţă. Nora, care ţinea lesa, spuse:

— A avut o după-amiază distractivă: a răsturnat un stand cu jucării la „Lord & Taylor”, a băgat-o în toţi sperieţii pe o grăsană lingând-o pe picior la Saks şi trei poliţişti au mângâiat-o.

Am făcut prezentările.

— Soţia mea, şi Dorothy Wynant. Tatăl ei a fost pe vremuri clientul meu, când ea era numai atâtica. Băiat bun, dar cam sucit.

— Mă fascina, spuse Dorothy vorbind despre mine.

Era un detectiv în carne şi oase, iar eu mă ţineam după el rugându-l să-mi vorbească despre aventurile lui. Îmi spunea nişte minciuni îngrozitoare şi eu le credeam cuvânt cu cuvânt.

— Arăţi cam obosită, Nora, i-am spus soţiei mele.

— Sunt. Să stăm jos.

Dorothy Wynant zise că trebuie să se întoarcă la masa ei. Îşi luă rămas bun de la Nora; să trecem neapărat o dată pe la ei, la un cocteil, locuiau la hotelul „Courtland”, maică-sa se numea acum Jorgensen. Vom veni cu plăcere, dar şi ea trebuie să vină o dată pe la noi, locuim la hotelul „Normandie” şi vom mai sta în New York o săptămână sau două. Dorothy mângâie căţeluşa pe cap şi ne părăsi.

Am găsit o masă. Nora spuse:

— E drăguţă.

— Dacă îţi plac cele de genul ei!

Rânji la mine:

— Ai genuri?

— Numai pe-al tău, iubito. Înalte, brunete şi cu mutre răutăcioase.

— Atunci, ce ai de spus despre roşcata aia de care te ţineai seara trecută la Quinn?

— Ce aiureală, am spus. Voia numai să-mi arate nişte gravuri franţuzeşti.

2

A doua zi mi-a telefonat Herbert Macaulay.

— Salut! N-am ştiut că te-ai întors la New York până ce nu mi-a spus Dorothy Wynant. Luăm prânzul împreună?

— Cât e ceasul?

— Unsprezece şi jumătate. Te-am trezit...?

— Da... am răspuns eu, dar e foarte bine. Ce-ar fi să iei prânzul la noi? Sunt mahmur şi nu mă simt în stare să mă trambalez prea mult... Foarte bine. Să zicem, pe la unu.

Am băut un pahar cu Nora care pleca la coafor să-şi spele părul, apoi am mai băut unul după duş şi mă simţeam mai bine când sună din nou telefonul.

O voce de femeie mă întrebă:

— Domnul Macaulay e acolo?

— Nu încă.

— Mă scuzaţi că vă deranjez. V-aş ruga să-i spuneţi să dea un telefon la biroul său, imediat ce soseşte acolo. E ceva important.

I-am promis că aşa voi face.

Macaulay sosi după vreo zece minute. Era un bărbat frumos, înalt, cu părul ondulat şi obrajii trandafirii, cam de vârsta mea, patruzeci şi unu, dar arăta mai tânăr. Se spunea că e un avocat foarte bun. Am lucrat de multe ori pentru el pe vremea când locuiam la New York şi totdeauna ne-am înţeles perfect.

Ne-am strâns mâinile şi ne-am bătut unul pe altul pe umeri, el m-a întrebat cum o mai duc cu viaţa şi i-am zis „Bine”, apoi l-am întrebat şi eu cum o mai duce, şi mi-a răspuns „Bine”. Pe urmă i-am spus să dea un telefon la biroul lui.

Se întoarse de la telefon încruntat.

— Wynant a reapărut la New York, spuse el, şi vrea să se vadă cu mine.

Am adus băuturile pe care le turnasem:

— Cred că prânzul ar putea...

— Lasă-l pe el să aştepte, zise avocatul şi luă un pahar.

— Tot aşa sucit cum îl ştiam?

— Fără glumă, spuse grav Macaulay. Ai auzit că prin ’29 l-au ţinut aproape un an într-un sanatoriu?

— Nu.

Clătină din cap. Se aşeză, puse paharul pe masa de lângă scaunul său şi se înclină puţin spre mine:

— Charles, nu cumva ştii ce are Mimi de gând?

— Mimi? Ah, soţia lui... adică fosta soţie. Nu ştiu. Dar trebuie oare să aibă ceva de gând?

— De obicei are, spuse el sec, şi apoi urmă foarte rar: Credeam că ştii.

Carevasăzică, asta era! I-am răspuns:

— Ascultă, Mac, de şase ani nu mai sunt detectiv. Din 1927. Mă privi mirat. Cinstind vorbind, l-am încredinţat eu, la un an după ce m-am însurat, tatăl soţiei mele a murit şi i-a lăsat o fabrică de cherestea, o linie de cale ferată îngustă împreună cu alte lucruri, şi astfel am părăsit agenţia de detectivi ca să mă pot ocupa de toate astea. În orice caz, nu voi lucra pentru Mimi Wynant, sau Jorgensen ori cum o mai fi chemând-o acum... Niciodată nu i-a plăcut mutra mea şi nici mie nu mi-a plăcut vreodată mutra ei.

— Oh, dar nu mă gândeam că... Macaulay se întrerupse cu un gest vag şi apucă paharul. Când îl luă de la gură, urmă: Mă întrebam, numai. Uite, Mimi îmi telefonează alaltăieri, marţi, încercând să-l găsească pe Wynant; apoi, ieri, telefonează Dorothy, zicând că tu i-ai dat ideea, vine pe la mine, de-asta am crezut că mai faci încă pe copoiul. Aşadar, mă întrebam ce-or fi însemnând toate astea.

— Dar nu ţi-au spus ele?

— Da... Că li s-a făcut dor de Wynant. Asta înseamnă multe.

— Voi, avocaţii, sunteţi o tagmă de oameni bănuitori, i-am spus eu. S-ar putea să le fie dor de el – de el şi de banii lui. Dar ce-i cu el? Se ascunde?

Macaulay dădu din umeri:

— Ştiu tot atât cât ştii şi dumneata. Nu l-am mai văzut din octombrie. Mai sorbi o dată din pahar şi zise: Cât mai stai la New York?

— Până după Anul Nou, i-am zis eu şi m-am dus la telefon să comand prânzul.

3

În seara aceea fusesem cu Nora la premiera piesei „Honeymoon” de la Little Theatre şi apoi la o petrecere dată de unii Freeman, ori Fielding, sau cam aşa ceva. Mă simţeam foarte întors pe dos în dimineaţa următoare când m-a trezit Nora. Îmi dădu un ziar şi o ceaşcă de cafea şi spuse:

— Citeşte asta.

Am citit cu răbdare un paragraf sau două, apoi am lăsat jos ziarul şi am sorbit din cafea.

— Gluma-i glumă, am spus, dar în momentul ăsta aş da toate interviurile primarului O’Brien apărute vreodată în presă şi filmul indian pe deasupra, în schimbul unei picături de whis...

— Nu aia, prostule! Şi arătându-mi cu degetul pe ziar: Asta!

SECRETARA UNUI INVENTATOR ASASINATA ÎN APARTAMENTUL EI

Cadavrul Juliei Wolf a fost găsit ciuruit de gloanţe.

Poliţia îl caută pe patronul ei, Clyde Wynant.

Corpul ciuruit de gloanţe al Juliei Wolf, în vârstă de 32 de ani, secretara particulară a binecunoscutului inventator Clyde Wynant, a fost descoperit ieri după-amiază în apartamentul victimei din Strada 54 nr. 411, în cartierul de est, de către doamna Christian Jorgensen, fosta soţie

a inventatorului, care se dusese acolo să afle adresa actuală a primului ei soţ.

Doamna Jorgensen, care a sosit luni la New York după o şedere de şase ani în Europa, a declarat poliţiei că a auzit gemete slabe când a sunat la uşa victimei şi atunci a chemat liftierul, Mervin Holly, care la rândul lui l-a anunţat pe administratorul blocului, Walter Meany. Pătrunzând în apartament, ei au găsit-o pe domnişoara Wolf zăcând în dormitor pe parchet, cu patru răni în piept, provocate de cartuşe de calibrul 32. Ea a murit fără a-şi recăpăta cunoştinţa, înainte de sosirea poliţiei şi a medicului.

Herber Macaulay, avocatul lui Wynant, a declarat poliţiei că nu l-a văzut pe inventator din octombrie. Potrivit spuselor sale, Wynant i-a telefonat ieri, fixându-i o întâlnire la care n-a venit. El a declarat, totodată, că nu ştie unde se află clientul său, Macaulay a mai spus că domnişoara Wolf a fost în ultimii opt ani secretara inventatorului. Avocatul a mai declarat că nu ştie nimic despre familia şi relaţiile victimei şi că nu poate da nicio lămurire despre asasinat.

Aşa cum se prezintă rănile, este exclusă ipoteza sinuciderii...

Restul ştirii nu era decât un comunicat tipic al poliţiei.

— Crezi că el a omorât-o? întrebă Nora când am lăsat iar ziarul.

— Wynant? Nu m-ar surprinde... Cu gărgăunii lui...

— Pe ea ai cunoscut-o?

— Da. Ce-ai spune de o picătură de ceva...? Aşa, ca să ne mai dezmorţim.

— Cum arăta?

— Nu rău, am spus eu. Nu arăta rău, era destul de deşteaptă şi cu mult temperament. Şi tocmai de aşa ceva avea nevoie ca să poată trăi cu un tip ca ăsta.

— Trăia cu el?

— Da. Aş vrea să beau ceva, te rog. Adică aşa stăteau lucrurile atunci când i-am cunoscut.

— De ce nu-ţi iei mai întâi gustarea? Era îndrăgostită de el, sau era doar o chestie de bani?

— Nu ştiu. E prea devreme pentru gustare.

Când Nora deschise uşa să iasă, intră Usta şi îşi puse labele pe pat, cu botul spre faţa mea. Am scărpinat-o pe cap şi am încercat să-mi amintesc ce spusese o dată Wynant despre femei şi câini. Nu era bancul cu femeia, prepelicarul şi nucul. Nu puteam să-mi aduc aminte despre ce era vorba, dar aveam impresia că ar fi fost important să-mi amintesc.

Nora se întoarse cu două pahare pline şi cu o altă întrebare:

— Cum arată Wynant?

— Înalt, peste un metru optzeci şi e unul dintre cei mai slabi oameni pe care i-am întâlnit. Acum trebuie să aibă vreo cincizeci de ani, dar încă de când l-am cunoscut avea aproape tot părul alb. De obicei umblă netuns, cu mustaţa sură şi ţepoasă şi îşi roade unghiile.

Am împins căţeluşa la o parte ca să pot ajunge la paharul meu.

— Pare drăguţ. Ce treburi ai avut cu el?

— Un tip care lucra pentru el l-a acuzat că i-a furat un fel de idee sau invenţie. Kelterman îl chema. A încercat să-l stoarcă pe Wynant de bani ameninţând

că-l împuşcă, îi pune o bombă în casă, îi răpeşte copiii, îi taie beregata nevestei, şi alte chestii d-astea, dacă nu iese cu banii. Nu l-am prins... dar cred că l-am speriat. Oricum, ameninţările au încetat şi nu s-a întâmplat nimic.

Nora se întrerupse din băut ca să întrebe:

— E adevărat că i-o furase Wynant?

— Ţţţţ... E ajunul Crăciunului: încearcă să ai gânduri bune despre aproapele tău.

4

În după-amiaza aceea am luat-o pe Usta la plimbare, am explicat unei perechi că e o Schnauzer, nu o corcitura între un terier scoţian şi unul irlandez, m-am oprit la bomba lui Jim ca să beau vreo două păhărele, l-am întâlnit din întâmplare pe Larry Crowley şi l-am luat la hotelul „Normandie”. Nora servea cocteiluri soţilor Quinn, lui Margot Innes, unui tip al cărui nume nu l-am înţeles şi lui Dorothy Wynant.

Dorothy îmi spuse că vrea să-mi vorbească, aşa că ne-am luat cocteilurile în dormitor.

Intră direct în subiect:

— Nick, crezi că tata a omorât-o?

— Nu, am spus. De ce-aş crede?

— Bine, dar poliţia a... Ascultă, nu-i aşa că era amanta lui?

Am dat din cap:

— Când i-am cunoscut eu, da.

Îşi privi fix paharul şi spuse:

— E tatăl meu. Dar nu mi-a plăcut niciodată. Nici mama nu mi-a plăcut vreodată. Ridică privirea spre mine: Şi nu-mi place nici Gilbert.

Gilbert era fratele ei.

— Nu te necăji din pricina asta. Sunt mulţi oameni cărora nu le plac rudele lor.

— Ţie îţi plac?

— Rudele mele?

— Ale mele. Mă privi ameninţător: Şi nu-mi mai vorbi ca şi cum încă aş mai avea doisprezece ani!

— Nu-i asta, i-am explicat eu. Încep să mă pilesc.

— Spune, îţi plac?

Am clătinat din cap.

— Erai o fată drăguţă, însă răsfăţată. De ceilalţi ai tăi mă puteam lipsi.

— Ce vrei să spui? întrebă ea, dar nu pe un ton de ceartă, ci ca şi cum ar fi vrut într-adevăr să afle.

— Diverse chestii. Tatăl tău...

Harrison Quinn deschise uşa şi spuse:

— Nick, vino să jucăm ping-pong!

— Imediat.

— Adu-o şi pe frumoasa care e cu tine.

O privi galeş pe Dorothy şi plecă.

Ea spuse:

— Nu cred că-l cunoşti pe Jorgensen.

— Cunosc un Nels Jorgensen.

— Sunt unii plini de noroc. Unul dintr-ăştia e Christian. E un tip tare drăguţ. Asta-i mama: divorţează de un nebun ca să se mărite cu un peşte. I se umeziră ochii, apoi oftă şi întrebă: Ce-am să mă fac, Nick? Avea o voce de copil înfricoşat.

Am cuprins-o cu braţul, murmurând într-un fel care speram s-o potolească. Plângea la pieptul meu. Începu să sune telefonul de lângă pat. Din camera vecină se auzea la radio melodia „Rise and Shine”. Paharul meu era gol. I-am spus:

— Părăseşte-i!

Mai oftă o dată:

— Nu te poţi părăsi pe tine însăţi.

— Am impresia că nu înţeleg despre ce vorbeşti.

— Te rog, nu-ţi bate joc de mine, spuse ea umilă.

Nora, intrând să răspundă la telefon, mă privi

curioasă. M-am strâmbat la ea peste capul fetei.

Când Nora spuse „Alo” la telefon, fata se retrase brusc de lângă mine şi roşi:

— Iartă... Iartă-mă, se bâlbâi ea, nu...

Nora îi zâmbi înţelegătoare, iar eu i-am spus:

— Nu fi proastă!

Fata scoase batista şi îşi tamponă ochii.

Nora vorbea la telefon:

— Da... să văd dacă e acasă. Cine întreabă, vă rog? Astupă receptorul cu palma şi mă întrebă: E unul... Norman, vrei să vorbeşti cu el?

Am răspuns că nu-l cunosc şi am luat telefonul.

— Alo!

O voce cam aspră spuse:

— Domnul Charles? Domnule Charles, cred că aţi lucrat, mai demult, la agenţia de detectivi „Trans-American”...

— Cine sunteţi? am întrebat.

— Albert Norman, domnule Charles. Probabil că numele meu nu vă spune nimic, dar aş vrea să vă fac o propunere. Sunt sigur că dumneavoastră...

— Ce fel de propunere?

— Nu pot să vă spun la telefon, domnule Charles dar dacă mi-aţi acorda o jumătate de oră, vă promit că...

— Îmi pare rău, i-am spus. Sunt foarte ocupat şi...

— Dar, domnule Charles, este...

Urmă un zgomot puternic: părea să fi fost o împuşcătură, sau ceva care a căzut, sau orice altceva ce ar fi făcut un zgomot puternic. Am strigat de vreo două ori „Alo”, n-am primit niciun răspuns şi am închis.

Nora o dusese pe Dorothy la oglindă şi o ajuta să se fardeze. Le-am spus:

— Era un agent de asigurări.

Şi am trecut în salon să beau ceva.

Mai sosiseră câţiva. Am vorbit cu ei. Harrison Quinn părăsi canapeaua pe care şezuse cu Margot Innes şi spuse:

— Acum hai la ping-pong!

Deodată Usta sări în sus şi mă izbi în piept cu labele din faţă. Am închis aparatul de radio şi mi-am turnat un cocteil. Un tip al cărui nume nu-l înţelesesem spunea:

— Vine revoluţia şi vom fi cu toţii puşi la zid. Asta-i prima figură! Şi părea că ideea îi place.

Quinn se întoarse să-şi umple iarăşi paharul. Privi spre uşa dormitorului:

— Unde-ai găsit-o pe blonda aia mititică?

— O săltăm pe genunchi pe vremuri.

— Apropo de genunchi, n-aş putea să pun mâna pe ei?

Nora şi Dorothy veniră din dormitor. Am văzut un ziar de după-amiază şi l-am luat. Titlurile sunau:

JULIA WOLF A FOST PRIETENA UNUI GANGSTER; ARTHUR NUNHEIM A IDENTIFICAT CADAVRUL; WYNANT NU A FOST ÎNCĂ GĂSIT!

Nora, lângă mine, vorbea încetişor:

— Am invitat-o să ia masa la noi. Fii drăguţ cu fetiţa, (Nora avea douăzeci şi şase de ani) vezi că e foarte amărâtă.

— Fie cum spui tu! M-am întors; Dorothy, de cealaltă parte a camerei, râdea de ceva ce-i spunea Quinn. Dar dacă te amesteci în treburile altora, să nu crezi c-o să-ţi alin eu necazurile.

— Nicio grijă. Eşti un bătrân dulce şi prostuţ. Nu citi

ziarul acum.

Şi luându-mi-l din mână, îl ascunse după radio.

5

În noaptea aceea Nora nu putu adormi. Citi memoriile lui Şaliapin până ce am aţipit, şi apoi mă trezi întrebând:

— Ai adormit?

I-am spus că dormeam.

Aprinse o ţigară pentru mine şi una pentru ea.

— Nu te-ai gândit vreodată să mai faci pe detectivul, din când în când, aşa numai de plăcere? Ştii, când se iveşte ceva special, cum ar fi cazul Lindb...

— Iubito, cred că a ucis-o Wynant, şi poliţia îl va prinde şi fără ajutorul meu. În orice caz, n-are nicio importanţă pentru mine.

— Nu asta voiam să spun, ci...

— Şi pe deasupra nici nu am timp; sunt prea ocupat cu grijile să nu pierzi ceva din banii pentru care m-am însurat cu tine. Am sărutat-o. Nu crezi că un păhărel ţi-ar ajuta să adormi?

— Nu, mulţumesc.

— Poate ţi-ar ajuta dacă aş bea eu unul. Când m-am întors la pat cu paharul de scotch, Nora era încruntată. Am spus: E drăguţă, dar e sonată. Nici n-ar fi fiica maică-sii dacă ar fi altfel. Niciodată nu poţi să ştii cât crede din tot ce spune şi niciodată nu poţi să ştii câte din cele ce crede s-au petrecut în realitate... Îmi place fata, dar cred că te laşi...

— Nu-s chiar atât de sigură că mie îmi place, spuse

Nora dusă pe gânduri. Probabil că e niţel cam aiurită, dar dacă cel puţin un sfert din cele ce ne-a spus ar fi adevărat, atunci ar însemna că e într-o situaţie foarte grea.

— Nu pot face nimic ca s-o ajut.

— Ea crede că poţi.

— Şi tot aşa crezi şi tu. Asta demonstrează că, indiferent de ceea ce gândeşti, poţi să faci oricând pe cineva să fie de partea ta.

Nora oftă.

— Aş vrea să fii îndeajuns de treaz ca să vorbim despre asta. Se aplecă puţin să soarbă din paharul meu. Ţi-aş da acum cadoul de Crăciun, dacă şi tu mi l-ai da pe-al meu.

Am clătinat din cap.

— La micul dejun.

— Dar a venit Crăciunul!

— La micul dejun!

— Orice mi-ai da, zise ea, sper să nu-mi placă.

— Oricum, trebuie să le păstrezi, pentru că paznicul de la Aquarium mi-a spus clar că nu le primeşte îndărăt. Zicea că au muşcat cozile...

— Dar nu-i aşa că n-o să-ţi facă rău dacă o să te gândeşti cum ai putea s-o ajuţi? Nicky, fata are atât de multă încredere în tine!

— Toată lumea are încredere în greci.

— Te rog...

— Ţii neapărat să-ţi bagi nasul în treburi care...

— Voiam să te întreb ceva: nevastă-sa ştia că Julia Wolf era amanta lui?

— Habar n-am. Cert e că n-o-nghiţea.

— Cum arată nevasta lui?

— Nu ştiu... O femeie...

— Frumoasă?

— Pe atunci era foarte frumoasă.

— Câţi ani are?

— Patruzeci, patruzeci şi doi. Termină, Nora! N-ai nevoie să te-amesteci. Să ne vedem de-ale noastre şi ei de-ale lor!

Nora se bosumflă.

— Poate că băutura aia mi-ar face bine.

M-am sculat din pat şi i-am pregătit băutura. În timp ce o aduceam în dormitor, începu să sune telefonul. M-am uitat la ceasul de pe masă. Era aproape cinci.

Nora răspunse la telefon:

— Alo... Da, eu sunt. Mă privi dintr-o parte. I-am făcut semn cu capul că „nu”. Da... Da, desigur. Da, sigur.

Puse receptorul la loc şi rânji la mine.

— Eşti minunată, i-am spus. Cine era?

— Vine Dorothy. Cred că e beată.

— Colosal! Mi-am luat halatul de baie. Tocmai mă temeam că trebuie să mă culc.

Se aplecă să-şi caute papucii.

— Nu fi urs bătrân! Poţi dormi toată ziua. Îşi găsi papucii şi se ridică. O fi, într-adevăr, atât de înfricoşată de maică-sa după cum spune?

— Dacă are puţină minte. Maică-sa e o otravă.

Nora îşi roti ochii negri către mine şi întrebă rar:

— Ce-mi ascunzi?

— Ah, scumpo, am zis, speram că n-o să fie nevoie să-ţi spun. Dorothy e, într-adevăr, fiica mea. Nu ştiam ce fac, Nora. Era primăvară la Veneţia, eram atât de tânăr şi era o lună pe...

— Nu fi caraghios. N-ai vrea să mâncăm ceva?

— Dacă vrei tu! Ce-ai dori să mănânci?

— Un sandviş cu tocătură de vacă, cu multă ceapă,

şi puţină cafea.

Dorothy sosi când făceam comanda la un magazin cu delicatese care ţinea deschis toată noaptea. Când am intrat în salon, se apropie mergând cu oarecare greutate şi zise:

— Nick, îmi pare îngrozitor de rău să te plictisesc în halul ăsta, pe dumneata şi pe Nora, dar, aşa cum sunt, nu mă pot duce acasă în noaptea asta. Nu pot. Mi-e frică. Nu ştiu ce mi s-ar întâmpla. Nu ştiu ce-aş face. Să nu râzi de mine.

Era foarte beată. Usta îi adulmecă gleznele.

I-am spus:

— Şşşt. Eşti binevenită aici. Stai jos. Imediat va veni şi cafeaua... Unde te-ai îmbătat?

Se aşeză şi începu să-şi clatine capul prosteşte.

— Nu ştiu. Am fost prin multe locuri după ce am plecat de la voi. În multe locuri, numai acasă nu. Pentru că nu mă pot duce acasă în halul ăsta. Uite ce-am căpătat. Se ridică din nou şi scoase din buzunarul pardesiului un pistol rablagit. Uită-te la el!

Îl agită spre mine, în timp ce Usta, dând veselă din coadă, sări în sus spre el.

Nora începu să respire şuierător, în timp ce eu simţeam un sloi de gheaţă în ceafă. Am împins căţeluşa la o parte şi i-am luat fetei pistolul.

— Ce fel de glumă mai e şi asta? Stai jos!

Am băgat pistolul într-unul din buzunarele halatului şi am împins-o pe Dorothy în fotoliul ei.

— Nick, nu te-nfuria pe mine, se smiorcăi ea. Poţi să-l păstrezi. Nu vreau să fiu o pacoste.

— De unde-l ai? am întrebat-o.

— Dintr-o bombă de pe Bulevardul Zece. În schimbul lui am dat unui tip brăţara... aia cu smaralde şi diamante.

— Şi apoi ai recâştigat-o la zaruri, am spus eu. O mai ai încă la mână.

Privi ţintă la brăţară.

— Cred că aşa am făcut.

M-am uitat la Nora şi am clătinat din cap. Nora spuse:

— Oh, Nick, n-o teroriza. E...

— Nu mă terorizează, Nora! Zău că nu, spuse Dorothy cu vioiciune. El... el e singurul om din lume în care am încredere.

Mi-am adus aminte că Nora nu se atinsese de scotch-ul ei cu sifon, aşa că m-am dus în dormitor şi l-am băut. Când am venit înapoi, Nora şedea pe braţul fotoliului lui Dorothy cuprinzând-o cu braţul. Dorothy smiorcăi; Nora îi spunea:

— Dar Nick nu-i înfuriat, drăguţo! Te simpatizează. Ridică privirea spre mine: Nick, nu-i aşa că nu eşti înfuriat?

— Nu. Sunt doar mâhnit. M-am aşezat pe canapea. Dorothy, de unde ai pistolul?

— De la un tip – ţi-am spus doar.

— Care tip?

— Ţi-am spus. Un tip dintr-o bombă.

— Şi i-ai dat brăţara în schimb.

— Aşa credeam că făcusem, dar... uite? Mai am încă brăţara.

— Am observat asta.

Nora o bătu uşor pe umăr:

— Adevărat, mai ai încă brăţara.

Le-am spus:

— Când o veni băiatul cu cafeaua şi sandvişurile, o să-i dau un bacşiş să rămână aici. N-am chef să stau singur cu voi două...

Nora se încruntă spre mine şi-i spuse fetei:

— Nu te uita la el. Toată noaptea a fost urâcios.

Dorothy zise:

— Crede că-s o puştoaică beată şi tâmpită.

Nora o bătu din nou pe umăr.

— Dar pentru ce-ţi trebuia pistolul? am întrebat-o eu.

Dorothy se ridică brusc şi mă privi ţintă, cu ochii mari, tulburaţi de băutură:

— Pentru el, şopti ea emoţionată, dacă m-ar fi necăjit. Mi-era teamă pentru că eram beată. Apoi şi de asta. Mi-era teamă, aşa că am venit aici...

— E vorba de tatăl tău? întrebă Nora, încercând să-şi ascundă tremurul vocii.

Fata clătină din cap.

— Clyde Wynant e tatăl meu! Vorbeam despre tatăl meu vitreg.

Şi se rezemă de pieptul Norei.

Nora zise, „Oh”, cu un ton de cea mai desăvârşită înţelegere. Apoi spuse: „Biata copilă”, şi mă privi semnificativ.

Le-am propus:

— Hai să bem ceva!

— Eu, nu. Nora se încruntă din nou la mine. Şi nu cred că Dorothy vrea să bea.

— Ba vrea. I-ar ajuta să adoarmă.

I-am turnat o doză înfiorătoare de scotch şi am avut grijă s-o bea. Efectul a fost extraordinar: când a sosit cafeaua şi sandvişurile, dormea dusă.

Nora spuse:

— Acum eşti mulţumit!

— Acum sunt mulţumit. O aşezăm în pat înainte de a începe să mâncăm?

Am dus-o pe braţe în dormitor şi am ajutat-o pe Nora s-o dezbrace. Avea un trupşor tare şi frumos.

Ne-am întors la masă. Am scos pistolul din buzunar şi l-am examinat. Era ciocănit pe toate părţile. Avea două gloanţe; unul pe ţeavă, altul în magazie.

— Ce-ai de gând să faci cu el? mă întrebă Nora.

— Nimic, până nu descopăr dacă e acelaşi cu care a fost omorâtă Julia Wolf. E de calibru 32...

— Dar ea zicea că...

— Că-l are dintr-o bombă... de la un tip... în schimbul brăţării. Am auzit.

Nora se înclină spre mine pe deasupra sandvişului. Ochii îi erau foarte strălucitori şi aproape negri:

— Bănuieşti că-l are de la tatăl ei vitreg?

— Da.

Dar am spus-o cu prea multă seriozitate.

— Eşti un grec împuţit, zise Nora. Dar poate că îl are de la el; nici tu nu ştii. Şi nici nu crezi povestea ei.

— Ascultă, iubito, mâine o să-ţi cumpăr un maldăr de romane poliţiste, dar în noaptea asta nu-ţi mai bate căpşorul tău drăguţ cu mistere. Tot ce a încercat ea să-ţi spună e că-i era teamă că Jorgensen o aştepta ca s-o siluiască – atunci când ar fi ajuns acasă – şi că, fiind destul de beată, îi era frică să nu-i cedeze.

— Dar maică-sa?

— Ce mai familie e şi asta! Ai putea...

Dorothy Wynant, ţinându-se cu greutate pe picioare în pragul uşii, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte mult prea lungă pentru ea, clipind din cauza luminii, spuse:

— Aş putea să stau puţin cu voi? Mi-e frică singură, acolo.

— Bineînţeles.

Traversă camera şi se ghemui lângă mine pe canapea, în timp ce Nora ieşi să caute ceva cu care s-

o învelească.

6

Când sosiră soţii Jorgensen, toţi trei luam micul dejun la ora prânzului. Nora răspunse la telefon şi apoi se întoarse încercând să se prefacă în faţa noastră că nu e amuzată.

— E maică-ta, îi spuse ea lui Dorothy. E la parter. I-am spus să vină sus.

Dorothy zise:

— Fir-ar să fie! Mai bine nu-i telefonam.

Am spus:

— Am fi putut foarte bine să fi locuit în holul hotelului.

— Glumeşte, zise Nora şi o bătu uşor pe umăr.

Se auzi soneria. M-am dus la uşă.

Opt ani trecuseră peste Mimi fără să lase urme. Era puţin mai împlinită, mai arătoasă – doar atât. Era mai înaltă decât fiica ei şi avea părul mai blond.

Râse şi îmi întinse mâinile:

— La mulţi ani! E grozav să te văd după atâţia ani. Soţul meu – domnul Charles, Chris.

— Mă bucur că te văd, Mimi, şi am dat mâna cu Jorgensen.

Era probabil cu cinci ani mai tânăr decât soţia lui, un bărbat înalt, drept, subţire, brunet, îmbrăcat cu grijă, onctuos, cu părul lins şi mustaţa pomădată.

El se înclină.

— Îmi pare bine, domnule Charles.

Avea un accent metalic, teutonic, o mână slabă şi

musculoasă.

Am intrat înăuntru.

Mimi, după terminarea prezentărilor, i-a cerut scuze Norei pentru această vizită neaşteptată:

— Doream să-l revăd pe soţul tău, şi apoi ştiu că singura cale s-o fac pe fetiţa asta să fie punctuală e s-o car după mine. Întoarse capul, zâmbind către Dorothy: Ar fi mai bine să te îmbraci, scumpo!

Scumpa mormăi cu gura plină de pâine prăjită că nu vede de ce-ar trebui să-şi piardă o după-amiază la mătuşa Alice, chiar dacă e Crăciun:

— Pariez că Gilbert nu se duce.

Mimi spuse că Usta e o căţeluşă adorabilă şi mă întrebă dacă am vreo idee despre locul unde ar putea fi fostul ei bărbat.

— Nicio idee!

Continuând să se joace cu căţeluşa, urmă:

— E nebun, complet nebun să dispară într-un moment ca ăsta. Nu e de mirare că primul lucru la care s-au gândit cei de la poliţie e că ar fi avut vreo legătură cu chestia asta.

— Şi ce cred acum? am întrebat-o.

Ridică ochii spre mine:

— N-ai citit ziarele?

— Nu.

— Tipul ăla, Morelli – un gangster. El a omorât-o. Era amantul ei.

— L-au prins?

— Încă nu; dar el a făcut-o. Aş vrea să-l pot găsi pe Clyde. Macaulay nu vrea de loc să mă ajute. Spune că nu ştie unde se află, dar e ridicol. Are procură generală din partea lui şi ştiu foarte bine că e în legătură cu Clyde. Crezi că Macaulay e demn de încredere?

— El e avocatul lui Wynant, am zis. Nu văd de ce să ai tu încredere în el.

— Tot aşa gândeam şi eu. Se mişcă puţin, făcându-mi loc pe canapea: Am să-ţi pun milioane de întrebări.

— Ce-ar fi, mai întâi, să bem ceva?

— Orice, numai lichior de ouă nu, spuse ea. Mă face irascibilă.

— Când mă întorceam din cămară, Nora şi Jorgensen tocmai îşi puneau la încercare cunoştinţele de conversaţie franţuzească, Dorothy continua să simuleze că mănâncă şi Mimi se juca, din nou, cu căţeluşa. Am împărţit băuturile şi m-am aşezat lângă Mimi.

— E adorabilă nevastă-ta, spuse ea.

— O iubesc.

— Nick, spune-mi adevărul: crezi că Clyde e nebun de-a binelea? Vreau să spun, atât de nebun încât să trebuiască să facem ceva?

— Cum aş putea să ştiu?

— Sunt îngrijorată de situaţia copiilor, spuse ea. Eu nu mai am nicio pretenţie – aranjamentul pe care l-a făcut atunci când am divorţat a rezolvat problemele astea – dar cu copiii e altceva. Acum suntem absolut fără niciun ban şi mă nelinişteşte situaţia lor. Dacă e nebun, s-ar putea să nu-l mai intereseze nimic şi să lase copiii fără un ban. Ce crezi că ar trebui să fac?

— Te gândeşti să-l bagi într-o cameră cu gratii la balamuc?

— Nu, spuse ea încet, dar aş vrea să vorbesc cu el. Puse o mână pe braţul meu: Ai putea să-l găseşti?

Am clătinat din cap.

— Nu vrei să mă ajuţi, Nick! Doar eram prieteni odată!

Ochii ei mari, albaştri, erau blânzi şi rugători.

Dorothy, de la masă, ne privea iscoditoare.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, Mimi, există o mie de detectivi la New York! Angajează unul dintre ei. Nu mă mai ocup cu de-astea.

— Ştiu, dar... Era tare beată Dorry noaptea trecută?

— Poate că eu eram beat. Mi s-a părut că ea era trează.

— Nu crezi că s-a făcut o fată drăguţă?

— Totdeauna am fost de părere că e drăguţă.

Se gândi un moment la asta, apoi zise:

— Dar nu-i decât un copil, Nick.

— Ce legătură are una cu alta?

Zâmbi şi apoi îmi spuse:

— Ce-ar fi să te îmbraci, Dorry?

Dorothy repetă, îmbufnată, că nu vede de ce-ar trebui să-şi irosească o după-amiază la mătuşa Alice.

Jorgensen se întoarse către nevastă-sa:

— Doamna Charles a avut marea amabilitate să ne propună...

— Da, spuse Nora, de ce nu mai staţi puţin? Vor sosi câţiva musafiri. Nu va fi grozav de distractiv, dar... Făcu un semn discret cu paharul, în loc de încheiere a frazei.

— Mi-ar plăcea, vorbi Mimi, gânditoare, dar mi-e teamă că Alice...

— Să-i cerem scuze la telefon, sugeră Jorgensen.

— Dau eu telefon, se oferi Dorothy.

Mimi încuviinţă.

— Dar să fii drăguţă cu ea!

Dorothy trecu în dormitor.

Toată lumea părea mult mai veselă. Nora îmi căută privirea şi îmi făcu amuzată cu ochiul. A trebuit să-i răspund la fel şi mi-a plăcut jocul ăsta, tocmai pentru că Mimi se uita la mine în acel moment.

Mimi mă întrebă:

— Nu-i aşa că, de fapt, abia aşteptaţi să plecăm?

— Bineînţeles!

— S-ar putea să minţi. Spune, oare nu erai topit după biata Julia?

— „Biata Julia” sună minunat din partea ta. Da, îmi plăcea fata.

Mimi puse iar mâna pe braţul meu:

— Ea mi-a stricat casa cu Clyde. Natural, am urât-o... atunci... dar a trecut multă vreme. Nu aveam niciun resentiment împotriva ei când m-am dus vineri la ea. Şi am văzut-o murind, Nick. Nu merita să moară. A fost ceva îngrozitor. Indiferent de ce-am simţit vreodată pentru ea, acum n-a mai rămas decât mila. Eram sinceră când am spus „biata Julia”.

— Nu ştiu ce ai de gând, am spus. De fapt, nu ştiu ce are de gând să facă nimeni dintre voi.

— Nimeni dintre noi, zise ea. Nu cumva Dorry...?

Dorothy veni din dormitor:

— Am aranjat.

O sărută pe maică-sa şi se aşeză lângă ea. Mimi, uitându-se în oglinda pudrierei să vadă dacă nu i s-a întins rujul de pe buze, întrebă:

— Nu s-a supărat?

— Nu. Am aranjat. Ce trebuie să faci ca să capeţi aici ceva de băut?

Am zis:

— Trebuie să te duci la masa aia cu sticle şi gheaţă şi să-ţi torni.

— Bei prea mult, îi spuse Mimi.

— Nu beau cât bea Nick, zise Dorothy şi se duse spre masă.

Mimi clătină din cap:

— Copiii ăştia! Voiam să spun că erai foarte

îndrăgostit de Julia Wolf, nu-i aşa?

Dorothy mă strigă:

— Vrei şi dumneata un pahar, Nick?

— Mulţumesc, i-am răspuns eu. Apoi, către Mimi: Îmi plăcea foarte mult.

— Al dracului de evaziv bărbat mai eşti, îmi reproşă ea. Îţi plăcea, să zicem, tot atât de mult cât îţi plăceam pe vremuri eu?

— Vorbeşti despre cele două zile când ne-am omorât împreună plictiseala?

Râsul ei răsună sincer:

— Ăsta-i, într-adevăr, un răspuns. Se întoarse către Dorothy care aducea paharele: Ar trebui să-ţi faci o rochie albastră, drăguţo. Îţi stă foarte bine!

Am luat un pahar de la Dorothy şi am spus că ar fi timpul să mă îmbrac.

7

Când am ieşit din baie, Nora şi Dorothy erau în dormitor. Nora îi aranja părul lui Dorothy, care stătea pe marginea patului prinzând firele unui ciorap.

Nora îmi trimise un sărut prin oglinda mesei de toaletă. Arăta fericită.

— Nora, ţii mult la Nick, nu-i aşa? întrebă Dorothy.

— E un grec bătrân şi caraghios, dar m-am obişnuit cu el.

— Charles nu e un nume grecesc.

— Vine de la Charalambides, i-am explicat. Când a venit taică-meu în America, nătărăul de la biroul de imigraţie a spus că e prea lung Charalambides... prea multă bătaie de cap ca să-l scrii... şi l-a prescurtat în Charles. Lui taică-meu nici nu-i păsa: puteau să i-l schimbe oricum voiau, numai să-l lase să treacă.

Dorothy mă privi fix.

— Niciodată nu ştiu când minţi. Începu să-şi tragă ciorapul. Ce voia mama să afle?

— Nimic. Mă trăgea de limbă. Ar fi vrut să ştie ce-ai făcut şi ce-ai zis noaptea trecută.

— Aşa mă gândeam şi eu. Ce i-ai spus?

— Ce puteam să-i spun? Doar n-ai făcut şi n-ai zis nimic.

Îşi încreţi fruntea, gândindu-se la asta, dar când reîncepu să vorbească spuse altceva:

— Niciodată n-am ştiut că a fost ceva între dumneata şi mama. Bineînţeles că pe atunci eram

doar un copil şi nu mi-aş fi dat seama chiar dacă aş fi observat ceva. Dar nici nu ştiam, cel puţin, că vă tutuiţi.

Nora se întoarse de la oglindă, râzând:

— Acum aveţi ce discuta. Îi făcu semn lui Dorothy cu pieptenele. Continuă, drăguţo!

Dorothy spuse cu seriozitate.

— Aşa e! N-am ştiut.

Eu îmi scoteam din cămaşă eticheta de la spălătorie:

— Şi ce ştii acum?

— Nimic, spuse ea dusă pe gânduri şi roşi, dar aş putea să-mi imaginez. Îşi plecă privirea spre ciorap.

— Imaginează-ţi dacă vrei, am mârâit eu. Eşti o proastă, dar nu te mai fâstâci. N-ai încotro, dacă te gândeşti la porcării.

Îşi ridică fruntea şi râse. Dar era serioasă când mă întrebă:

— Crezi că semăn mult cu mama?

— Nu m-ar surprinde.

— Dar dumneata ce crezi?

— Dacă vrei să-ţi spun nu, ei bine: Nu.

— Ei, ăsta e Nick, zise Nora amuzată. Nu poţi să faci nimic cu omul ăsta.

Am terminat cu îmbrăcatul şi am trecut apoi în salon. Mimi şedea pe genunchii lui Jorgensen. Se ridică şi întrebă:

— Ce-ai primit de Crăciun?

— Nora mi-a dat un ceas.

Şi i l-am arătat.

Mimi zise că e minunat, şi chiar era.

— Tu ce i-ai dat?

— Un colier.

Jorgensen spuse:

— Îmi daţi voie?

Şi se ridică să-şi pregătească o băutură.

Se auzi soneria. Intrară soţii Quinn şi Margot Innes, cărora le-am făcut cunoştinţă cu Jorgensen-ii. Nora şi Dorothy terminaseră cu îmbrăcatul, aşa că ieşiră din dormitor. Quinn începu să discute cu Dorothy. Larry Crowley veni cu o fată, Denis, şi după câteva minute sosiră şi soţii Edge. Dintr-o singură partidă de table am câştigat treizeci şi doi de dolari de la Margot. Denis trebui să meargă în dormitor şi să stea puţin întinsă. Pe la şase şi ceva, Alice Quinn reuşi, cu ajutorul lui Margot, să-l dezlipească pe bărbatu-său de Dorothy şi-l luară pe sus la o întâlnire. Plecară şi soţii Edge. Mimi îşi puse mantoul, apoi îşi ajută şi bărbatul şi fiica să se îmbrace.

— E o invitaţie îngrozitor de tardivă, spuse ea, dar, totuşi, n-aţi putea veni mâine seară la noi, la masă?

— Sigur, răspunse Nora,

Ne-am strâns mâinile, am făcut un schimb complet de formule protocolare şi au plecat.

Nora închise uşa după ei, se rezemă cu spatele de ea şi zise:

— Doamne, ce tip bine e!

8

Până atunci ştiam foarte bine că nu aveam niciun fel de amestec cu încurcăturile acestor Wolf-Wynant-Jorgensen, dar când ne-am oprit la Reuben să bem o cafea, în drum spre casă, pe la orele patru în dimineaţa următoare, Nora deschise un ziar şi găsi o scurtă ştire la rubrica mondenă: „Nick Charles, fostul as al agenţiei de detectivi Trans-American, s-a întors din California ca să dezlege misterul asasinării Juliei Wolf.”

După vreo şase ore, când am deschis ochii şi m-am ridicat în capul oaselor în pat, Nora mă zgâlţâia şi un tip cu pistolul în mână stătea în uşa dormitorului.

Era un bărbat tânăr, brunet, rotofei, de statură mijlocie, lat în fălci, cu ochii apropiaţi. Purta pălărie neagră melon, un pardesiu negru foarte elegant, costum negru şi pantofi negri, toate arătând ca şi cum le-ar fi cumpărat în ultimele cincisprezece minute.

Pistolul, un automat de calibrul 38, negru mat, stătea comod în mâna lui fără a fi îndreptat spre vreo ţintă precisă.

Nora spuse:

— Nick, m-a forţat să-i dau drumul înăuntru. Zicea că trebuie să...

— Trebuie să vorbesc cu dumneata, spuse omul cu pistolul. Asta-i tot, dar trebuie să-ţi vorbesc neapărat.

Avea o voce aspră şi groasă. Între timp mă

trezisem. M-am uitat la Nora. Era tulburată, dar nu părea înfricoşată; parcă urmărea un cal de curse pe care pariase şi care se apropia de potou conducând doar cu un cap.

Am zis:

— Foarte bine, să vorbim, dar te-ar deranja dacă ai lăsa pistolul? Nevastă-mea nu se sinchiseşte, dar eu sunt însărcinat şi n-aş vrea să se nască copilul cu...

Omul rânji:

— Nu trebuie să-mi mai spui că eşti un tip tare. Am auzit despre dumneata. Puse pistolul în buzunarul pardesiului. Eu sunt Shep Morelli.

— N-am auzit niciodată de dumneata, am zis.

Făcu un pas înăuntru şi începu să-şi clatine capul dintr-o parte în cealaltă:

— Nu eu am curăţat-o pe Julia.

— Poate n-ai curăţat-o dumneata, dar nu e cazul să mi-o spui mie. N-am nicio legătură cu asta.

— N-am văzut-o de trei luni, urmă el. Eram certaţi.

— Spune-le ălora de la poliţie!

— N-aveam niciun motiv să-i fac vreun rău: totdeauna a fost cinstită cu mine.

— Toate-s foarte bune, am spus eu, dar nu mă interesează marfa asta.

— Ascultă! Şi mai făcu un pas spre pat. Studsy Burke mi-a spus că eşti om de treabă. D-asta sunt aici. Fă ce...

— Ce mai face Studsy? am întrebat. Nu l-am mai văzut de pe vremea când a intrat la zdup, prin ’23 sau ’24.

— E foarte bine. I-ar plăcea să te vadă. Are o bombă, îi zice clubul Pigiron, pe Strada 49 din partea de vest a oraşului. Dar, ascultă, ce vor ăia de la poliţie să-mi facă? Or fi crezând că eu am omorât-o?

Sau poate că vor să-mi pună cu totul altceva în spinare?

Am clătinat din cap:

— Ţi-aş spune dacă aş şti. Nu te lăsa aiurit de ziare. Nu sunt amestecat în cazul ăsta. Întreabă-i pe ăia de la poliţie.

— Ar fi ceva grozav. Rânji din nou. Ar fi cea mai grozavă chestie din viaţa mea. Eu, care am băgat pe trei săptămâni în spital un căpitan de poliţie, după ce ne-am certat. Le-ar plăcea băieţilor să vin la ei şi să le pun întrebări. Le-ar plăcea până în fundul... Ridică mâna cu palma întoarsă spre mine: Am venit cinstit la dumneata. Studsy spune că eşti un tip cinstit. Fii cinstit!

— Sunt cinstit, l-am încredinţat eu. Dacă aş şti ceva, ţi-aş...

În uşa care da spre coridor răsunară trei lovituri de pumni puternice. Pistolul apăru din nou în mâna lui Morelli înainte ca bufniturile să înceteze. Ochii păreau să i se mişte în toate direcţiile deodată. Vocea lui era un mârâit din adâncul pieptului.

— Ce-i asta?

— Nu ştiu. M-am tras puţin mai sus în pat şi am făcut semn cu capul la pistolul din mâna lui: E o petrecere pentru dumneata. Pistolul era aţintit foarte precis către pieptul meu. Auzeam sângele zvâcnindu-mi în urechi şi îmi simţeam buzele umflate. Am spus: Nu e nicio scară de incendiu. Mi-am sprijinit mâna stângă de Nora, care şedea pe cealaltă margine a patului.

Pumnii loviră din nou în uşă şi o voce groasă strigă:

— Deschideţi! Poliţia!

Buza de jos a lui Morelli se întinse s-o sugă pe cea de sus şi albul ochilor începu să i se lăţească în jurul

pupilelor:

— Pui de căţea ce eşti, spuse el rar şi cu un fel de milă pentru mine; şi îşi mişcă picioarele foarte puţin, târşâindu-le pe parchet.

O cheie întră în broască.

Am lovit-o pe Nora cu stânga, proiectând-o în cealaltă parte a camerei. Perna pe care am aruncat-o în acelaşi timp cu dreapta spre pistolul lui Morelli părea că nu are nicio greutate; plutea încet ca o bucată de hârtie. Niciun zgomot din lume n-a fost vreodată atât de puternic ca împuşcătura din pistolul lui Morelli. Ceva mă împunse în coasta stângă pe când plonjam spre parchet. L-am apucat de gleznă şi m-am rostogolit trăgându-l jos peste mine, dar individul îmi căra lovituri în spate cu pistolul până ce am putut să-mi degajez o mână şi să-l pocnesc jos, sub centură.

Intrară poliţiştii şi ne despărţiră.

Ne-au trebuit cinci minute ca s-o trezim pe Nora din leşin.

Îşi reveni ţinându-se de falcă şi privi în jurul camerei până ce-l văzu pe Morelli cu cătuşele la mâini, stând între doi detectivi. Mutra lui Morelli era făcută zob; poliţiştii îl atinseseră puţin... aşa, doar ca să se distreze. Nora se încruntă la mine.

— Prostule, spuse ea, nu trebuia să mă loveşti atât de tare. Ştiam că-l ataci, dar voiam să văd şi eu.

Unul dintre poliţişti râse:

— Doamne, spuse el admirativ, ce femeie grozavă!

Ea îi zâmbi şi se ridică. Când mă privi, zâmbetul îi dispăru.

— Nick, dar eşti...

Am zis că nu cred că e ceva grav şi am descheiat ceea ce mai rămăsese din pijamaua mea. Glonţul lui

Morelli îmi făcuse o rană la vreo zece centimetri sub sânul stâng. Curgea mult sânge din ea. Dar nu era prea profundă.

Morelli spuse:

— Grozavă baftă mai ai! Vreo câţiva centimetri mai sus, şi ar fi fost mult mai bine.

Poliţistul care o admirase pe Nora, un bărbat roşcat, înalt, de vreo patruzeci şi opt sau cincizeci de ani, într-un costum gri ce nu-i stătea prea bine, îi arse una lui Morelli peste gură.

Keyser, directorul hotelului „Normandie”, spuse că va chema un doctor şi plecă să telefoneze. Nora alergă în baie după prosoape. Am pus un prosop peste rană şi m-am întins în pat.

— Mă simt mai bine. Nu vă mai bateţi capul cu asta până vine doctorul. Cum se face, băieţi, c-aţi dat buzna aici?

Poliţistul care-l atinsese pe Morelli spuse:

— Am aflat din întâmplare că aici începuse să fie un fel de loc de întâlnire pentru familia Wynant cu avocatul lui şi cu toată lumea, aşa că ne-am gândit să fim cu ochii pe Wynant în caz că s-ar întâmpla să apară şi azi dimineaţă, când Mack ăsta care era de serviciu a zărit huiduma asta, ne-a dat urgent telefon, aşa că l-am luat cu noi pe domnul Keyser şi am venit sus, la fix, spre norocul dumitale.

— Da, spre norocul meu, sau poate nici n-aş fi fost împuşcat.

Mă scrută bănuitor. Ochii lui erau cenuşii, apoşi:

— O fi huiduma asta vreun prieten de-al dumitale?

— Nu l-am mai văzut niciodată.

— Ce voia de la dumneata?

— Voia să-mi spună că n-a omorât-o el pe Julia Wolf.

— Ce legătură ai cu asta?

— Niciuna.

— Dar el ce credea?

— Întreabă-l. Eu nu ştiu.

— Pe dumneata te întreb.

— Atunci întreabă-mă cât pofteşti.

— O să-ţi mai pun o întrebare: aveai de gând să-l reclami că a tras în dumneata?

— Nici la asta nu pot răspunde pe loc. Poate a fost un accident.

— Foarte bine. Să ştii că am timp. Cred că trebuie să te întreb despre mult mai multe lucruri decât mi-am închipuit. Se întoarse către unul din camarazii lui: erau patru. Să cotrobăim prin hogeac!

— Dar nu fără mandat! am spus eu.

— S-o crezi dumneata. Dă-i drumul, Andy!

Şi începură să percheziţioneze.

Doctorul – un omuleţ incolor, gutunărit – intră. Cloncăni şi trase zgomotos aer pe nas lângă mine, îmi opri sângele, puse un bandaj deasupra şi apoi spuse că nu am de ce să fiu îngrijorat dacă voi sta întins în pat vreo două zile. Nimeni nu-i spusese ceva doctorului. Poliţiştii nu l-au lăsat să-l atingă pe Morelli. Plecă, arătând chiar mai incolor şi mai insignifiant.

Tipul cel înalt şi roşcat se întoarse din salon, ţinând o mână la spate. Aşteptă să plece doctorul, apoi întrebă:

— Ai autorizaţie pentru pistol?

— Nu.

— Atunci, ce faci cu ăsta?

Şi scoase de la spate pistolul pe care-l luasem de la Dorothy Wynant.

Nu puteam să spun nimic.

— Ai auzit de legea Sullivan? mă întrebă.

— Da.

— Atunci ştii în ce situaţie te afli. E al dumitale pistolul?

— Nu.

— Al cui e?

— Am să-ncerc să-mi amintesc.

Puse pistolul în buzunar şi se aşeză pe un fotoliu lângă pat.

— Ascultă, domnule Charles, începu el, cred că amândoi am pornit greşit. Nu vreau să joc tare cu dumneata şi cred că nici dumneata nu vrei să joci tare cu mine. Gaura aia din coastă nu te face să te simţi prea bine, aşa că n-o să te mai plictisesc decât după ce o să te odihneşti puţin. Poate atunci vom reuşi să găsim împreună calea pe care trebuie să mergem.

— Mulţumesc, i-am spus eu cu toată sinceritatea. Stai să bei ceva.

Nora spuse: „Sigur” şi se ridică de pe marginea patului. Poliţistul cel înalt şi roşcat o urmări cu privirea când ieşea din cameră. Clătină solemn din cap. Şi vocea îi era solemnă:

— Pe Dumnezeul meu, domnule, eşti un om norocos. Îmi întinse brusc mâna: Mă numesc Guild, John Guild.

— Pe mine ştii cum mă cheamă. Şi ne-am strâns mâinile.

Nora se întoarse cu un sifon, o sticlă de scotch şi câteva pahare pe o tavă. Încercă să-i dea lui Morelli ceva de băut, dar Guild o opri.

— Sunteţi prea bună, doamnă Charles, dar legea interzice să se dea unui deţinut băuturi sau medicamente fără recomandarea medicului. Se uită spre mine: N-am dreptate?

Am zis că avea dreptate. Toţi ceilalţi am băut. Guild puse îndată jos paharul gol şi se ridică:

— Trebuie să iau cu mine pistolul ăsta, dar să nu-ţi faci griji. Avem timp de ajuns să vorbim atunci când o să te simţi mai bine. Strânse mâna Norei şi făcu o plecăciune stângace: Sper că nu v-aţi supărat de cele ce v-am spus mai înainte, dar într-adevăr eram sincer.

Nora poate să zâmbească fermecător. Îi dărui unul dintre cele mai fermecătoare zâmbete:

— Să mă supăr? Mi-a plăcut!

Conduse pe poliţişti şi prizonierul lor. Keyser plecase cu câteva minute mai înainte.

— E simpatic tipul, spuse ea când se întoarse de la uşă. Te doare tare?

— Nu.

— E din vina mea, nu-i aşa?

— Aiurea. Ce-ar fi să mai bem ceva?

Îmi turnă într-un pahar.

— În locul tău n-aş bea prea multe astăzi.

— N-o să beau, i-am promis. Ar merge cu nişte batog la gustare. Şi acum, când necazurile noastre par a se fi liniştit pentru o bucată de vreme, ai putea să le laşi în seama poliţistului care ne păzeşte. Şi spune telefonistei să nu ne sune; probabil că ne vor chema reporterii.

— Ce-ai de gând să spui poliţiei despre pistolul lui Dorothy? Trebuie să le spui ceva, nu-i aşa?

— Nu ştiu încă.

— Spune-mi adevărul, Nick! Am fost chiar atât de proastă?

Am dat din cap.

— Destul de proastă.

Nora râse şi spuse:

— Eşti un grec împuţit, şi se îndreptă spre telefon.

9

— Faci pe grozavul, spunea Nora, asta-i tot! Şi pentru ce? Ştiu că gloanţele ricoşează pe tine. Nu e nevoie să mi-o dovedeşti.

— N-o să-mi facă rău dacă mă scol.

— Dar nici n-o să-ţi facă rău să stai în pat cel puţin o zi. Doctorul spunea...

— Dacă ar fi ştiut ceva medicină, şi-ar fi doftoricit guturaiul.

M-am ridicat pe marginea patului şi am pus picioarele pe parchet. Usta mi le gâdilă cu limba. Nora îmi aduse papucii şi halatul.

— Foarte bine, voinicule, scoală-te şi sângerează pe covoare.

M-am sculat cu grijă şi se părea că totul e în regulă de vreme ce mişcam uşor braţul stâng şi m-am ferit din calea labelor din faţă ale Ustei.

— Fii rezonabilă, i-am zis Norei. Nu voiam să am nimic de-a face cu tipii ăştia. Şi nici acum nu vreau, dar într-un fel am fost silit. Asta e! Şi nu pot să mă pronunţ fără să ştiu. Trebuie să aflu.

— Să plecăm de-aici, sugeră ea. Să plecăm în Bermuda ori la Havana pentru o săptămână sau două. Ori să ne întoarcem în California.

— Dar trebuie să spun poliţiei o poveste despre pistolul ăla. Şi, ia închipuieşte-ţi că e chiar pistolul cu care a fost omorâtă Julia! Dacă n-au aflat încă, află ei.

— Chiar crezi că ăsta e pistolul?

— E o bănuială. Mergem astă-seară la masă la Jorgensen-i şi...

— Ba n-o să facem aşa. Ai înnebunit de-a binelea? Dacă vrei să vorbeşti cu careva, n-ai decât să-l chemi aici.

— Nu-i acelaşi lucru. Am cuprins-o în braţe şi am continuat: Nu-ţi face griji cu zgârietura aia. Mă simt foarte bine.

— Faci pe grozavul. Vrei să arăţi lumii că eşti un erou pe care nici gloanţele nu-l pot opri.

— Nu fi rea.

— Sunt rea. N-am de gând să te...

I-am astupat gura cu mâna.

— Trebuie să-i văd pe Jorgensen-i la ei acasă, trebuie să-l văd pe Macaulay şi trebuie să-l văd pe Studsy Burke. Am fost amestecat prea mult în afacerea asta. Trebuie să examinez faptele.

— Eşti al dracului de încăpăţânat, îmi reproşă ea. Bine, e numai ora cinci acum. Stai întins până se face timpul să te îmbraci.

M-am aşezat comod pe canapeaua din salon. Am cerut să mi se trimită ziarele de după-amiază. Se părea că Morelli mă împuşcase cu două gloanţe, după cum afirma un ziar, şi cu trei gloanţe după versiunea altui ziar, în clipa când încercam să-l arestez pentru asasinarea Juliei Wolf, şi acum eram la un pas de moarte, aşa că nu puteam să primesc pe nimeni ori să fiu dus la spital. Publicaseră fotografiile lui Morelli şi una de-a mea cu o pălărie foarte hazlie, poză făcută cu vreo treisprezece ani în urmă, cred, pe vremea când mă ocupam de explozia de pe Walt Street. Majoritatea ştirilor despre asasinarea Juliei Wolf erau destul de vagi. Tocmai le citeam când sosi mica noastră musafiră de toate zilele, Dorothy

Wynant.

O puteam auzi din uşă când îi deschise Nora:

— N-au vrut să mă anunţe, dar m-am strecurat. Te rog să nu mă goneşti. Îţi pot ajuta să-l îngrijeşti pe Nick. Fac orice. Te rog, Nora!

Apoi Nora găsi o ocazie să zică:

— Poftim înăuntru!

Dorothy intră. Holbă ochii la mine.

— Da... dar ziarele au scris că...

— Arăt ca un om pe moarte? Ce-i cu tine?

Avea buza de jos umflată şi ruptă la un colţ, o vânătaie pe un obraz, două zgârieturi de unghii pe celălalt obraz şi ochii roşii.

— M-a bătut mama, spuse. Uite. Lăsă pardesiul să cadă pe parchet, rupse un nasture descheindu-se la rochie, scoase un braţ din mânecă şi trase rochia să-mi arate spatele. Avea vânătăi pe braţ, iar spatele era vărgat cu dungi roşii. Acum plângea: Vezi?

Nora o cuprinse cu braţul:

— Sărăcuţa!

— De ce te-a bătut? am întrebat-o.

O lăsă pe Nora şi se aşeză în genunchi pe parchet, lângă canapeaua mea. Usta se apropie şi o împinse uşor cu botul.

— Mama credea că am... că am venit la dumneata ca să te întreb despre tata şi despre Julia Wolf. Suspinele îi întrerupeau frazele: Pentru asta venise aici... să afle... şi ai făcut-o să creadă că nu te-am întrebat. Ai convins-o că nu... că nu te interesează nimic din cele întâmplate, tot aşa cum m-ai convins şi pe mine – şi totul era perfect până ce a citit ziarele de astăzi după-amiază. Aşa a aflat... a aflat că minţeai când i-ai spus că nu eşti cu nimic amestecat în chestia asta. M-a bătut ca să afle ce ţi-am spus.

— Şi ce i-ai spus?

— N-am putut să-i spun nimic. N-am putut... n-am putut să-i spun despre Chris. N-am putut să-i spun nimic.

— El era acolo?

— Da.

— Şi a lăsat-o să te bată în halul ăsta?

— Dar el... el n-o opreşte niciodată.

I-am spus Norei:

— Pentru Dumnezeu, hai să bem ceva!

— Sigur, zise Nora.

Ridică pardesiul lui Dorothy, îl aşează pe speteaza unui scaun şi se duse spre cămară. Dorothy spuse:

— Nick, te rog, lasă-mă să stau aici. Nu vă dau nicio bătaie de cap, zău, chiar dumneata mi-ai spus că trebuie să-i părăsesc. Ştii că mi-ai spus şi că n-am unde să mă duc în altă parte. Te rog.

— Ia-o încet. La lucrul ăsta trebuie să ne gândim puţin şi mi-e frică de maică-ta tot atât cât îţi e şi ţie, o ştii. Ce crede că mi-ai spus?

— Trebuie să ştie ceva... Ceva în legătură cu asasinatul, şi crede că ştiu şi eu... dar nu ştiu nimic, Nick. Pe Dumnezeul meu, nu ştiu.

— M-ai lămurit grozav, i-am reproşat eu. Dar ascultă, fetiţo, sunt lucruri pe care le ştii, şi cu ele o să începem. Ori vorbeşti clar şi-mi spui totul de la început, ori nu ne mai jucăm.

Făcu o mişcare ca şi cum ar fi vrut să-şi facă cruce.

— Jur că aşa voi face, zise.

— Foarte bine. Acum să bem ceva. Am luat câte un pahar de la Nora. I-ai spus că ai părăsit-o pentru totdeauna?

— Nu. Nu i-am spus nimic. Poate că încă nici n-a aflat că nu mai sunt în camera mea.

— Asta-i bine, oarecum.

— Doar n-ai de gând să mă trimiţi înapoi! ţipă ea.

Nora spuse pe deasupra paharului:

— Nick, fata nu poate să stea acolo şi să fie bătută în halul ăsta.

— Şşşt... Nu ştiu. Cred că dacă mergem acolo la masă, poate e mai bine ca Mimi să nu ştie...

Dorothy mă privea fix cu ochii plini de groază în timp ce Nora zicea:

— Să nu crezi c-am să merg cu tine acolo.

Apoi Dorothy vorbi repede:

— Dar mama nu vă aşteaptă. Nu ştiu dacă va fi acolo. Ziarele scriau că eşti pe moarte. Nici nu-i trece prin gând că o să veniţi.

— Cu atât mai bine, am spus eu. Îi luăm prin surprindere.

Dorothy îşi apropie faţa palidă de-a mea, vărsând puţin din pahar pe reverul meu din cauza emoţiei.

— Nu te duce! Nu te poţi duce acum acolo. Ascultă-mă pe mine. Ascult-o pe Nora. Nu te poţi duce. Îşi întoarse faţa albă către Nora: Nu-i aşa? Spune-i să nu se ducă!

Nora, fără să mă slăbească din ochi, spuse:

— Aşteaptă, Dorothy. El ştie cum e mai bine. Ei, Nick?

M-am strâmbat la ea:

— Tocmai dibuiam. Dacă tu zici că Dorothy să stea aici, să stea! Cred că poate dormi cu Usta. Dar pentru rest, trebuie să mă lăsaţi pe mine să hotărăsc. Încă nu ştiu bine ce am de făcut. Trebuie să cercetez. Trebuie să cercetez aşa cum cred eu de cuviinţă.

— Noi n-o să ne amestecăm, zise Dorothy. Nu-i aşa, Nora?

Nora continua să mă privească fără să spună nimic.

Am întrebat-o pe Dorothy:

— De unde ai pistolul? Şi de astă-dată fără poveşti.

Îşi umezi buza de jos şi se înroşi. Îşi drese glasul, dar n-am lăsat-o să zică nimic.

— Fii atentă, am spus. Dacă încerci iar să mă duci, telefonez lui Mimi să vină să te ia.

— Acordă-i o posibilitate, spuse Nora.

Dorothy îşi drese din nou glasul:

— Aş... aş putea să-ţi povestesc ceva ce mi s-a întâmplat când eram mică?

— Are vreo legătură cu pistolul?

— Nu prea, dar te-ar ajuta să înţelegi de ce...

— Nu acum. Altă dată! De unde ai pistolul?

— Aş vrea să-mi dai voie să-ţi spun, stărui ea aplecându-şi capul.

— De unde ai pistolul?

Vocea de-abia i se auzea.

— De la un tip dintr-o bombă.

Am spus:

— Ştiam eu că până la urmă voi afla adevărul. Nora se încruntă la mine şi clătină din cap. Foarte bine, am urmat. Să spunem că aşa ai făcut. În care bombă?

Dorothy ridică repede capul:

— Nu ştiu. Cred că era pe Bulevardul Zece. Quinn, prietenul dumitale, trebuie să ştie. El m-a dus acolo.

— L-ai întâlnit după ce ai plecat de la noi, în noaptea aceea?

— Da.

— Cu totul întâmplător, nu-i aşa?

Mă privi cu reproş.

— Încerc să-ţi spun adevărul, Nick. I-am promis să mă întâlnesc cu el într-un local numit clubul Palma. El mi-a scris adresa. Aşa că, după ce ţi-am spus dumitale şi Norei „Noapte bună”, l-am întâlnit acolo şi

am mers în multe locuri, terminând cu ăsta de unde am pistolul. Era o bombă oribilă. Poţi să-l întrebi pe el dacă nu spun adevărul.

— Quinn ţi-a făcut rost de pistol?

— Nu. Era beat turtă. Dormea cu capul pe masă. L-am lăsat acolo. Spuneau că o să-l trimită ei acasă.

— Şi pistolul?

— Ajung şi la asta. Am văzut-o că roşeşte. El mi-a spus că era o bombă pentru gangsteri. D-aia am zis să mergem acolo. Şi după ce a adormit, am intrat în vorbă cu un tip de acolo, unul care arăta îngrozitor de dur. Eram fascinată. Şi tot timpul mă gândeam cum să nu mă duc acasă, voiam să mă întorc la voi, dar nu ştiam dacă o să mă laşi să intru. Acum era foarte roşie la faţă şi din cauza jenei vorbele îi erau neclare. Aşa că, m-am gândit că dacă eu... că dacă dumneata ai fi crezut că sunt într-o situaţie îngrozitoare... şi pe deasupra, în felul ăsta nu m-aş fi simţit atât de prost. În orice caz, l-am întrebat pe gangsterul ăla, sau ce naiba o fi fost, cu mutra îngrozitor de dură, dacă ar putea să-mi vândă un pistol sau să-mi spună unde aş putea să cumpăr unul. Credea că glumeam şi, la început, a râs, dar i-am spus că vorbeam serios, şi apoi a continuat să rânjească, dar a spus că o să caute, şi când s-a întors a zis că „da”, că poate să-mi dea unul şi m-a întrebat cât aş plăti pe el. N-aveam mulţi bani, dar i-am oferit brăţara şi bănuiesc că şi-a zis că nu e bună de nimic, pentru că a zis „Nu”, voia bani gheaţă şi, în cele din urmă, i-am dat doisprezece dolari, tot ce aveam, în afară de un dolar pentru taxi – şi mi-a dat pistolul, iar eu am venit aici şi m-am prefăcut că mi-e frică să mă duc acasă din cauza lui Chris.

Termină foarte repede, bolborosind cuvintele şi

oftă ca şi cum ar fi fost bucuroasă că a scăpat.

— Aşadar, Chris nu se dăduse la tine?

Îşi muşcă buza.

— Da, dar nu... nu chiar aşa de rău. Mă apucă cu amândouă mâinile de braţ şi obrazul ei aproape că-l atingea pe-al meu: Trebuie să mă crezi. Nu ţi-aş fi putut spune toate astea şi nu m-aş fi pus în lumina asta proastă, dacă n-ar fi adevărat.

— Ar fi mult mai bine dacă nu te-aş crede, am spus eu. Doisprezece dolari e o sumă! Dar, pentru moment, să lăsăm asta. Ştiai că Mimi se pregătea s-o întâlnească pe Julia Wolf în după-amiaza aceea?

— Nu. Atunci nu ştiam nici cel puţin că încerca să-l găsească pe tata. Nu mi-au spus unde se duceau în după-amiaza aceea.

— Amândoi?

— Da, Chris a plecat cu ea.

— La ce oră a fost asta?

Îşi încreţi fruntea.

— Trebuie să fi fost aproape trei... în orice caz după două şi jumătate... pentru că-mi amintesc că întârziasem la o întâlnire cu Elsie Hamilton – trebuia să mergem la cumpărături – şi mă grăbeam să mă îmbrac.

— S-au întors împreună?

— Nu ştiu. Erau amândoi acasă când am venit.

— Pe la ce oră?

— Puţin după şase. Nick, nu cumva crezi că ei... Ah, îmi amintesc de ceva ce-a spus ea când se îmbrăca. Nu ştiu ce zisese Chris, dar ea a spus: „Când o s-o întreb, o să-mi spună.” Ştii, aşa cum vorbeşte ea uneori, de parcă ar fi regina Franţei. N-am auzit nimic altceva. O fi însemnând asta ceva?

— Ce ţi-a spus despre crimă când ai venit acasă?

— Oh, numai cum a găsit-o, cât de tulburată a fost, despre poliţie, despre toate.

— Părea foarte zguduită?

Dorothy clătină din cap.

— Nu. Numai emoţionată. O cunoşti pe mama. Mă privi fix un moment şi apoi mă întrebă încet: Doar nu crezi că e amestecată în chestia asta?

— Tu ce crezi?

— Nu m-am gândit. Mă gândisem numai la tata. Şi, puţin mai târziu, spuse cu gravitate: Dacă a făcut-o el, înseamnă că e nebun, dar ea ar fi în stare să omoare pe cineva dacă ar vrea.

— Nu e neapărat necesar să fie vreunul dintre ei doi, i-am reamintit. Se pare că poliţia l-a reţinut pe Morelli. De ce voia să-l întâlnească pe tatăl tău?

— Pentru bani. Suntem pe geantă – Chris cheltuieşte tot. Îşi lăsă colţurile gurii în jos: Cred că l-am ajutat toţi în treaba asta, dar el a cheltuit cel mai mult. Mama se teme că o s-o părăsească atunci când ea n-o să mai aibă bani.

— De unde ştii?

— I-am auzit vorbind.

— Crezi că ar părăsi-o?

Dorothy încuviinţă cu convingere:

— Afară de cazul când ea ar avea bani.

M-am uitat la ceas şi am spus:

— O să mai discutăm după ce ne întoarcem acasă, în orice caz, în noaptea asta poţi să stai la noi. Fă-te comodă şi telefonează la restaurantul hotelului să-ţi trimită masa aici. Poate că e mai bine să nu ieşi.

Mă privea fix, mâhnită, şi nu zicea nimic.

Nora o bătu uşor pe umeri:

— Dorothy, nu ştiu ce are Nick de gând, dar dacă zice că trebuie să mergem acolo la masă, probabil că

ştie ce vorbeşte. El n-ar...

Dorothy îi zâmbi şi sări în sus de pe parchet:

— Te cred. De-acum încolo n-o să mai fiu proastă.

Am chemat recepţia la telefon şi le-am cerut să-mi trimită sus corespondenţa. Erau vreo două scrisori pentru Nora, una pentru mine, câteva cadouri de Crăciun întârziate (printre care şi unul de la Larry Crowley, un exemplar din cartea lui Haldeman Julius apărută în colecţia „Cartea Albastră de Buzunar No. 1534” cu tradiţionalul „Sărbători fericite”, urmat de numele lui Larry înconjurat de ramuri de brad, toate scrise cu cerneală roşie sub titlul volumului: „Cum să facem analiza urinei acasă”), o listă cu numerele de telefon ale celor ce ne-au sunat şi o telegramă din Philadelphia:

NICK CHARLES

HOTELUL NORMANDIE NEW YORK N. Y.

ROG LUAŢI LEGĂTURA CU HERBERT MACAULAY PENTRU A DISCUTA PRELUARE INVESTIGAŢII CRIMA WOLF STOP I-AM TRIMIS INSTRUCŢIUNI DETALIATE STOP SALUTĂRI

CLYDE MILLER WYNANT

Am pus telegrama într-un plic, cu o notă arătând că mi-a sosit chiar în momentul acela, şi am trimis-o cu un comisionar la poliţie.

10

În taxi, Nora mă întrebă:

— Eşti sigur că te simţi bine?

— Sigur.

— Şi crezi că n-o să-ţi fie prea greu?

— Mă simt bine. Ce zici despre povestea fetei?

Nora ezită:

— Nu-i aşa că n-o crezi?

— Ferească Dumnezeu! De loc, cel puţin până n-o verific.

— Ştii mai multe decât mine despre lucruri de felul ăsta, spuse ea. Dar cred că cel puţin a încercat să spună adevărul.

— Multe dintre cele mai fanteziste poveşti vin de la cei ce încearcă să spună adevărul. Nu e uşor, atunci când n-ai acest obicei.

— Pariez că ştii foarte multe despre firea oamenilor, domnule Charles. Ar trebui odată să-mi vorbeşti despre experienţa ta de detectiv.

— Să cumperi un pistol cu doisprezece dolari într-o bombă. S-ar putea, dar...

Am trecut de vreo două intersecţii şi apoi Nora întrebă:

— Ce se întâmplă de fapt cu ea?

— Taică-său e nebun; şi crede că şi ea este.

— De unde ştii?

— M-ai întrebat. Îţi răspund.

— Vrei să spui că bănuieşti?

— Vreau să spun că ăsta e defectul ei: nu ştiu dacă Wynant e de fapt nebun şi nici nu ştiu dacă fata a moştenit ceva din nebunia lui în cazul că e, dar ea crede că amândouă ipotezele sunt reale şi asta o face să se simtă nenorocită.

Când m-am oprit în faţa hotelului „Courtland”, Nora zise:.

— E îngrozitor, Nick. Cineva ar trebui...

I-am zis că nu ştiam – poate că Dorothy avea dreptate.

— După cum poate că în momentul acesta îi face Ustei o hăinuţă.

Am fost anunţaţi Jorgensen-ilor şi, după oarecare întârziere, ni s-a spus să urcăm. Când am ieşit din lift, Mimi ne-a întâmpinat pe culoar cu braţele deschise şi cu o ploaie de cuvinte:

— Nenorocitele alea de ziare! M-au scos din minţi cu prostia aia a lor, că ai fi pe moarte. De două ori am telefonat, dar n-au vrut să-mi dea legătura cu apartamentul vostru. Ia spune-mi, cum te simţi? Şi îmi ţinea mâinile într-ale ei. Nick, sunt foarte bucuroasă că n-a fost decât un sac cu minciuni şi-mi pare bine că aţi venit, chiar dacă trebuie să vă mulţumiţi numai cu ceea ce avem la masa de seară. Natural, nu vă aşteptam şi... Dar eşti palid. Ai fost într-adevăr rănit?

— Nu prea, am spus. Un glonte mi-a zgâriat coastele, dar asta nu înseamnă nimic.

— Şi cu toate astea ai venit la masă! E măgulitor, dar cred că totuşi e o nebunie. Se întoarse către Nora: Eşti sigură că ai făcut bine lăsându-l să...

— Nu sunt sigură, zise Nora, dar el a ţinut să vină.

— Bărbaţii sunt atât de idioţi, spuse Mimi. Mă apucă de braţ. Uneori exagerează nişte nimicuri, iar alteori neglijează total lucruri care ar putea... Dar

poftiţi înăuntru. Aşa, lasă-mă să te ajut.

— Nu mă simt chiar atât de rău, am încredinţat-o, dar Mimi stărui să mă conducă la un fotoliu, înconjurându-mă cu vreo jumătate de duzină de perne.

Apăru şi Jorgensen, care dădu mâna cu mine şi spuse că e bucuros să mă găsească mult mai viu decât scriseseră ziarele. Făcu o plecăciune deasupra mâinii Norei.

— Dacă m-aţi putea ierta încă un minut, aş putea termina cocteilurile, şi plecă.

— Nu ştiu unde o fi Dorry, spuse Mimi. Presupun că e pe undeva, îmbufnată. Nu aveţi copii, nu-i aşa?

— Nu, spuse Nora.

— Sunt adorabili, deşi uneori pot să te pună la grele încercări, şi Mimi oftă. Am impresia că nu sunt destul de severă. Când sunt nevoită s-o dojenesc pe Dorry, mă consideră un adevărat monstru. Deodată se luminează la faţă: Iată-l şi pe celălalt ţânc al meu. Îţi aminteşti de domnul Charles, Gilbert? Şi aceasta este doamna Charles.

Gilbert Wynant era cu doi ani mai mic decât sora lui, un băiat slăbuţ, palid, de vreo optsprezece ani, cu o bărbie nu prea mare şi buzele răsfrânte. Ochii mari de un albastru intens şi genele lungi îi dădeau o înfăţişare uşor efeminată. Speram că încetase să mai fie pacostea aceea mică şi scâncită, cum îl ştiam când era copil.

Jorgensen aduse cocteilurile şi Mimi insistă să-i povestesc despre împuşcătură. I-am spus cum a fost, făcând povestea chiar mult mai lipsită de sens decât fusese în realitate.

— Dar de ce a venit la tine? întrebă ea.

— Dumnezeu ştie. Şi eu aş vrea să ştiu. Şi poliţia ar

vrea să ştie.

— Am citit undeva, spuse Gilbert, că atunci când criminalii obişnuiţi sunt acuzaţi de ceva ce n-au făcut – chiar de un lucru mărunt – asta îi scoate din sărite mai mult decât pe alţii. Credeţi că aşa e, domnule Charles?

— Probabil.

— În afară de cazul, adăugă Gilbert, când e vorba despre vreo mare lovitură, ştiţi, despre ceva ce le-ar fi plăcut lor să facă.

Am spus încă o dată că era probabil.

— Nick, nu fi politicos cu Gilbert dacă începe să vorbească prostii, spuse Mimi. Are capul împuiat de lectură. Mai adu-ne un cocteil, drăguţule!

Puştiul plecă să aducă shakerul. Nora şi Jorgensen erau într-un colţ alegând plăci de patefon.

— Am primit astăzi o telegramă de la Wynant, am spus eu.

Mimi se uită cu grijă în jurul camerei, apoi se aplecă înainte, şi vocea ei era aproape o şoaptă:

— Ce spunea?

— Voia să aflu cine a ucis-o. A fost expediată din Philadelphia astăzi după-amiază.

Respirând cu greutate, Mimi mă întrebă:

— Ai de gând să faci ce-ţi cere?

— Am trimis-o la poliţie, am zis eu dând din umeri.

Gilbert se întoarse cu shakerul. Jorgensen şi Nora puseră la patefon o fugă de Bach. Mimi bău repede cocteilul şi-i ceru lui Gilbert să-i mai toarne unul. Deodată, băiatul se aşeză şi spuse:

— Aş vrea să vă întreb ceva: aţi putea să recunoaşteţi tipii care se droghează numai uitându-vă la ei?

Am văzut că tremura.

— Foarte rar. De ce?

— Mă întrebam şi eu. Chiar dacă sunt vicioşi?

— Cu cât sunt mai vicioşi, cu atât sunt mai mari şansele de a observa că e ceva anormal la ei. Dar, de cele mai multe ori, nu poţi fi sigur dacă e din cauza drogului.

— Altă întrebare, spuse el. Gross afirmă că atunci când eşti înjunghiat, simţi numai un fel de împunsătură în acel moment şi numai ceva mai târziu începe să te doară. Aşa e?

— Da, dacă eşti înjunghiat adânc cu un cuţit destul de ascuţit. Un glonte are acelaşi efect: simţi numai şocul. Şi cu un glonte de calibru mic, într-o cămaşă de oţel, nu se prea simte – la început. Restul vine după ce pătrunde aerul înăuntru.

Mimi bău cel de-al treilea cocteil şi spuse:

— Cred că amândoi sunteţi indecent de macabri, mai ales după ceea ce i s-a întâmplat astăzi lui Nick. Gil, încearcă s-o găseşti pe Dorry! Tu trebuie să cunoşti pe câţiva dintre prietenii ei. Telefonează-le. Presupun că trebuie să vină curând, dar mă îngrijorează.

— E la noi, am spus eu.

— La voi? Surpriza ei putea să fi fost sinceră.

— A venit astăzi după-amiază şi a întrebat dacă ar putea să stea la noi o bucată de vreme.

Mimi zâmbi îngăduitoare şi clătină din cap:

— Of, tineretul ăsta! Apoi zâmbetul îi dispăru: O bucată de vreme?

Am încuviinţat din cap.

Gilbert, care părea că aşteaptă să pună o altă întrebare, nu manifesta niciun interes faţă de conversaţia dintre mama lui şi mine.

Mimi zâmbi din nou şi spuse:

— Îmi pare rău că te deranjează pe tine şi pe soţia ta, dar e o uşurare pentru mine să aflu că e la voi, în loc de Dumnezeu ştie pe unde. O să-i treacă îmbufnarea până vă întoarceţi. O s-o trimiteţi acasă, nu-i aşa? Îmi turnă un cocteil. Aţi fost teribil de drăguţi cu ea...

N-am răspuns nimic.

— Domnule Charles, începu Gilbert, oare criminalii – vreau să spun criminalii de profesie – în mod obişnuit...

— Nu mă întrerupe, Gil, îl repezi Mimi. O s-o trimiţi acasă, nu-i aşa? Vorbea foarte amabil, dar cu tonul de regină a Franţei, aşa cum zicea Dorothy.

— Poate să rămână, dacă vrea ea. Nora o place.

Mimi mă ameninţă în glumă cu degetul.

— Dar nu vreau s-o râzgâiaţi în halul ăsta. Bănuiesc că v-a spus tot felul de prostii despre mine...

— A povestit ceva despre o bătaie.

— Ţi-am spus eu! zise Mimi, mulţumită, ca şi cum asta ar fi dovedit că are dreptate. Nu! Trebuie s-o trimiţi acasă, Nick.

Mi-am terminat cocteilul.

— Ei? întrebă ea.

— Poate să rămână la noi, dacă vrea. E foarte drăguţă.

— E ridicol. Locul ei este acasă. Vreau să vină acasă. Vocea ei era acum puţin stridentă: E doar un copil. N-ar trebui să-i încurajezi ideile astea prosteşti.

— N-am să fac nimic. Dacă vrea să stea la noi, n-are decât.

Mânia din ochii ei albaştri o făcea foarte frumoasă.

— E copilul meu şi e minoră! Aţi fost foarte drăguţi cu ea, dar acum nu-i faci niciun serviciu, nici ei, nici mie, şi n-am să îngădui. Dacă n-o trimiţi la casa ei, o

să iau măsuri s-o aduc acasă. Aş prefera să nu mă cert pe chestia asta, dar – se aplecă înainte şi îşi rări deliberat cuvintele – fata trebuie să vină acasă!

— Doar nu vrei să te baţi cu mine, Mimi? am spus.

Mă privi ca şi cum ar fi avut de gând să-mi spună: „Te iubesc”, şi întrebă:

— Asta e o ameninţare?

— Foarte bine, am răspuns eu, cere să fiu arestat pentru răpire de copii, pentru complicitate la delictul unei minore şi pentru imoralitate.

Mimi spuse brusc înfuriată, cu voce aspră:

— Şi spune nevestei tale să nu-l mai pipăie pe bărbatul meu!

Nora, care căuta altă placă de patefon cu Jorgensen, îl ţinea de mânecă. Se întoarseră surprinşi să se uite la Mimi.

— Nora, am spus eu, doamna Jorgensen doreşte să iei mâna de pe domnul Jorgensen.

— Îmi pare foarte rău. Nora zâmbi spre Mimi, apoi se uită la mine, arboră o expresie foarte artificială de îngrijorare şi, cu o voce oarecum monotonă ca un copil recitind la şcoală, spuse: Oh, Nick, eşti palid. Sunt sigură că ai făcut un efort peste puterile tale şi că o să ţi se facă rău. Îmi pare rău, doamnă Jorgensen, dar cred că trebuie să-l duc acasă şi să-l culc imediat în pat. Ne iertaţi, nu-i aşa?

Mimi spuse că ne scuză. Fiecare era un model de politeţe faţă de toţi ceilalţi. Am coborât şi am luat un taxi.

— Ei? zise Nora. Aşadar, ai pierdut o masă de seară. Ce vrei să faci acum? Mergem acasă şi mâncăm cu Dorothy?

Am clătinat din cap:

— Aş vrea să mă lipsesc niţel de familia Wynant. Să

mergem la Max. Mi-ar plăcea nişte melci.

— Foarte bine. Ai aflat ceva?

— Nimic.

— E o ruşine că tipul ăsta e atât de frumos, spuse ea gânditoare.

— Cum adică?

— Exact ca o păpuşă mare. E o ruşine...

Am luat masa şi am plecat spre hotelul „Normandie”. Dorothy nu mai era acolo. Presimţisem asta.

Nora o căută peste tot, chemă recepţia hotelului: nu ne fusese lăsată nicio notă, nicio comunicare.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea.

Nu era încă ora zece.

— Poate nimic, am spus eu, poate orice. Bănuiesc că o să apară pe la trei dimineaţa, beată, cu o mitralieră cumpărată de la „Child”.

— Dă-o dracului, zise Nora. Hai să ne dezbrăcăm şi să ne culcăm.

11

Rana nu mai mă durea aproape de loc când mă trezi Nora, spre prânz, în ziua următoare.

— Simpaticul meu poliţist doreşte să te vadă, spuse ea. Cum te mai simţi?

— Grozav. Probabil că m-am culcat fără să beau.

Am împins-o pe Usta din calea mea şi m-am ridicat. Când am intrat în salon, Guild se ridică cu paharul în mână şi zâmbi cu toată faţa-i roşcată:

— Ei, ei, domnule Charles, arăţi destul de sprinten în dimineaţa asta!

Am dat mâna cu el şi am spus că într-adevăr mă simţeam foarte bine. Ne-am aşezat.

El se încruntă binevoitor:

— Chiar aşa, nu trebuia să-mi faci festa asta!

— Festa?

— Sigur, te-ai grăbit să te duci în vizită după ce mi-am amânat întrebările pentru a-ţi da posibilitatea să te odihneşti. Îmi închipuisem că ar fi trebuit, mai întâi, să-mi fi făcut mie o vizită.

— Nu m-am gândit, am zis. Îmi pare rău. Ai văzut telegrama pe care am primit-o de la Wynant?

— Îhî. Căutăm să vedem de unde a fost trimisă, din Philadelphia.

— În legătură cu pistolul ăla, am început...

Guild mă opri:

— Ce pistol? Nu mai e niciun pistol. Percutorul e rupt, iar şanţurile închizătorului sunt ruginite şi

blocate. Dacă cineva a tras cu el în ultimele şase luni, atunci eu sunt Papa de la Roma. Să nu mai pierdem vremea vorbind despre rabla aia.

— Asta explică foarte multe, am zis eu râzând. L-am luat de la un beţiv care spunea că l-a cumpărat într-o bombă cu doisprezece dolari. Acum îl cred.

— Mâine-poimâine o să-i vândă careva şi primăria. De la om la om, domnule Charles, lucrezi sau nu în cazul Wolf?

— Ai văzut telegrama de la Wynant.

— Am văzut-o. Aşadar, nu lucrezi pentru el. Îmi menţin totuşi întrebarea.

— Nu mai sunt detectiv particular. Nu sunt niciun fel de detectiv.

— Am auzit asta. Îmi menţin întrebarea.

— Ei, bine, nu.

Se gândi un moment, apoi zise:

— Atunci, te întreb altfel: Te interesează cazul ăsta?

— Cunosc personajele şi, natural, mă preocupă.

— Şi asta-i tot?

— Da.

— Şi nu crezi că vei lucra în cazul ăsta?

Sună telefonul şi Nora se duse să răspundă.

— Să fiu sincer cu dumneata, nu ştiu. Dacă personajele continuă să mă împingă în chestia asta, nu ştiu cât de departe mă vor duce.

Guild dădu din cap:

— Înţeleg. Pot să-ţi spun că mi-ar plăcea să te ocupi de cazul ăsta – de partea cea dreaptă.

— Vrei să spui că nu de partea lui Wynant? El a omorât-o?

— N-aş putea să spun asta, domnule Charles, dar nici nu trebuie să-ţi amintesc că el nu ne ajută de loc

să descoperim cine a făcut-o.

Nora apăru în uşă:

— Nick, la telefon.

— Alo, Charles? Cum se mai simte rănitul? întrebă Herbert Macaulay de la celălalt capăt al firului.

— Bine, mulţumesc.

— Ai primit vreo veste de la Wynant?

— Da.

— Eu am primit o scrisoare, în care spune că ţi-a trimis o telegramă. Nu cumva te simţi prea rău ca să...

— Nu, nu, sunt foarte activ. Dacă eşti după-amiază la birou, o să trec pe-acolo.

— Minunat, spuse el. O să fiu acolo până la şase.

M-am întors în salon. Nora îl invita pe Guild să ia o gustare cu noi. El zise că e foarte drăguţ din partea ei. Am spus că trebuie să beau ceva înainte de masă. Nora se duse să comande mâncărurile şi să toarne băuturile. Guild clătină din cap şi spuse:

— E o femeie excepţională, domnule Charles!

Am aprobat solemn, cu capul.

— Presupunând, zise el, că vei fi împins în chestia asta, aşa cum spuneai, mi-ar plăcea mult să ştiu că lucrezi cu noi, decât împotriva noastră.

— Aşa mi-ar plăcea şi mie.

— Aşadar, ne-am înţeles, spuse el. Îşi împinse puţin scaunul. Nu cred că-ţi aminteşti de mine, dar mai de mult, când lucrai în oraşul ăsta, eu făceam rondul pe Strada 43.

— Bineînţeles, am zis, minţind din politeţe. Ştiam eu că îmi era ceva cunoscut la... Dar fără uniformă e o diferenţă.

— Cred şi eu. Mi-ar plăcea să cred că într-adevăr nu ne ascunzi ceva ce noi nu am aflat încă.

— Nu intenţionez să vă ascund nimic. Nu ştiu ce-aţi aflat. De fapt, nici nu ştiu prea multe. Nu l-am văzut pe Macaulay de când cu asasinatul, pe care nici măcar nu l-am urmărit în ziare.

Telefonul sună din nou. Nora ne servi băuturile şi se duse să răspundă.

— Nu prea e secret ceea ce ştim, zise Guild, şi dacă ai timp să asculţi, nu mi-e greu să-ţi spun.

Gustă din băutură şi dădu din cap aprobativ:

— Numai un lucru aş vrea să te întreb, mai întâi. Noaptea trecută, când ai fost la doamna Jorgensen, i-ai spus că ai primit o telegramă de la el?

— Da. Şi că v-am trimis-o.

— Şi ce-a zis?

— Nimic. Mi-a pus întrebări. Încearcă şi ea să-l găsească.

Înclină uşor capul într-o parte şi închise un ochi pe jumătate.

— Crezi că e cu putinţă ca să fie amândoi în legătură? Ridică o mână în sus: Vreau să spun că nu ştiu de ce-ar face-o şi ce rost ar avea. Pur şi simplu, stau şi mă întreb.

— Orice este posibil, am spus eu, dar mai degrabă aş zice că e aproape sigur că nu lucrează împreună. De ce?

— Cred că ai dreptate. Apoi adăugă nesigur: Dar sunt vreo două lucruri care mă încurcă. Oftă. Totdeauna sunt lucruri din astea. Ei, bine, domnule Charles, cam asta e tot ceea ce ştim cu certitudine şi dacă dumneata ne-ai putea spune câte ceva, cât de puţin măcar, pe ici pe colo, ţi-aş fi teribil de recunoscător.

Am spus ceva în sensul că voi face tot posibilul.

— Ei, ştii că pe 3 octombrie Wynant i-a spus lui

Macaulay că trebuie să plece din New York pentru o bucată de timp. Nu i-a spus lui Macaulay unde se duce şi pentru ce motiv, dar Macaulay s-a gândit că pleacă să lucreze la vreo invenţie sau aşa ceva şi că vrea să aibă linişte – şi apoi află de la Julia Wolf că ideea lui era îndreptăţită – şi bănuieşte că a întins-o să se ascundă pe undeva, prin munţii Adirondack, dar când a întrebat-o mai târziu despre asta, Julia a spus că nu ştie nici ea mai mult.

— Dar ştia despre ce invenţie era vorba?

Guild clătină din cap.

— După cum spune Macaulay, nu ştia decât că s-ar fi putut să fie ceva la care îi trebuia spaţiu pentru maşinării sau lucruri care costă bani, pentru că asta e ceea ce aranjase Wynant cu Macaulay. Îi dăduse procură lui Macaulay să poată dispune de toate acţiunile şi valorile lui şi de alte lucruri pe care le poseda şi să le transforme în bani când ar avea el nevoie, şi să aibă grijă de contul lui la bancă şi de toate, la fel cum ar fi avut Wynant însuşi.

— Procură generală?

— Exact. Şi ascultă aici, când avea nevoie de bani, îi cerea în numerar.

— Totdeauna avea numai idei sucite, am spus eu.

— Aşa zice toată lumea. Se pare că nu voia să i se dea de urmă prin intermediul cecurilor, sau ca cineva de acolo să afle că el e Wynant. Ăsta e motivul pentru care n-a luat-o pe Julia cu el – nici măcar nu i-a spus unde e, dacă putem s-o credem – şi şi-ar fi lăsat chiar barbă. (Şi Guild îşi mângâie cu mâna stângă o barbă imaginară.)

— Aşa, am zis eu. Vasăzică, în munţii Adirondack?

Guild ridică din umeri.

— Spuneam aşa, numai pentru că locul ăsta şi

Philadelphia sunt singurele puncte de reper pe care le avem. Încercăm acum să-l găsim în munţi, dar e greu. Ar putea fi şi în Australia.

— Şi de câţi bani în numerar a avut nevoie Wynant?

— Pot să-ţi spun exact.

Scoase din buzunar un teanc de hârtii jegoase, boţite şi îndoite pe la colţuri, alese un plic care părea şi mai murdar decât celelalte şi băgă apoi restul la loc în buzunar.

— A doua zi după ce a vorbit cu Macaulay, a scos personal cinci mii de la bancă, în numerar. La 28 – adică 28 octombrie – i-a cerut lui Macaulay să scoată încă cinci mii în numele lui, şi două mii cinci sute la 6 noiembrie, pe urmă o mie la 15, şi şapte mii cinci sute la 30, şi o mie cinci sute la 6 – asta ar fi în decembrie – şi o mie la 18, şi cinci mii la 22 – asta a fost cu o zi înainte de asasinarea ei.

— Aproape treizeci de mii, am spus. Avea un cont frumuşel la bancă!

— Douăzeci şi opt de mii cinci sute, ca să fiu exact. Guild puse plicul la loc în buzunar. Dar, trebuie să înţelegi că nu era numai asta. La primul semn, Macaulay urma să vândă de fiecare dată câte ceva, ca să mărească stocul. Îşi pipăi din nou buzunarul: Am o listă cu tot ce a vândut, dacă vrei s-o vezi.

I-am spus că nu voiam.

— Cum îi transmitea banii lui Wynant?

— Wynant îi scria fetei când avea nevoie de bani, şi ea îi lua de la Macaulay. Omul păstrează chitanţele.

— Şi cum îi dădea Julia banii lui Wynant?

Guild clătină din cap:

— Ea i-a spus lui Macaulay că se întâlnea în locurile pe care i le indica Wynant. Dar Macaulay bănuieşte că

ştia unde era el, deşi totdeauna zicea că nu ştie.

— Şi poate mai avea încă la ea ultimele cinci mii când a fost omorâtă?

— Care ar fi putut fi furate, dacă nu cumva (ochii lui de un cenuşiu apos erau aproape închişi) a omorât-o el când s-a dus să ia banii.

— Sau poate, am sugerat eu, altcineva a omorât-o pentru vreun alt motiv, a găsit banii acolo şi s-a gândit că ar putea să-i ia.

— Sigur, aprobă el. Lucruri de felul ăsta se întâmplă totdeauna. Uneori cel care descoperă un cadavru ia câte ceva înainte de a da alarma. Ridică în sus o mână mare: Bineînţeles, cu doamna Jorgensen – o doamnă ca ea – sper că nu-ţi închipui că eu...

— Şi pe deasupra, am zis, nici nu era singură, nu-i aşa?

— Numai puţin timp. Telefonul din apartament era scos din uz şi băiatul de la lift a alergat la birou să telefoneze administratorului. Dar, te rog să mă înţelegi bine în privinţa asta, nu spun că doamna Jorgensen a făcut ceva ciudat. Cu o doamnă ca ea, sunt puţine şanse să...

— Ce se întâmplase cu telefonul? am întrebat.

În clipa aceea se auzi soneria.

— Ei, bine, zise Guild, nu ştiu exact ce să cred. Telefonul fusese...

Se întrerupse în timp ce chelnerul intră şi începu să pună masa.

— În legătură cu telefonul, spuse Guild după ce ne-am aşezat la masă. Aşa cum spuneam, nu ştiu ce să cred despre asta. Un glonte îl pocnise chiar în microfon...

— Din întâmplare, sau...?

— Asta voiam şi eu să te întreb. Bineînţeles, era din

acelaşi pistol ca şi celelalte patru care omorâseră fata, dar nu ştiu dacă a fost un glonte rătăcit, sau a tras intenţionat în telefon. Pare a fi un mod cam zgomotos de a scoate din uz un telefon.

— Tocmai voiam să te întreb, am zis eu, n-a auzit nimeni toate împuşcăturile astea? Un revolver de calibru 32 nu e o armă de vânătoare, dar cineva tot trebuie să fi auzit împuşcăturile.

— Sigur, spuse el dezgustat. Casa e plină de tipi care cred că au auzit, dar atunci nimeni n-a făcut nimic în chestia asta şi numai Dumnezeu ştie dacă oamenii nu inventează mai mult decât au auzit.

— Totdeauna e aşa, am spus eu înţelegător.

— Mie-mi spui? Băgă în gură o furculiţă plină. Unde rămăsesem? Ah, da, vorbeam despre Wynant. A renunţat la apartament când a plecat şi şi-a depozitat mobila într-o magazie. Ne-am uitat prin ea – prin mobilă adică – dar până acum nimic nu indică încotro a plecat şi nici măcar la ce lucra; şi noi care crezusem că o să găsim un indiciu. Nici la biroul lui de pe Bulevardul Unu n-am fost mai norocoşi. Era încuiat şi acolo de când plecase, cu singura deosebire că Julia trecea câte o oră sau două, o dată sau de două ori pe săptămână ca să aibă grijă de corespondenţă şi de lucrurile lui. N-am găsit nimic în scrisorile care au sosit după asasinarea ei care să ne ajute cu ceva. Şi nici în locuinţa ei. Se întoarse spre Nora şi îi zâmbi: Bănuiesc că astea sunt foarte plictisitoare pentru dumneavoastră, doamnă Charles.

— Plictisitoare? vorbi ea, surprinsă. Sunt numai ochi şi urechi.

— Doamnelor le place ceva mai colorat, spuse el şi tuşi, ceva fascinant. Oricum, n-am găsit nimic să ne arate unde-i el, doar că i-a telefonat lui Macaulay

vinerea trecută să-i spună să-l aştepte la ora două în holul hotelului „Plaza”. Macaulay nu era la birou, aşa că mesajul i-a fost lăsat.

— Macaulay era la masă la noi, am zis.

— Mi-a spus şi el. Ei bine, Macaulay n-a ajuns la hotelul „Plaza” decât pe la trei şi n-a găsit niciun Wynant acolo. Şi niciun Wynant nu fusese înregistrat. A încercat să-l descrie, cu şi fără barbă, dar nimeni de la „Plaza” nu-şi amintea să-l fi văzut. A dat telefon la biroul său, dar Wynant nu-l căutase. Şi când i-a telefonat Juliei Wolf, femeia i-a spus că nici măcar nu ştia că Wynant era în oraş, şi asta i s-a părut lui o minciună, pentru că de-abia cu o zi înainte îi dăduse cinci mii de dolari pentru Wynant şi credea că Wynant se dusese să-i ia, dar ei i-a spus că e în regulă, a închis telefonul şi şi-a văzut de treburile lui.

— Cam ce fel de treburi? am întrebat.

Guild se opri din mestecatul bucăţii de chiflă din care tocmai muşcase.

— Cred că n-ar fi greu să aflăm. O să cercetez. Nu mi se pare ceva suspect, aşa că nu ne-am bătut capul cu asta, dar nici n-o să deranjeze pe nimeni dacă vom afla cine are şi cine n-are alibi.

Am clătinat din cap la întrebarea pe care n-a exprimat-o şi am spus:

— Nu văd nimic care să-l facă suspect, numai că e avocatul lui Wynant şi probabil ştie mai multe decât spune.

— Desigur. Înţeleg. Ei bine, cred că pentru asta au oamenii avocaţi. Acum despre fată: poate că Julia Wolf nu e deloc numele ei adevărat. Până acum n-am reuşit să stabilim cu exactitate, dar am aflat că nu era genul de femeie căreia te-ai fi aşteptat ca un bărbat să-i încredinţeze mânuirea acestui bănet. Vreau să

spun, dacă el ar fi cunoscut-o mai bine.

— Avea cazier?

Guild dădu din cap.

— E o poveste tare frumoasă. Cu vreo doi ani înainte de a începe să lucreze pentru Wynant, a făcut şase luni puşcărie pentru jocuri de noroc interzise, undeva în vest, la Cleveland, sub numele de Rhoda Stewart.

— Bănuieşti că Wynant ştia?

— Habar n-am. Dar nu cred că ar fi lăsat-o să umble cu banii lui dacă ar fi ştiut – în fine, ce poţi să zici? Mi s-a spus că era nebun după ea, şi ştii de ce sunt în stare bărbaţii. Iar ea se distra cu tipul acela Morelli şi cu alţi indivizi din banda lui.

— Ai descoperit într-adevăr ceva împotriva lui? am întrebat.

— Nu în chestia asta, spuse el cu părere de rău, dar mai sunt şi altele. Îşi încruntă sprâncenele roşcate. Aş vrea să ştiu ce l-a împins să vină aici. Bineînţeles că nevropaţii ăştia sunt în stare de orice, dar aş vrea să ştiu.

— Ţi-am spus tot ce ştiam.

— Nu mă îndoiesc de asta, mă încredinţă el. Apoi, întorcându-se către Nora: Sper că nu ne acuzaţi că am fost prea duri cu el, dar înţelegeţi că trebuia...

Nora zâmbi, spuse că înţelege perfect şi-i umplu ceaşca cu cafea.

— Mulţumesc, doamnă.

— Ce înţelegeţi prin nevropat? întrebă ea.

— Adică, unul care se droghează. Nora se uită la mine.

— Morelli e un...?

— Până în măduva oaselor, am zis.

— De ce nu mi-ai spus? îmi reproşă ea. Nu

înţelegeam nimic. Şi plecă de la masă ca să răspundă la telefon, care începuse să sune.

— Ai de gând să-l dai în judecată pentru împuşcătura aia? mă întrebă Guild.

— Numai dacă are nevoie poliţia.

Guild clătină din cap. Şi spuse pe un ton degajat, deşi era o oarecare curiozitate în ochii lui:

— Cred că am discutat de ajuns despre el.

— Îmi vorbeai despre fată.

— A, da. Ei bine, am aflat că lipsea multe nopţi de acasă – uneori câte două sau trei nopţi la rând. Poate că atunci se întâlnea cu Wynant. Nu ştiu. N-am fost în stare să găsim niciun cusur în povestea lui Morelli că n-a mai văzut-o de trei luni. Ce crezi despre asta?

— Acelaşi lucru ca şi dumneata, am răspuns. Şi tot de trei luni a plecat şi Wynant. Poate că asta înseamnă ceva, sau poate că nu înseamnă nimic.

Nora se întoarse şi spuse că la telefon era Harrison Quinn. Omul voia să-mi spună că vânduse nişte acţiuni la care înregistrasem pierderi şi îmi dădu cursul.

— Ai mai văzut-o pe Dorothy Wynant? l-am întrebat.

— N-am văzut-o de când am lăsat-o la voi, dar mă întâlnesc cu ea astăzi după-amiază să bem un cocteil la „Palma”. De fapt, mi-a cerut să nu-ţi spun. Ce zici de aurul ăla, Nick? O să pierzi dacă nu pui mâna pe el. Sălbaticii ăia din Vest ne pregătesc un fel de inflaţie imediat ce se întruneşte Congresul. E lucru sigur şi, chiar dacă nu ne pregătesc, toată lumea se aşteaptă la asta din partea lor. Aşa cum îţi spuneam săptămâna trecută, au şi început discuţiile pentru constituirea unui trust...

— Foarte bine, am zis eu, şi i-am dat dispoziţie să

cumpere acţiuni „Dome Mines” la 12½.

Apoi îşi aduse aminte că văzuse ceva în ziare cum că aş fi fost împuşcat. Era o ştire destul de vagă şi omul trecu repede peste asigurările mele că mă simt bine.

— Presupun că asta înseamnă că n-o să jucăm ping-pong vreo două zile, spuse el într-un fel care părea a fi un regret sincer. Ascultă, aveţi bilete la premiera de-astă seară? Dacă nu aveţi nevoie de ele, eu aş...

— Avem nevoie de ele. Totuşi, mulţumesc.

Râse şi spuse „La revedere”.

Un chelner împingea masa afară când am revenit în salon. Guild se aşezase comod pe canapea şi Nora îi spunea:

— ...în fiecare an trebuie să plecăm undeva în vacanţa de Crăciun, pentru că ceea ce a mai rămas din familia mea sunt nişte tipi plictisitori, şi dacă rămânem acasă vin în vizită la noi sau trebuie să-i vizităm noi şi lui Nick nu-i place.

Usta îşi lingea labele într-un colţ.

Guild se uită la ceas.

— V-am răpit prea mult timp. Nu voiam să vă impun...

M-am aşezat şi am zis:

— Tocmai vorbeam despre crimă, nu-i aşa?

— Chiar despre asta. Şi se aşează din nou, comod, pe canapea. Asta era vineri, în 23, cam pe la trei şi douăzeci după-amiaza, când doamna Jorgensen a ajuns acolo şi a găsit-o. E foarte greu de spus cât timp a zăcut acolo pe moarte, înainte de a fi descoperită. Singurul lucru pe care-l ştiu este că era bine sănătoasă şi a răspuns la telefon – şi telefonul funcţiona – pe la două şi jumătate, atunci când a

sunat-o doamna Jorgensen, şi mai era încă bine în jurul orei trei, când a telefonat Macaulay.

— Nu ştiam că doamna Jorgensen a telefonat.

— E un fapt. Guild îşi drese glasul: Înţelegi că nu suspectam nimic în chestia asta, dar am verificat-o din rutină, şi am aflat de la telefonista hotelului „Courtland” că i-a dat legătura doamnei Jorgensen în jurul orei două şi jumătate.

— Ce-a zis doamna Jorgensen?

— A spus că a telefonat ca să întrebe unde ar putea să-l găsească pe Wynant, dar Julia Wolf a zis că nu ştie, aşa că doamna Jorgensen, închipuindu-şi că minte şi că ar putea s-o facă să spună adevărul dacă ar sta de vorbă cu ea, a întrebat-o dacă poate veni acolo pentru un minut şi Julia a răspuns că da. Se uită încruntat la genunchiul meu. Ei, bine, s-a dus acolo şi a găsit-o. Vecinii din bloc nu-şi amintesc să fi văzut pe cineva intrând sau ieşind din apartamentul Juliei Wolf, dar asta-i uşor. O duzină de oameni o pot face fără să fie văzuţi. Pistolul nu era acolo. Nu era niciun semn că cineva ar fi intrat cu forţa, şi lucrurile n-au fost deranjate, aşa cum ţi-am spus. Vreau să spun că apartamentul nu arăta răvăşit. Ea avea un inel cu diamant care trebuie să valoreze câteva sute de dolari, şi mai erau şi treizeci de dolari în poşetă. Cetăţenii de acolo îi cunosc pe Wynant şi pe Morelli – amândoi au intrat şi au ieşit de multe ori – dar susţin că în ultimul timp n-au văzut pe niciunul. Fereastra dinspre scara de incendiu era închisă şi se pare că n-a fost folosită în ultima vreme. Îşi ridică mâinile în sus cu palmele în afară: Cred că asta-i tot ce-am cules.

— Nicio amprentă?

— Ale ei, altele ale personalului care face curăţenie în apartament, aşa după cum ne aşteptam. Nimic de

folos pentru noi.

— N-ai aflat nimic de la prietenii ei?

— Se pare că n-avea prieteni – nici unii mai apropiaţi.

— Ce e cu – cum îl cheamă? – Nunheim, cel care a identificat-o ca fiind prietena lui Morelli?

— O cunoştea numai din vedere. O văzuse umblând cu Morelli şi a recunoscut-o după fotografia din ziar.

— Cine-i ăsta?

— E un tip în regulă. Ştim totul despre el.

— N-are rost să-mi ascunzi, am spus. Mai ales după ce mi-ai cerut să promit că n-o să-ţi ascund nici eu nimic.

— Ei, bine, zise Guild, dar să n-o spui mai departe: e un tip care face, din când în când, oarecari servicii poliţiei.

— Aha!

Guild se ridică.

— Nu-mi place s-o spun, dar pentru moment asta-i tot ce ştim. Ne-ai putea ajuta cu ceva?

— Nu.

Mă privi neclintit un moment.

— Dumneata ce părere ai?

— Inelul acela cu diamant – e un inel de logodnă?

— Îl avea pe degetul inelar, răspunse el. După o pauză mă întrebă: De ce?

— Ar putea fi interesant de aflat cine i l-a cumpărat. Am să-l întâlnesc astăzi după-amiază pe Macaulay. Dacă se iveşte ceva, îţi telefonez. Dacă e de la Wynant, e-n regulă, dar...

— Aha, dar... mormăi el îndatoritor.

Dădu mâna cu Nora şi cu mine, ne mulţumi pentru whisky, masă, ospitalitate, pentru amabilitatea

noastră în general şi plecă. I-am zis Norei:

— Nu vreau să insinuez că farmecul tău n-ar face pe orice bărbat să-şi piardă minţile, dar să nu fii prea sigură că tipul ăsta nu-şi bate joc de noi.

— Aşa! Am ajuns şi la asta, spuse ea. Acum eşti gelos pe poliţişti.

12

Scrisoarea lui Clyde Wynant către Macaulay era un veritabil document. Era foarte prost dactilografiată, pe o simplă hârtie albă, şi datată din Philadelphia, în 26 decembrie 1932.

Dragă Herbert,

I-am telegrafiat lui Nick Charles – care, îţi aminteşti, a lucrat cu câţiva ani în urmă pentru mine şi care e acum la New York – să intre în legătură cu tine pentru îngrozitoarea moarte a bietei Julia. Aş vrea să faci tot ce-ţi stă în putere să-l (un rând fusese bătut pe deasupra cu x-uri şi cu m-uri, astfel că era imposibil să se înţeleagă ceva) convingi să descopere pe asasinul ei. Nu mă interesează cât costă – plăteşte!

Sunt câteva fapte pe care aş vrea să i le comunici, în afară de toate cele pe care le ştii şi tu. Nu cred că ar trebui să le comunice poliţiei, dar el va şti ce e mai bine şi vreau să aibă mână liberă, deoarece am cea mai mare încredere în el. Poate că ar fi mai bine chiar să-i arăţi această scrisoare şi după aceea – sunt nevoit să ţi-o cer – s-o distrugi cu grijă.

Iată faptele:

Când am întâlnit-o pe Julia, joi seara, ca să iau mia de dolari de la ea, mi-a spus că vrea să renunţe la serviciu. Spunea că de câtva timp nu se simte bine şi doctorul i-a zis să plece să se odihnească, şi acum

când moştenirea unchiului ei a fost stabilită, ar avea şi cu ce – şi ar dori s-o facă. Niciodată nu-mi spusese că ar fi bolnavă şi am crezut că îmi ascunde adevăratul motiv şi am încercat s-o conving să mi-l spună, dar a stăruit că-i adevărat. Nici despre moartea unchiului ei nu ştiam nimic. E vorba de un unchi John din Chicago. Presupun că lucrul ăsta poate fi cercetat, dacă prezintă vreo importanţă. N-am putut s-o conving să-şi schimbe hotărârea, aşa că trebuia să plece în ultima zi a lunii. Părea îngrijorată sau înfricoşată, dar ea zicea că nu e. La început mi-a părut rău că vrea să plece, dar apoi mi-a trecut, pentru că am avut întotdeauna încredere în ea, şi n-aş mai fi putut avea dacă m-a minţit, aşa cum cred că de fapt a făcut.

Al doilea fapt pe care aş vrea să-l afle Charles este că orice şi-ar închipui lumea, sau orice ar fi fost adevărat cu câtva timp în urmă, Julia şi cu mine („avem acum" era bătut uşor cu x-uri pe deasupra) aveam în momentul asasinării ei şi avusesem de peste un an numai relaţii de la patron la salariat. Aceste relaţii erau rezultatul unei înţelegeri mutuale.

Al treilea, cred că trebuie făcută o încercare de a se descoperi pe unde se află acum Sydney Kelterman, cu care am avut necazuri acum câţiva ani în urmă, fiindcă experienţele de care mă ocup acum sunt în legătură cu cele pe care pretindea el că i le-am furat, şi-l cred destul de dement ca s-o fi omorât pe Julia, înfuriat de refuzul ei de a-i spune unde aş putea fi găsit.

Al patrulea, şi cel mai important*: a comunicat fosta mea soţie cu Kelterman? Cum de a aflat ea că fac experienţele la care mă asistase el pe vremuri?*

Al cincilea, poliţia trebuie convinsă imediat că nu-i

pot spune nimic despre crimă, astfel ca să nu mai încerce să mă găsească, lucru care ar putea duce la descoperirea şi dezvăluirea prematură a experienţelor mele, ceea ce ar fi foarte periculos *în acest moment. Asta s-ar putea evita cel mai bine dacă s-ar lămuri imediat misterul asasinării ei, şi asta este ceea ce vreau să se facă.*

Voi comunica din când în când cu tine şi, dacă între timp se va ivi ceva care să facă imperativă legătura cu mine, inserează următorul anunţ în ziarul Times: „Abner. Da. Iepuraş". După asta, voi şti că trebuie să iau legătura cu tine.

Sper că ai înţeles destul de bine necesitatea de a-l convinge pe Charles să acţioneze pentru mine, întrucât cunoaşte necazurile mele cu Kelterman, precum şi majoritatea persoanelor interesate.

Al tău sincer,
Clyde Miller Wynant

Am pus scrisoarea pe biroul lui Macaulay şi am zis:

— E foarte lămuritoare: Îţi aminteşti de la ce s-a certat cu Kelterman?

— Ceva despre modificările în structura cristalelor. Pot să caut. Ridică prima pagină a scrisorii şi o privi încruntat: Zice că în noaptea aceea a primit o mie de dolari de la ea. Dar eu i-am dat cinci mii şi ea îmi spusese că de atât avea Wynant nevoie.

— Patru mii or fi pentru moştenirea unchiului John? am insinuat eu.

— Aşa se pare. E ciudat: niciodată nu m-am gândit că-l escrochează. Trebuie să aflu ce-i cu ceilalţi bani pe care i-am dat.

— Ştiai că a stat la închisoarea din Cleveland

pentru jocuri de noroc interzise?

— Nu. E adevărat?

— Aşa spune poliţia – sub numele de Rhoda Stewart. Unde a găsit-o Wynant?

Clătină din cap.

— N-am idee.

— Ştii cumva de unde vine, ce rude are, în fine lucruri din astea?

Clătină încă o dată din cap.

— Cu cine era logodită? am întrebat.

— Nu ştiam că era logodită.

— Purta un inel cu diamant pe inelar.

— Asta e o noutate pentru mine, spuse el. Închise ochii şi se gândi: Nu, nu pot să-mi amintesc dacă am observat vreodată la ea un inel de logodnă. Îşi puse braţele pe birou şi rânji la mine pe deasupra lor: Ei, bine, ce şanse sunt să te apuci de ceea ce vrea el?

— Slabe.

— Mă aşteptam la asta. Întinse mâna ca să apuce scrisoarea: Ştii la fel de bine ca şi mine cum o să reacţioneze Wynant. Ce te-ar putea face să-ţi schimbi hotărârea?

— Eu nu...

— Ce-ar fi dacă l-aş convinge să te întâlnească? Poate dacă i-aş spune că asta ar fi singura cale ca să accepţi...

— Sunt dispus să discut cu el, am zis, dar va trebui să vorbească mult mai deschis decât în scrisoare.

Macaulay întrebă încet:

— Vrei să spui că, după părerea dumitale, ar fi putut s-o ucidă el?

— Nu ştiu nimic despre asta, am spus. Nu ştiu atât de multe ca cei de la poliţie şi e cert că ei n-au aflat îndeajuns despre el ca să-l priponească, chiar dacă l-

ar găsi.

Macaulay oftă:

— Nu e prea distractiv să fii avocatul unui aiurit. Am să încerc să-l fac să fie rezonabil, dar ştiu că n-o să vrea.

— Aş vrea să te întreb: cum stă acum cu finanţele? E tot atât de bine garnisit ca mai înainte?

— Aproape la fel. Criza l-a lovit oarecum, de altfel ca pe mai toţi, şi veniturile de la ultima lui invenţie s-au dus dracului aproape cu totul acum când metalurgia e moartă, dar mai poate conta încă pe cincizeci sau şaizeci de mii anual de la hârtia lui pergaminată şi patentele de izolare acustică, împreună cu câteva rămăşiţe cum ar fi... Se întrerupse ca să întrebe: Nu cumva ţi-e teamă că n-ar putea să-ţi plătească atât cât i-ai cere?

— Nu. Mă întrebam numai. M-am gândit apoi la altceva: Avea şi alte rude în afară de fosta lui soţie şi de copii?

— O soră, Alice Wynant, cu care nu mai vorbea de... trebuie să fie vreo patru sau cinci ani.

Am presupus că aceasta era mătuşa Alice la care nu s-au dus în vizită Jorgensen-ii de Crăciun.

— De ce s-au certat? am întrebat.

— Dumnezeu ştie.

Am râs:

— Amândoi sunt puţin...

— Ea e chiar mai tare decât el. Nu-şi mai poate aduce aminte diverse nume proprii. Într-un rând, când fratele ei a trebuit să-şi scoată apendicele, ea şi cu Mimi erau într-un taxi, mergând la spital în prima după-amiază când putea primi vizite şi s-au încrucişat cu un car funebru venind din direcţia spitalului. Domnişoara Alice s-a îngălbenit, a apucat-o pe Mimi

de braţ şi a zis: „Ah, dragă! Nu cumva e... cum îl cheamă?

— Unde stă domnişoara asta?

— Pe Madison Avenue. E în cartea de telefon. Ezită puţin: Nu cred că...

— N-am de gând s-o deranjez... am început eu să spun.

Dar înainte de a putea adăuga ceva sună telefonul. Macaulay duse receptorul la ureche şi zise:

— Alo... Da, la telefon... Cine...? Ah, da... Muşchii din jurul gurii i se crispară şi ochii i se holbară puţin. Unde? Da, sigur! Pot veni şi eu? Privi ceasul de la mână: Bine. Ne vedem la tren. Puse jos receptorul şi zise: Era locotenentul Guild, îmi spuse el. Wynant a încercat să se sinucidă la Allentown, Pennsylvania.

13

Când am intrat la clubul Palma, Dorothy şi Quinn erau la bar. Nu m-au văzut până ce n-am ajuns lângă Dorothy şi am zis: „Salutare, prieteni!” Dorothy era în aceeaşi toaletă cu care o văzusem ultima dată la noi.

Se uită la mine şi la Quinn şi se roşi la faţă:

— Probabil că tu i-ai spus.

— Fata e supărată, zise Quinn voios. Am păstrat marfa asta pentru tine. Trebuie să faci rost încă de una. Şi, ia spune ce bei?

— Whisky. Spune, Dorothy, eşti o musafiră grozavă – o întinzi fără să laşi niciun cuvânt.

Dorothy se uita din nou la mine. Zgârieturile de pe faţă şi vânătaia de-abia se vedeau sub stratul de pudră şi buzele nu-i mai erau umflate.

— Aveam încredere în dumneata, spuse ea, şi părea gata să plângă.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Ştii ce vreau să zic. Chiar când te-ai dus la masă la mama, aveam încredere în dumneata.

— Şi de ce să n-ai?

— Toată după-amiaza a fost supărată, spuse Quinn. Las-o, n-o certa. Îşi puse mâna peste a ei: Uite, scumpo, nu te...

— Te rog să taci! Şi îşi retrase mâna dintr-a lui. Ştii foarte bine ce vreau să zic, vorbi către mine. Şi dumneata şi Nora, amândoi, aţi râs de mine la mama, şi...

Am început să înţeleg ce se întâmplase:

— Ea ţi-a spus-o şi tu ai crezut? Şi am pufnit în râs: După douăzeci de ani, te mai hrăneşti cu minciunile ei? Bănuiesc că ţi-a telefonat după ce am plecat: ne-am certat şi n-am stat mult.

Dorothy îşi plecă fruntea:

— Oh, sunt o proastă, şopti ea cu o voce nenorocită. Apoi mă apucă de amândouă mâinile şi spuse: Ascultă, să mergem acum la Nora. Trebuie să mă împac cu ea. Sunt o măgăriţă. Aşa-mi trebuie dacă ea n-ar mai...

— Bine, avem timp de ajuns. Mai întâi să bem ceva.

— Frate Charles, zise Quinn, aş vrea să-ţi strâng mâna. Ai readus razele soarelui în viaţa puştoaicei noastre şi bucuria de a... Îşi goli paharul: Să mergem la Nora. Băutura de-acolo e tot atât de bună şi ne costă mai puţin.

— De ce nu rămâi aici? îl întrebă Dorothy.

El râse şi clătină din cap:

— Nici nu mă gândesc! Poate l-ai putea face pe Nick să rămână aici, dar eu merg cu tine. Toată după-amiaza ţi-am suportat cu răbdare smiorcăielile; acum am de gând să mă încălzesc la razele soarelui.

Gilbert Wynant era cu Nora când am ajuns la „Normandie”. A sărutat-o pe soră-sa şi a dat mâna cu mine şi cu Harrison Quinn, când i-a fost prezentat.

Dorothy începu îndată să ceară Norei scuze lungi, sincere şi nu prea coerente.

— Opreşte-te, zise Nora. N-am ce să-ţi iert. Dacă Nick ţi-a spus că eram supărată, sau jignită, sau orice de felul ăsta, e numai pentru că e un grec mincinos. Lasă-mă să-ţi scot pardesiul.

Quinn deschise aparatul de radio. Se auzi gongul, şi crainicul anunţă că era ora cinci şi treizeci şi unu de

minute.

— Te rog, fă pe barmanul, zise Nora către Quinn. Ştii unde sunt băuturile. Şi, urmându-mă în baie, mă întrebă: Unde ai găsit-o?

— Într-o bombă. Ce căuta Gilbert aici?

— Zice c-a venit s-o vadă pe soră-sa, care n-a fost acasă ieri noapte; şi-a închipuit că mai e aici. Râse şi urmă: N-a fost de loc surprins că n-a găsit-o aici. Zice că totdeauna hoinăreşte pe undeva, că are mania umblatului, care i se trage de la o fixaţie maternă şi că e ceva foarte interesant. Spune că Hekel pretinde că persoanele care au mania asta manifestă de obicei şi impulsuri cleptomanice şi că el a lăsat diferite obiecte în calea ei să vadă dacă le-ar fura, dar ea, după câte ştie el, n-a avut încă asemenea reacţii.

— E un tânăr reuşit. A zis ceva despre taică-său?

— Nu.

— Poate că n-a aflat. Wynant a încercat să se sinucidă la Allentown. Guild şi Macaulay au plecat adineauri într-acolo. Nu ştiu dacă trebuie sau nu să le spun copiilor. Mă întreb dacă Mimi are vreun amestec în apariţia lui aici.

— N-aş crede, dar dacă tu...

— Mă-ntrebam numai, am zis eu. A venit de mult?

— De aproape o oră. E un băiat ciudat. Studiază chineza şi scrie o carte despre cunoaştere şi credinţă – nu în chineză – şi e de părere că Jack Oakie e foarte bun.

— Sunt de aceeaşi părere. Spune, eşti ameţită puţin?

— Nu prea.

Când ne-am întors în salon, Dorothy şi Quinn dansau.

Gilbert lăsă revista în care se uita şi spuse politicos

că speră să mă refac repede după rana mea.

Am zis că mă refac.

— Niciodată n-am fost rănit, rănit cu-adevărat, continuă el, din cât îmi amintesc. Am încercat să mă rănesc singur, dar bineînţeles nu e acelaşi lucru. M-a durut numai. M-a enervat şi am transpirat mult.

— E cam acelaşi lucru, am zis eu.

— Adevărat? Credeam că e ceva mult mai mult decât atât. Veni mai aproape de mine. Tocmai lucrurile astea nu le cunosc. Sunt atât de îngrozitor de tânăr, că n-am avut ocazia să... Domnule Charles, dacă sunteţi prea ocupat, sau dacă nu vreţi, sper c-o să-mi spuneţi; dar v-aş fi foarte îndatorat dacă mi-aţi permite să vă vorbesc odată când n-or fi atâţia prin preajmă să ne întrerupă. Sunt atât de multe lucruri despre care aş vrea să vă întreb, lucruri pe care nu ştiu dacă ar putea să mi le spună altcineva şi...

— Nu sunt chiar atât de sigur că-i aşa, dar aş fi foarte bucuros să încerc, oricând doreşti.

— Într-adevăr, nu vă deranjează? Nu cumva o faceţi numai din politeţe?

— Nu, vorbesc serios, numai că nu sunt sigur c-o să-ţi fie de prea mult ajutor, aşa cum speri. Depinde de ceea ce doreşti să afli.

— Ei bine, despre unele lucruri cum ar fi canibalismul, spuse el. Nu mă gândesc la locuri ca Africa ori Noua Guinee – ci la Statele Unite. O fi mult canibalism aici?

— Nu în zilele noastre, după câte ştiu...

— Înseamnă că pe vremuri a existat?

— Nu ştiu în ce măsură, dar s-a întâmplat din când în când, înainte ca ţara să fi fost pe deplin constituită. Un minut: o să-ţi dau o mostră. M-am dus la bibliotecă şi am luat cartea lui Duke „Procese criminale celebre

din America”, pe care Nora o luase de la anticar, am găsit locul ce-l căutam şi i-am dat-o: Sunt numai trei sau patru pagini.

ALFRED G. PACKER – „MÂNCĂTORUL DE OAMENI” – CARE I-A OMORÂT PE CEI CINCI TOVARĂŞI AI SĂI ÎN MUNŢII COLORADO, I-A MÂNCAT ŞI LE-A FURAT BANII.

În toamna anului 1873 un grup de douăzeci de bărbaţi îndrăzneţi au plecat din Salt Lake City, Utah, să prospecteze în ţinutul San Juan. Auzind povestiri pasionante despre averile ce s-ar putea face, erau voioşi şi plini de speranţă când au pornit, dar o dată cu trecerea săptămânilor, nevăzând nimic altceva decât pustiuri aride şi munţi acoperiţi cu zăpadă, a început să-i cuprindă descurajarea. Cu cât înaintau mai departe, cu atât ţinutul devenea mai puţin atrăgător şi, în cele din urmă, pierdură orice speranţă, când se dovedi că singura lor răsplată va fi foamea şi moartea.

Tocmai în momentul când cercetătorii disperaţi erau gata să renunţe, au văzut în depărtare o tabără indiană şi, cu toate că nu ştiau cum o să-i primească Pieile Roşii, şi-au zis că orice moarte era de preferat înfometării, aşa că au căzut de acord să-şi încerce norocul.

Când s-au apropiat de tabără, au fost întâmpinaţi de un indian care părea prietenos şi care i-a condus la şeful lor, Ouray. Spre marea lor surprindere, indienii i-au tratat cu toată consideraţia şi au insistat pe lângă ei să rămână în tabără până ce-şi vor fi revenit pe deplin de

pe urma suferinţelor.

În cele din urmă grupul a hotărât să pornească la drum, de data asta spre Agenţia Los Pinos. Ouray a încercat să-i sfătuiască să nu-şi continue călătoria şi a reuşit să influenţeze zece din grup să renunţe şi să se întoarcă la Salt Lake. Ceilalţi zece au hotărât să meargă mai departe. Ouray le-a făcut rost de provizii şi i-a prevenit să meargă de-a lungul râului Gunnison, numit astfel după locotenentul Gunnison care fusese omorât acolo în anul 1852. (Vezi viaţa lui Joe Smith Mormonul.)

Alfred G. Packer, care conducea grupul ce şi-a continuat călătoria, se lăudă că cunoaşte topografia ţinutului şi se arătă plin de încredere în talentul său de a descoperi drumul. După ce grupul a parcurs o scurtă distanţă, Packer le-a spus că recent s-au descoperit mine bogate lângă izvoarele lui Rio Grande şi s-a oferit să conducă grupul într-acolo.

Patru din grup au stăruit să se urmeze indicaţiile lui Ouray, dar Packer a convins cinci dintre ei, şi anume pe Swan, Miller, Noon, Bell şi Humphreys, să-l întovărăşească spre mine, iar ceilalţi patru au pornit de-a lungul fluviului.

Din grupul de patru, doi au murit de foame şi de greutăţile drumului, dar ceilalţi doi au ajuns în cele din urmă, în februarie 1874, la Agenţia Los Pinos, după ce au îndurat suferinţe de nedescris. Generalul Adams conducea în acea vreme agenţia şi nefericiţii au fost trataţi cu toată grija. Când şi-au recăpătat puterile, au pornit înapoi spre lumea civilizată.

În martie 1874, Adams a fost chemat la

Denver pentru chestiuni de serviciu şi, într-o dimineaţă cu frig şi viscol, când el era încă departe, salariaţii agenţiei, aşezaţi la masă pentru gustare, au fost uimiţi de apariţia la uşă a unui om sălbăticit care cerşea mâncare şi adăpost.

Faţa lui era îngrozitor de umflată, dar în rest părea a fi sănătos, deşi stomacul lui nu reţinea mâncarea dată. Omul a declarat că se numeşte Packer şi a pretins că cei cinci tovarăşi ai săi l-au părăsit atunci când s-a îmbolnăvit, dar i-au lăsat o carabină pe care a adus-o cu el la agenţie.

După ce s-a bucurat zece zile de ospitalitatea celor de la agenţie, Packer a pornit spre un loc numit Saquache, zicând că vrea să-şi croiască drum spre Pennsylvania, unde avea un frate. La Saquache, Packer s-a apucat să bea zdravăn, dând impresia că e plin de bani. Când era beat povestea lucruri contradictorii despre soarta tovarăşilor săi şi s-a bănuit că se descotorosise de tovarăşii săi prin cine ştie ce mijloace ticăloase.

În acest timp, generalul Adams s-a oprit la Saquache în drumul său de la Denver spre agenţie şi, pe când se afla în casa lui Otto Mears, a fost sfătuit să-l aresteze pe Packer şi să cerceteze faptele. Generalul a hotărât să-l ia la agenţie. În drum s-au oprit la cabana maiorului Downey şi acolo au dat peste cei zece oameni care ascultaseră de căpetenia indiană şi abandonaseră călătoria. S-a dovedit atunci că o mare parte din declaraţia lui Packer era falsă. Generalul a hotărât atunci că acest caz necesita o investigaţie completă, aşa că Packer a fost

legat şi dus la agenţie, uncle a fost ţinut sub arest sever.

La 2 aprilie 1874, doi indieni au năvălit la agenţie într-o stare de puternică agitaţie, ţinând în mâini bucăţi de carne despre care ziceau că e „carne de om alb” şi despre care au declarat că au găsit-o în apropierea agenţiei. Stând în zăpadă şi vremea fiind extrem de rece, era încă în stare bună.

Când Packer a zărit cele aduse, s-a îngălbenit la faţă şi s-a prăbuşit pe podea cu un geamăt. I s-au administrat tonifiante şi, după ce a cerut îndurare, a făcut următoarea declaraţie completă: „Când am părăsit tabăra lui Ouray, împreună cu ceilalţi cinci, am apreciat că avem provizii suficiente pentru lunga şi greaua noastră călătorie, dar hrana s-a terminat repede şi, în scurt timp, ne-am aflat în pragul înfometării. Am scos rădăcini din pământ cu care ne-am potolit foamea câteva zile, dar, cum acestea nu erau nutritive, iar vremea extrem de geroasă izgonise toate animalele şi păsările spre regiuni mai adăpostite, situaţia devenise desperată. Priviri stranii apărură în ochii fiecăruia din grup şi toţi deveniseră bănuitori unul faţă de celălalt. Într-o zi am plecat să adun lemne pentru foc şi când m-am întors am văzut că domnul Swan, cel mai în vârstă din grup, fusese lovit în cap şi omorât, iar restul grupului îi tăiau trupul pentru a-l mânca. Banii săi cam 2000 de dolari, au fost împărţiţi de restul grupului. Dar această hrană a durat numai câteva zile, aşa că am propus ca victima următoare să fie Miller, pentru că era cel mai gras. Ţeasta i-a fost spintecată cu o bardă în

momentul când se aplecase după o bucată de lemn. Următoarele victime au fost Humphreys şi Noon. Eu şi cu Bell, singurii care rămăsesem, am încheiat o înţelegere solemnă, jurându-ne că orice s-ar întâmpla, mai bine murim de foame decât să ne facem unul altuia vreun rău. Într-o zi Bell spuse: „Nu mai pot suporta!” şi se repezi asupra mea ca un tigru înfometat, încercând să mă lovească cu carabina. Am parat lovitura şi l-am omorât cu barda. Apoi i-am tăiat carnea în fâşii şi am luat-o cu mine, continuându-mi călătoria. Când am zărit din vârful dealului agenţia, am aruncat fâşiile ce-mi mai rămăseseră şi mărturisesc că am făcut-o cu părere de rău, deoarece începuse să-mi placă mult carnea de om, îndeosebi partea de la piept.”

După ce a relatat această oribilă istorisire, Packer s-a învoit să conducă un grup, sub comanda lui H. Lauter, spre osemintele celor omorâţi.

I-a dus spre nişte munţi înalţi, inaccesibili, dar apoi a zis că nu se poate orienta, şi atunci s-a hotărât să se abandoneze căutarea şi au pornit cu toţii îndărăt.

În noaptea aceea Packer şi Lauter au dormit unul lângă altul şi în timpul somnului Packer l-a atacat pe Lauter vrând să-l omoare şi să fugă, dar a fost prins, legat şi, după ce grupul a ajuns la agenţie, predat şerifului.

La începutul lunii iunie 1874, un pictor pe nume Reynolds din Peoria, Illinois, pe când făcea schiţe pe malul lacului Christoval, a descoperit osemintele a cinci bărbaţi într-un tufiş de cucută.

Patru cadavre zăceau împreună, la rând, iar al cincilea, fără cap, a fost găsit la o mică distanţă. Cadavrele lui Bell, Swan, Humphreys şi Noon aveau răni de gloanţe în spatele capului, şi când a fost găsit şi capul lui Miller, s-a descoperit că fusese zdrobit cu o lovitură de carabină, care zăcea lângă el, cu ţeava ruptă.

Aspectul cadavrelor arăta clar că Packer era vinovat de canibalism şi omor. Probabil că spusese adevărul atunci când declarase că-i place carnea de la piept, pentru că la fiecare dintre cei ucişi carnea fusese tăiată de pe coaste.

S-a descoperit o cărare bătătorită, care mergea de la cadavre spre o colibă din apropiere, unde s-au găsit păturile şi alte lucruri aparţinând celor omorâţi. Totul arăta că Packer locuise în această colibă multe zile după ce-şi ucisese tovarăşii şi că făcuse drumuri dese pentru a se aproviziona cu carne de om.

După aceste descoperiri şeriful a emis ordin de arestare, acuzându-l pe Packer de cinci crime, dar în timpul absenţei sale prizonierul evadase.

Nu s-a mai auzit nimic despre el până la 29 ianuarie 1883, cu nouă ani mai târziu, când generalul Adams a primit o scrisoare din Cheyenne, Wyoming, în care un prospector din Salt Lake declara că s-a întâlnit faţă în faţă cu Packer în acea localitate. Informatorul declara că omul era cunoscut acolo sub numele de John Schwartze şi că era bănuit că ar face parte dintr-o bandă de răufăcători aflaţi în afara legii.

Detectivii începură să facă cercetări şi, la 13

martie 1883, şeriful Sharpless din ţinutul Laramie l-a arestat pe Packer. În ziua de 17 martie şeriful Smith din ţinutul Hinsdale l-a adus pe prizonier la Lake City, în Colorado.

Procesul său, sub acuzaţia de a-l fi asasinat pe Israel Swan, în ţinutul Hinsdale la 1 martie 1874, a început la 3 aprilie 1883. S-a dovedit că fiecare membru al grupului, cu excepţia lui Packer, poseda sume mari de bani. Acuzatul a repetat declaraţia anterioară în care pretindea că l-a omorât numai pe Bell şi că fusese în legitimă apărare.

La 13 aprilie, juriul l-a găsit vinovat şi l-a condamnat la moarte. A fost acordată o amânare a executării sentinţei şi Packer a făcut imediat apel la Curtea Supremă. Între timp el a fost transferat la închisoarea din Gunnison, pentru a fi ferit de violenţa mulţimii.

În octombrie 1885, Curtea Supremă a hotărât un nou proces şi tot atunci s-a stabilit că va fi judecat pentru cinci acuzaţii de omucidere. A fost găsit vinovat pentru fiecare acuzaţie şi condamnat la câte opt ani închisoare pentru fiecare crimă, totalizând patruzeci de ani. A fost graţiat în ianuarie 1901 şi a murit la o fermă de lângă Denver, la 24 aprilie 1907.

În timp ce Gilbert citea, mi-am turnat ceva de băut, iar Dorothy lăsă dansul ca să vină la mine.

— Îţi place? întrebă ea, arătând cu capul spre Quinn.

— E un tip bine.

— Poate, dar ce îngrozitor de prost poate fi. Nu m-ai întrebat unde am fost noaptea trecută. Nu te

interesează?

— Nu e treaba mea.

— Dar am aflat ceva pentru dumneata.

— Ce?

— Am fost la mătuşa Alice. Nu e prea zdravănă la cap, dar e teribil de dulce. Mi-a spus că a primit astăzi o scrisoare de la tata, în care o pune în gardă faţă de mama.

— O pune în gardă? Cum? Ce spunea exact?

— N-am văzut-o. Mătuşa Alice e supărată pe el de câţiva ani şi a rupt-o. Zice că el a devenit un anarhist şi e sigură că anarhiştii au omorât-o pe Julia Wolf, şi până la urmă îl vor omorî şi pe el. Crede că toate astea li se trag de la vreun secret pe care l-au dezvăluit.

— Oh, Doamne! am zis.

— Foarte bine, dar nu mă acuza pe mine. Ţi-am reprodus numai ceea ce spune. Te-am avertizat că nu e prea zdravănă la cap.

— Ţi-a spus ea că era aiureala asta în scrisoare?

Dorothy clătină din cap.

— Nu. A zis numai că o punea în gardă. Pe cât îmi amintesc, a spus că i-a scris să nu aibă în niciun caz încredere în mama şi nici în ceilalţi din preajma ei, care, bănuiesc, înseamnă noi toţi.

— Încearcă să-ţi aminteşti mai multe.

— Dar nu era nimic mai mult. Asta e tot ce mi-a spus.

— De unde era trimisă scrisoarea? am întrebat.

— Nu ştia... atât doar că sosise cu avionul. Zicea că n-o interesează.

— Ce părere are ea? Vreau să zic, a luat în serios avertismentul?

— Spunea că tata e un radical periculos – astea

sunt chiar cuvintele ei – şi că n-o interesează ceea ce spune el.

— Ce crezi tu despre asta?

Se uită la mine fix un moment lung şi îşi muşcă buzele înainte de a spune:

— Cred că el e...

Gilbert, cu cartea în mână, veni spre noi. Părea dezamăgit de istorisirea pe care i-o dădusem s-o citească.

— E foarte interesantă, spuse el, dar dacă înţelegeţi ce vreau să spun... nu e un caz patologic. O luă de talie pe soră-sa. Trebuia să aleagă între asta şi între a muri de foame.

— Dacă-l crezi pe el, am zis.

— Despre ce-i vorba? întrebă Dorothy.

— O întâmplare dintr-o carte, răspunse Gilbert.

— Spune-i despre scrisoarea primită de mătuşa voastră, i-am zis lui Dorothy.

Ea îi povesti şi lui, dar Gilbert se strâmbă nerăbdător.

— E o prostie. Mama nu e realmente periculoasă. Ea constituie numai un caz de dezvoltare întârziată. Mulţi dintre noi am depăşit principiile etice, morale şi aşa mai departe. Mama însă nici nu a ajuns încă până la ele. Se încruntă şi apoi se corectă: Ar putea fi periculoasă, dar ca un copil care se joacă cu chibrituri.

Nora şi Quinn dansau.

— Şi ce crezi despre tatăl dumitale? l-am întrebat.

Gilbert dădu din umeri.

— Nu l-am văzut de când eram copil. Am o teorie despre el, dar cele mai multe lucruri din ea sunt doar presupuneri. Aş vrea... în primul rând... aş vrea să ştiu dacă e impotent.

— A încercat astăzi să se sinucidă, la Allentown, am zis eu.

Dorothy ţipă atât de ascuţit: „N-a încercat!” încât Quinn şi Nora se opriră din dans. Iar ea se întoarse şi îşi lipi obrazul de-al fratelui ei.

— Unde-i Chris? întrebă ea.

Gilbert îşi întoarse privirea de la faţa ei spre a mea şi apoi repede îndărăt, spre a ei.

— Nu fi proastă, spuse el cu răceală. E plecat la tipa aia a lui. Fenton.

Dorothy nu părea să-l creadă.

— E geloasă pe el, îmi explică Gilbert. Asta-i o fixaţie maternă.

Am întrebat:

— L-a văzut careva din voi vreodată pe acel Sidney Kelterman cu care tatăl vostru a avut necazuri pe vremuri?

Dorothy clătină din cap. Gilbert spuse:

— Nu. De ce?

— Mi-a venit doar aşa, o idee. Nici eu nu l-am văzut vreodată, dar din descrierea care mi-a fost făcută, s-ar putea, cu unele modificări uşoare, să fie Chris Jorgensen.

14

În noaptea aceea am mers cu Nora la premiera music-hall-ului de la Radio City; după o oră am ajuns la concluzia că ne-am săturat de spectacol şi am plecat.

— Încotro? întrebă Nora.

— Mi-e indiferent. Ai vrea să dăm o raită pe la clubul Pigiron, despre care ne-a vorbit Morelli? O să-ţi placă Studsy Burke. A fost spărgător de case de bani. Se zice că a spart seiful închisorii din Hagerstown, unde ispăşea o pedeapsă de treizeci de zile pentru provocare de scandal.

— Hai, spuse ea.

Am coborât înspre Strada 49 şi, după ce am întrebat vreo doi şoferi de taxiuri, doi vânzători de ziare şi un poliţist, am găsit localul. Portarul spuse că nu ştie de niciun Burke, dar o să se intereseze. Studsy apăru la uşă.

— Ce mai faci, Nick? Poftim înăuntru.

Era un bărbat bine făcut, de statură mijlocie, puţin cam plinuţ acum, dar nu gras. Trebuie să fi avut cel puţin cincizeci de ani, dar arăta cu zece ani mai tânăr. Avea o faţă lată de o urâţenie simpatică, ciupită de vărsat, aşezată sub un păr de o culoare nedefinită, şi nici chiar pleşuvia nu putea face să-i pară fruntea mai înaltă. Vocea lui era un mârâit de bas profund.

Am dat mâna cu el şi i-am prezentat-o pe Nora.

— O soţie, spuse el. Ia te uită! Jur pe Dumnezeu că

o să bem şampanie, altfel o să ai de-a face cu mine.

I-am zis că n-o să am de-a face cu el şi am intrat. Nu era în orele de vârf; se vedeau numai trei clienţi în local. Ne-am aşezat la o masă într-un colţ şi Studsy i-a spus chelnerului exact ce sticlă de vin să aducă. Apoi m-a examinat atent şi a dat din cap.

— Ţi-a prins bine însurătoarea. Se scărpină în bărbie. Nu te-am mai văzut de multă vreme.

— Da, de mult, am aprobat eu.

— El m-a băgat la zdup, spuse el Norei.

— Era un detectiv bun? ciripi ea cu simpatie.

Studsy îşi încreţi bruma de frunte:

— Lumea spune că da, dar eu nu ştiu. Singura dată când m-a prins a fost un accident: mi-am scrântit mâna dreaptă.

— Ce-ţi veni să-l asmuţi pe sălbaticul ăla de Morelli asupra mea? l-am întrebat.

— Ştii cum sunt străinii, zise el. Isterici. Nu ştiam c-o să facă una ca asta. Era necăjit că poliţiştii încercau să-i pună în spate omorârea damei ăleia, Wolf, şi am văzut în ziare că ai de-a face cu chestia asta. Aşa că i-am zis: „Poate că Nick nu e tipul care s-o vândă pe maică-sa, şi tu arăţi ca şi cum ar trebui să vorbeşti cu cineva”, aşa că el a zis c-ar vrea. Ce-ai făcut? Te-ai răstit la el?

— S-a lăsat văzut când s-a strecurat înăuntru şi apoi m-a acuzat pe mine de treaba asta. Cum de m-a găsit?

— Are prieteni şi nici dumneata nu te ascundeai. Nu-i aşa?

— Sunt numai de o săptămână în oraş şi în ziar nu scria unde stau.

— Serios? întrebă Studsy, interesat. Pe unde-ai fost?

— Stau la San Francisco acum. Cum m-a găsit?

— Ăla-i un oraş grozav. N-am mai fost pe-acolo de ani de zile, dar e un oraş grozav. Nu trebuie să-ţi spun eu, Nick. Întreabă-l pe el. Asta-i treaba lui.

— Numai că tu l-ai trimis la mine.

— Da, bine, zise el, numai asta, bineînţeles; dar apoi, vezi, te-am vorbit de bine. O spusese cu seriozitate.

— Grozav prieten, am zis.

— Cum puteam să ştiu c-o să-i sară muştarul? Oricum, nu te-a rănit prea rău. Aşa e?

— Poate că nu, dar nici bine nu mi-a făcut şi... M-am oprit căci venise chelnerul cu şampania. Am gustat-o şi am zis că e minunată. Era destul de proastă. Crezi că el a omorât dama? l-am întrebat pe Studsy.

Omul clătină capul cu un aer de certitudine:

— Imposibil.

— E un tip care poate fi convins să omoare pe cineva, am zis eu.

— Ştiu. Străinii ăştia sunt isterici... dar toată după-amiaza aia a fost aici.

— Toată?

— Toată. Pot să jur. Câţiva tipi chefuiau cu fetele sus la etaj şi ştiu sigur că nu era pilit, fără să mai vorbim că a fost aici toată după-amiaza. Fără glumă, e un lucru pe care îl pot dovedi.

— Atunci, de ce era necăjit?

— Ştiu eu? Pot să-l întreb o chestie ca asta? Doar ştii cum sunt străinii ăştia.

— Aha, am zis. Isterici. N-o fi trimis cumva vreun prieten de-al lui să-i facă o vizită?

— Cred că nu-l cunoşti bine, spuse Studsy. O ştiu pe damă. Mai de mult venea cu el pe-aici. Se distrau

numai. Nu era atât de mort după ea, ca să fie un motiv s-o cureţe-n felul ăsta. Vorbesc serios.

— Se droga şi ea?

— Nu ştiu. Am văzut-o drogându-se uneori, dar poate c-o făcea numai ca să-i ţină companie; lua câte o doză pentru că aşa făcea el.

— Cu cine se mai învârtea ea pe-aici?

— Cu nimeni, după câte ştiu, răspunse Studsy cu indiferenţă. Era un şobolan, unul Nunheim, care avea obiceiul să vină aici şi să-i dea târcoale, dar n-a ajuns prea departe, după câte am înţeles.

— Aşadar, de-aici a luat Morelli adresa mea!

— Nu vorbi prostii. Tot ce voia Morelli de la el era să-i tragă o cafteală. De ce a trebuit să spună la poliţie că Morelli o cunoştea pe damă? E un prieten de-al dumitale?

M-am gândit puţin la asta şi am spus:

— Nu-l cunosc. Am auzit că, din când în când, face unele servicii poliţiei.

— Aha. Mulţumesc.

— Pentru ce-mi mulţumeşti? Nu ţi-am spus nimic.

— Ba da, destule. Acum, spune-mi ceva: Ce-i cu toată aiureala asta? Tipul ăla, Wynant, a omorât-o el?

— Mulţi cred că-i aşa, am zis eu, dar pariez cu tine o sută de dolari contra cincizeci că n-a ucis-o el.

Studsy clătină din cap:

— Văd că în chestia asta ştii mai multe ca mine. Se lumină la faţă... Dar, am să-ţi spun ce-aş face şi pe ce-am putea paria, dacă vrei. Ştii, atunci când m-ai priponit, mi-am scrântit mâna dreaptă, aşa cum spuneam, şi tot timpul m-am întrebat dacă ai putea să repeţi figura. O dată, când ţi-o veni bine, mi-ar plăcea să...

Am râs şi i-am zis:

— Nu. Nu mai am condiţie fizică.

— Dar şi eu. Sunt acum gras ca un bursuc, stărui el.

— Şi-apoi, atunci am avut noroc: tu erai pe picior greşit şi eu eram la fix.

— Încerci numai sa mă faci să renunţ, spuse el. Şi urmă, mult mai gânditor: Bănuiesc c-ai avut noroc atunci. Bine, dacă nu vrei... Hai să vă umplu paharele.

Nora spuse că vrea să ajungă acasă devreme şi trează, aşa că l-am lăsat pe Studsy şi clubul Pigiron la unsprezece şi ceva. Studsy ne-a condus până la un taxi şt ne-a strâns mâinile cu putere.

— A fost o adevărată plăcere, zise el.

I-am spus şi noi lucruri la fel de politicoase şi am plecat.

Nora era de părere că Studsy e un tip extraordinar.

— Jumătate din ce spune nu pot să înţeleg.

— E un băiat bun.

— Nu i-ai spus că nu mai faci pe poliţistul.

— Ar fi crezut că-l trombonesc, i-am explicat. Pentru un nătăfleţ ca el, dacă te ştie de copoi, rămâi pentru totdeauna copoi. Şi e mai bine să-l mint decât să-l fac să creadă că-l mint. Ai o ţigară? Într-un fel, are încredere în mine.

— Spuneai adevărul atunci când ai zis că n-a omorât-o Wynant?

— Nu ştiu. Bănuiesc că spuneam.

La hotelul „Normandie” mă aştepta o telegramă din Allentown, de la Macaulay:

OMUL DE AICI NU E WYNANT ŞI N-A ÎNCERCAT SĂ SE SINUCIDĂ

15

În dimineaţa următoare am adus o stenografă şi am răspuns la o bună parte din scrisorile ce se adunaseră; am avut o convorbire telefonică cu avocatul nostru din San Francisco – încercam să salvăm pe unul din clienţii noştri de la faliment; mi-a luat o oră citirea unui proiect pentru reducerea impozitelor în statul nostru; eram întru totul ca om de afaceri foarte ocupat şi mă simţeam foarte satisfăcut de mine pe la orele două, când am terminat lucrul pentru ziua aceea şi am ieşit cu Nora să luăm masa.

După-masă ea avea aranjată o partidă de bridge. Eu m-am dus să-i fac o vizită lui Guild: vorbisem dimineaţă cu el la telefon.

— Aşadar, a fost o alarmă falsă? am zis, după ce ne-am strâns mâinile şi ne-am aşezat comod în fotolii.

— Chiar aşa! Era ăla Wynant cum sunt eu. Ştii cum e: am comunicat politiei din Philadelphia că el a trimis o telegramă de-acolo şi le-am dat semnalmentele, iar în săptămâna următoare pe jumătate din statul Pennsylvania orice slăbănog având eventual favoriţi era Wynant. Ăsta era un tip numit Barlow, un dulgher şomer, după cum s-a putut stabili, împuşcat de un negru care încercase să-l jefuiască. Omul nu poate să dea încă prea multe lămuriri.

— Nu cumva o fi fost împuşcat de cineva care a făcut aceeaşi confuzie ca poliţia din Allentown? am întrebat.

— Vrei să spui că l-a luat drept Wynant? Cred că s-ar putea... dar nu văd rostul. Dumneata vezi?

Am spus că nu ştiu şi-apoi l-am întrebat:

— Ţi-a vorbit Macaulay despre scrisoarea pe care a primit-o de la Wynant?

— Nu mi-a povestit ce era în ea.

I-am spus eu. Şi i-am mai spus şi ce ştiam despre Kelterman.

— Asta-i interesant, zise el.

I-am vorbit despre scrisoarea pe care Wynant a trimis-o surorii sale.

— Pare să scrie la multă lume, nu-i aşa?

— M-am gândit şi eu la asta. Apoi i-am spus că semnalmentele lui Sidney Kelterman, cu unele mici modificări, i s-ar potrivi lui Christian Jorgensen.

— Nu e rău de loc s-asculţi vorbind un om ca dumneata, spuse el. D-aia n-o să te întrerup.

I-am zis că asta e tot ce aflasem.

Se lăsă pe speteaza fotoliului şi-şi roti spre tavan ochii de un cenuşiu deschis.

— E ceva treabă de făcut aici, zise el cu promptitudine.

— Tipul din Allentown a fost împuşcat cu un revolver de calibru 32? am întrebat.

Guild mă privi fix un moment, curios, apoi clătină din cap.

— Nu, de calibru 44. Ai vreo idee?

— Nu. Căutam numai să fac puţină ordine în minte.

— Ştiu ce-nseamnă asta, spuse el şi se lăsă pe spate să mai privească încă o dată tavanul. Când reîncepu să vorbească, părea că se gândeşte la altceva: Alibiul ăla al lui Macaulay despre care vorbeai, să ştii că e în ordine, întârziase atunci la o întâlnire şi ştim precis că a fost în biroul unui coleg,

Hermann de pe Strada 57, de la orele trei şi cinci minute până după ora trei şi douăzeci, exact perioada care ne interesează.

— Ce vrei să spui cu: trei şi cinci minute?

— Aşa e. Dumneata nu ştii despre asta. Ei bine, am găsit un tip, unul Caress, cu un atelier de spălătorie şi boiangerie pe Bulevardul Unu, care i-a telefonat Juliei Wolf la trei şi cinci minute s-o întrebe dacă avea ceva pentru el şi ea i-a zis că n-are şi că se pregăteşte să plece. Aşa că asta reduce perioada de la trei şi cinci până la trei şi douăzeci. Îl bănuieşti într-adevăr, pe Macaulay?

— Bănuiesc pe oricine, am zis eu. Spune, dumneata unde erai între trei şi cinci şi trei şi douăzeci?

Râse.

— De fapt, zise el, sunt singurul dintre toţi care nu am alibi. Am fost la cinema.

— Ceilalţi au?

Dădu din cap a încuviinţare:

— Jorgensen a plecat de-acasă cu doamna Jorgensen – asta era pe la trei fără cinci – şi s-a topit spre Strada 73-Vest, să-i facă o vizită unei dame, Olga Fenton. I-am promis că n-o să-i spunem nevestesii – şi a stat acolo până aproape de cinci. Ce a făcut doamna Jorgensen, ştim. Fiica ei se îmbrăca atunci când plecau, şi a luat un taxi la trei şi un sfert, şi s-a dus direct la magazinul Bergdorf-Goodman. Fiul ei a stat toată după-amiaza la biblioteca publică – ce cărţi ciudate citeşte, Dumnezeule! Morelli era într-o bombă de pe Strada 40 şi nu mai ştiu cât. Râse şi mă întrebă: Dar dumneata unde erai?

— Îmi păstrez alibiul până în momentul când va fi, într-adevăr, necesar. Niciunul din alibiurile astea nu

pare să aibă vreun cusur, dar alibiurile reale au uneori. Ce-i cu Nunheim?

Guild păru surprins.

— Ce te face să te gândeşti la Nunheim?

— Am auzit c-avea cârlig la Julia.

— Unde ai mai auzit-o şi pe-asta?

— Am auzit-o.

Se posomorî.

— Vrei să spui că-i o sursă sigură?

— Da.

— Bine, spuse el gânditor, e un tip pe care-l putem controla. Dar, uite, de ce te ocupi de tipii ăştia? Nu crezi c-a omorât-o Wynant?

Am făcut cu el aceeaşi prinsoare ca şi cu Studsy:

— Pariez cincizeci de dolari contra douăzeci şi cinci că n-a făcut-o el.

Se uită încruntat la mine, gândindu-se un moment, apoi spuse:

— Oricum, e o idee. Cine-i candidatul dumitale?

— N-am ajuns atât de departe. Înţelegi, nu ştiu nimic. Nu spun că n-a făcut-o Wynant. Spun numai că toate faptele nu ne conduc spre el.

— Şi spui că şansele sunt de doi la unu? Ce anume nu ne conduce la el?

— Să-i zicem o bănuială, dacă vrei, dar...

— Nu vreau să-i zic nici într-un fel, vorbi el. Cred că eşti un detectiv abil. Îmi place să ascult ce spui.

— De obicei pun întrebări. De exemplu, cât timp a trecut din momentul când liftierul a lăsat-o pe doamna Jorgensen la etajul Juliei Wolf şi până când l-a sunat şi i-a spus că a auzit gemete?

Guild îşi ţuguie buzele şi apoi întrebă:

— Crezi că ea ar fi putut...? şi lăsă restul întrebării să plutească în aer.

— Cred că ar fi putut. Aş vrea să ştiu unde era Nunheim. Aş vrea să aflu răspunsurile la întrebările din scrisoarea lui Wynant. Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat cu cei patru mii de dolari – diferenţa între ceea ce i-a dat Macaulay fetei şi ceea ce se pare că i-a dat ea lui Wynant. Aş vrea să aflu de unde vine inelul ei de logodnă?

— Vom face tot posibilul, zise Guild. Aş... aş vrea să ştiu, de ce nu vine Wynant să răspundă la întrebările noastre, dacă n-a făcut-o el?

— Un motiv ar putea fi că doamna Jorgensen nu s-ar da în lături să-l pună din nou în cuşcă. M-am gândit la ceva: Herbert Macaulay lucrează pentru Wynant – ai luat drept bună afirmaţia Lui Macaulay că omul din Allentown nu era el?

— Nu. Era un bărbat mai tânăr decât Wynant, cu părul cărunt şi nu arăta ca în fotografiile pe care le aveam. Guild părea categoric. Apoi mă întrebă: Ai ceva de făcut la ora asta?

— Nu.

— Foarte bine. Se ridică şi-mi spuse: O să iau câţiva dintre băieţii ce lucrează la chestiile astea despre care am discutat şi poate că apoi o să facem împreună câteva vizite.

— Minunat, am zis, şi Guild ieşi din birou.

În coşul de hârtii era un exemplar din „Times”. L-am pescuit şi am întors paginile la coloanele cu anunţuri: anunţul lui Macaulay era acolo:

ABNER. DA. IEPURAŞ.

Când Guild s-a întors, l-am întrebat:

— Ce-i cu ajutoarele lui Wynant, cei cu care lucra în atelier? I-ai găsit?

— Da, dar habar n-au de nimic. Au fost concediaţi la sfârşitul săptămânii când Wynant a plecat – sunt doi – şi nu l-au mai văzut de-atunci.

— La ce lucrau când s-a închis atelierul?

— La un fel de vopsea, sau aşa ceva... un fel de verde etern. Nu ştiu. O să aflu, dacă ţii neapărat.

— Nu cred că are importanţă. E un atelier mare?

— Atât cât mă pricep, pare a fi bine conceput. Crezi că atelierul ar putea avea vreo legătură?

— Orice ar putea avea.

— M-da. Bine. Să plecăm.

16

— În primul rând, zise Guild în timp ce ieşeam din biroul lui, mergem să-i facem o vizită lui Nunheim. Trebuie să fie acasă; i-am spus să stea până-i telefonez.

Locuinţa lui Nunheim era la etajul al patrulea al unei clădiri întunecoase, umede, urât mirositoare şi zgomotoase din cauza trenului aerian, de pe Bulevardul Şase. Guild ciocăni la uşă.

Înăuntru se auziră nişte mişcări grăbite, apoi o voce întrebă:

— Cine e?

Era o voce bărbătească nazală, oarecum nervoasă.

— John, zise Guild.

Uşa fu deschisă în grabă de către un bărbat scund, cu faţa de o paloare maladivă, de vreo treizeci şi cinci de ani, îmbrăcat numai cu un maiou de corp, pantaloni albaştri şi ciorapi de mătase neagră.

— Nu vă aşteptam, domnule locotenent, se tângui el. Aţi spus că telefonaţi.

Părea înfricoşat. Ochii negri erau mici şi apropiaţi, gura largă, subţire şi întredeschisă; nasul neobişnuit de lung, atârnând în jos, parcă fără nicio formă.

Guild îmi atinse cotul cu mâna şi intră. În stânga, printr-o uşă deschisă, se vedea un pat nestrâns. Camera în care intrasem era un living-room sărăcăcios şi murdar, cu haine, ziare şi farfurii nespălate aşezate pretutindeni. La dreapta, într-o

nişă, se vedeau o chiuvetă şi un reşou; o femeie ţinea de mânerul unei tigăi care sfârâia. Era o femeie voinică, destul de musculoasă, cu părul roşu, de vreo douăzeci şi opt de ani, atrăgătoare, mai cu seamă pentru cei cu gusturi vulgare. Purta un chimono roz, mototolit şi papuci roz destrămaţi şi cam scâlciaţi şi se uita la noi, morocănoasă.

Guild mă prezentă lui Nunheim şi nu-i acordă nicio atenţie femeii.

— Să stăm jos, zise el şi împinse nişte haine la o parte ca să-şi facă loc pe canapea.

Am aruncat un ziar de pe balansoar şi m-am aşezat. Văzând că Guild îşi păstra pălăria pe cap, nu mi-am scos-o nici eu.

Nunheim se duse la masă unde era o sticlă cu vreo trei degete de whisky, două păhărele şi zise:

— Vreţi puţin whisky?

Guild se strâmbă.

— Borâtura aia? Nu! Spune-mi, ce-ai urmărit când mi-ai zis c-o cunoşteai numai din vedere pe dama aia, Wolf?

— Păi, aşa-i, domnule locotenent, pe Dumnezeul meu că-i adevărul. Îşi roti pe furiş de două ori ochii spre mine şi îi retrase brusc îndărăt. Poate că i-am zis „noroc”, ori „ce mai faci”, sau ceva de felul ăsta când am întâlnit-o, dar numai atât. Jur pe Dumnezeu că-i adevărat.

Femeia din nişă râse o dată, batjocoritor, dar nu era pic de veselie pe mutra ei.

Nunheim se răsuci s-o înfrunte:

— Ascultă, îi zise el cu o voce ascuţită de furie, închide pliscul că-ţi rup acum un dinte!

Femeia îşi smuci braţul şi aruncă tigaia spre capul lui. Nu-l nimeri şi tigaia se opri-n perete. Grăsimea şi

gălbenuşurile de ouă făcură alte pete pe perete, duşumea şi mobilă.

Nunheim o porni spre ea. N-a fost nevoie să mă scol de pe scaun; am întins doar piciorul şi i-am pus piedică – şi se rostogoli pe parchet. Femeia apucă un cuţit.

— Încetează! se răsti Guild, fără să se ridice nici el de pe scaun. Am venit aici să vorbim cu tine, nu să privim comedia asta de încăierare. Ridică-te şi stai liniştit.

Nunheim se ridică încet în picioare:

— Mă înnebuneşte când bea, zise el. Toată ziua m-a enervat. Îşi mişcă mâna dreaptă înainte şi înapoi. Cred că mi-am scrântit încheietura.

Femeia trecu pe lângă noi fără să ne privească, intră în dormitor şi trânti uşa.

— Dacă nu ţi s-ar scurge balele după alte femei, n-ai mai avea scandaluri cu asta, zise Guild.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule locotenent?

Nunheim părea surprins, nevinovat şi poate chiar necăjit.

— Julia Wolf.

Omuleţul cu tenul de o paloare maladivă era indignat acum.

— Asta-i o minciună, domnule locotenent. Oricine ar zice că eu...

Guild îl întrerupse adresându-se mie:

— Dacă vrei să-i tragi o cafteală, să ştii că n-o să te opresc pentru motivul c-ar avea încheietura paradită; oricum, omul nu poate lovi prea tare.

Nunheim se întoarse spre mine cu amândouă mâinile ridicate:

— N-am vrut să spun că sunteţi un mincinos. Am vrut să spun că poate cineva a făcut o greşeală,

dacă...

Guild îl întrerupse din nou:

— Ce? Vrei să spui că n-ai fi pus laba pe ea dacă ţi-ar fi mers?

Nunheim îşi umezi buza de jos şi se uită cu băgare de seamă spre uşa dormitorului:

— Bine, şopti el cu grijă, bineînţeles că era o tipă clasa-ntâi. Cred că n-aş fi zis nu.

— Dar n-ai încercat niciodată să te dai la ea?

Nunheim şovăi, apoi dădu din umeri şi spuse:

— Ştiţi cum e chestia asta. Un tip care hoinăreşte prin toate părţile încearcă aproape tot ce-i pică în cale.

Guild îi privi acru:

— Ai face mai bine să-mi spui totul de la început. Unde erai în după-amiaza când a fost curăţată Julia?

Omuleţul sări în sus ca şi cum ar fi fost împuns cu acul:

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule locotenent, doar nu credeţi că sunt amestecat în chestia asta? Ce motiv aş fi avut să-i fac vreun rău?

— Unde erai?

Buzele lui fleşcăite se schimonosiră nervos.

— În ce zi a fost... dar se întrerupse căci auzi deschizându-se uşa dormitorului.

Femeia cea voinică ieşi cărând un geamantan. Îşi pusese îmbrăcămintea de oraş.

— Miriam, zise omuleţul...

Ea se uită fix la el, cu un aer plictisit:

— Nu-mi plac escrocii, şi chiar dacă mi-ar plăcea, nu m-aş uita la escroci găinari, şi chiar dacă mi-ar plăcea escrocii găinari, tot nu mi-ar plăcea mutra ta.

Zicând asta, o porni spre uşa de ieşire. Guild, apucându-l pe Nunheim de braţ ca să nu plece după

femeie, repetă:

— Unde erai?

— Miriam! strigă Nunheim. Nu pleca! O să fiu cuminte, fac tot ce vrei. Nu pleca, Miriam!

Dar femeia ieşi şi închise uşa.

— Lăsaţi-mă să plec după ea, se rugă el de Guild. Lăsaţi-mă s-o aduc înapoi. Nu pot să trăiesc fără ea. O aduc imediat şi vă spun pe urmă tot ce vreţi să aflaţi. Lăsaţi-mă să plec. Nu pot să trăiesc fără ea!

— Prostii! zise Guild. Stai jos! Şi împinse omuleţul într-un scaun. N-am venit aici să ne uităm la tot bâlciul ăsta. Unde erai când a fost ucisă dama?

Nunheim îşi puse palmele peste faţă şi începu să plângă.

— Fără trucuri d-astea că te pocnesc, tâmpitule! zise Guild.

Am turnat puţin whisky într-un păhărel şi i-am dat să bea.

— Mulţumesc, domnule, mulţumesc. Îl bău, tuşi şi scoase o batistă murdară cu care-şi şterse ochii. Nu pot să-mi aduc aminte pe loc, domnule locotenent, se smiorcăi el. Poate că am fost la baraca aia de tir a lui Charlie, poate că am fost aici. Miriam şi-ar aduce aminte dacă m-aţi lăsa s-o aduc îndărăt.

— Dă-o dracului de Miriam! zise Guild. Ţi-ar plăcea să te bag la zdup pentru că nu-ţi aduci aminte?

— Un minut, vă rog. O să-mi amintesc. Nu vă şmecheresc, domnule locotenent. Ştiţi că totdeauna am fost cinstit cu dumneavoastră. Sunt cam întors pe dos acum. Uitaţi-vă la încheietura mea. Şi îşi ridică încheietura mâinii drepte ca să ne arate că se umflase. Aşteptaţi numai un minut. Zicând asta, îşi puse iar palmele peste faţă.

Guild îmi făcu cu ochiul şi aşteptă un moment să

funcţioneze memoria lui Nunheim.

Omul îşi luă palmele de pe faţă şi râse:

— Fir-ar să fie! Aşa-mi trebuie! Mă-nvăţam minte dacă mă priponeaţi. În după-amiaza aia am fost... un moment, să vă arăt. Şi se duse în dormitor.

După câteva minute Guild strigă:

— Hei, ne ţii aici toată noaptea? Mişcă-te mai repede!

Nu se auzi niciun răspuns.

Dormitorul era gol când am intrat; şi când am deschis uşa de la baie, baia era şi ea goală. Am văzut o fereastră deschisă, dând spre scara de incendiu.

N-am spus nimic şi am încercat să fac o mutră inexpresivă.

Guild îşi ridică puţin pălăria de pe frunte şi spuse:

— Aş vrea să n-o fi făcut.

Şi se duse la telefonul din living-room. În timp ce telefona, am scotocit prin sertare şi dulapuri, dar n-am găsit nimic. Percheziţia mea nu era tocmai perfectă, aşa că am renunţat imediat ce a terminat el punerea în mişcare a maşinăriei poliţieneşti.

— Bine, zise, cred că o să-l găsim. Am aflat noutăţi. L-am identificat pe Jorgensen ca fiind Kelterman.

— Cine a făcut identificarea?

— Am trimis un om la tipa care i-a furnizat alibiul, ştii care, Olga Fenton aia, şi în cele din urmă a reuşit s-o tragă de limbă. Zice că, oricum, n-a putut s-o clintească în privinţa alibiului. Mă duc şi eu acolo s-o iau la întrebări. Vii şi dumneata?

M-am uitat la ceas şi am zis:

— Aş vrea, dar e prea târziu. Au pus mâna pe el?

— S-a dat ordinul de arestare. Se uită la mine gânditor: Crezi că fetiţa o să vorbească?

Am rânjit la el:

— Acum cine mai crezi c-a omorât-o pe Julia?

— Nicio grijă, spuse el. Lasă-mă numai să adun fapte. O să strâng atunci cu uşa cât mai multe persoane şi-l descopăr eu cât ai zice peşte.

În stradă mi-a promis că-mi va comunica ce s-a întâmplat, ne-am strâns mâinile şi ne-am despărţit. După câteva secunde s-a întors în fugă după mine rugându-mă să-i transmit Norei cele mai cordiale salutări.

17

Acasă i-am transmis Norei mesajul şi i-am comunicat noutăţile zilei.

— Şi eu am un mesaj pentru tine, spuse ea. A trecut pe-aici Gilbert Wynant şi a fost foarte dezamăgit că nu te-a găsit. M-a rugat să-ţi transmit că are să-ţi spună ceva „extrem de important”.

— A descoperit, probabil, că Jorgensen are o fixaţie maternă.

— Crezi că Jorgensen a omorât-o?

— Credeam că ştiu cine a omorât-o, am zis, dar acum totul e atât de încurcat încât nu mai am decât bănuieli.

— Şi care sunt bănuielile tale?

— Mimi, Jorgensen, Wynant, Nunheim, Gilbert, Dorothy, mătuşa Alice, Morelli, tu, eu sau Guild. Poate că Studsy a făcut-o. Ce-ar fi să-mi dai ceva de băut?

Nora amestecă nişte cocteiluri. Eram la al doilea sau la al treilea, când ea veni de la telefon:

— Prietena ta Mimi vrea să-ţi vorbească.

M-am dus la telefon:

— Bună, Mimi.

— Îmi pare îngrozitor de rău că în seara aceea am fost atât de prost crescută, Nick, dar eram prea necăjită şi m-am dat în spectacol. Te rog să mă ierţi.

Trecu peste astea foarte repede, de parcă era nerăbdătoare să termine cu ele.

— E foarte bine, am spus.

Cu greu m-a lăsat să strecor aceste trei cuvinte, înainte de a reîncepe să vorbească, mai rar şi pe un ton mai grav de data asta:

— Aş putea să te văd, Nick? S-a întâmplat ceva groaznic, ceva... nu ştiu ce să fac, cum să mă descurc.

— Despre ce-i vorba?

— Nu pot să-ţi povestesc la telefon, dar trebuie să-mi spui ce să fac. Am nevoie de sfatul cuiva. Nu poţi să vii la mine?

— Vrei să spui că acum?

— Da. Te rog.

Am spus: „Foarte bine”, şi m-am dus înapoi în living-room.

— Trebuie să dau o fugă până la Mimi. Zice că e într-o încurcătură şi are nevoie de ajutor.

Nora zise:

— Să fii foarte atent în tot ce faci. Spune, ţi-a cerut scuze? Mie mi-a cerut.

— Da, dintr-o singură răsuflare. Dorothy e acasă sau mai e încă la mătuşa Alice?

— E încă la mătuşă-sa, după câte zicea Gilbert. Cât stai la Mimi?

— Numai cât trebuie. Probabil că l-au prins pe Jorgensen şi ea vrea să ştie dacă poate să aranjeze ceva.

— Ar putea să-i facă ceva cei de la poliţie? Vreau să spun, chiar dacă n-a omorât-o pe Julia Wolf?

— Presupun că vechile acuzaţii împotriva lui – ameninţări prin scrisori, tentativă de escrocherie – ar putea fi scoase la iveală. M-am oprit din băut ca să-i pun Norei şi mie însumi o întrebare: Aş vrea să ştiu dacă el şi cu Nunheim se cunoşteau. M-am gândit o vreme la asta, dar n-am putut să întrevăd nimic

altceva decât o posibilitate, aşa că i-am zis Norei: Ei, am plecat!

18

Mimi mă primi cu amândouă mâinile întinse.

— E grozav, grozav de drăguţ din partea ta că m-ai iertat, Nick, dar de altfel tu ai fost totdeauna grozav de drăguţ. Nu ştiu ce m-a apucat luni seară.

— S-o lăsăm baltă! am zis.

Faţa ei era puţin mai aprinsă decât de obicei şi fermitatea muşchilor faciali o făcea să pară mai tânără. Ochii albaştri erau foarte luminoşi. Mâinile i le simţeam reci într-a mea. Era încordată de emoţie, dar nu puteam să sesizez ce fel de emoţie.

— Şi soţia ta a fost grozav de dulce, de...

— Să lăsăm asta!

— Nick, ce pot să-ţi facă cei de la poliţie pentru ascunderea unei dovezi că cineva e vinovat de omor?

— Să te considere complice – de fapt complice este denumirea tehnică.

— Chiar dacă îţi schimbi de bună voie părerea şi le predai dovada?

— Chiar şi aşa. Dar de obicei nu o fac.

Se uită prin cameră de jur-împrejur, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu mai e altcineva acolo şi spuse:

— Clyde e cel care a ucis-o pe Julia. Am găsit dovada şi am ascuns-o. Ce-or să-mi facă?

— Probabil că nimic decât să te dea dracului – dacă le predai dovada. Clyde a fost, pe vremuri, bărbatul tău: tu şi cu el sunteţi destul de apropiaţi astfel că,

probabil, niciun juriu nu te va acuza că ai încercat să-l acoperi, numai dacă, bineînţeles, n-au vreun motiv să creadă că ai urmărit altceva.

Întrebă calm, răspicat:

— Tu ai vreun motiv?

— Nu ştiu. Aş bănui că ai avut intenţia să foloseşti această dovadă a vinovăţiei lui pentru a-l stoarce de bani, imediat ce ai fi putut intra în legătură cu el şi că acum s-a întâmplat ceva care te-a făcut să-ţi schimbi planul.

Îşi încovoie degetele de la mâna dreaptă ca o gheară şi o repezi spre faţa mea cu unghiile ei ascuţite. Ţinea dinţii strânşi, dezgoliţi de buzele desfăcute într-un rictus.

Am prins-o de încheietura mâinii:

— Femeile devin agresive, am zis încercând să par spiritual. Chiar acum am plecat de la una care a aruncat cu tigaia într-un tip.

Mimi râse, deşi expresia din ochi nu i se schimbase de loc:

— Eşti o lepră! Întotdeauna ai cele mai proaste păreri despre mine, nu-i aşa?

I-am dat drumul, iar ea începu să-şi frece urmele lăsate de degetele mele pe încheietură.

— Cine era femeia care a aruncat cu tigaia? mă întrebă. E una pe care o cunosc?

— Nu era Nora, dacă te gândeai la ea. Spune, n-au venit încă să-l aresteze pe Sidney-Christian Kelterman-Jorgensen?

— Ce?

Mi-am dat seama că era sincer uluită, deşi atât uluirea ei cât şi convingerea mea că era sinceră m-au surprins.

— Jorgensen e Kelterman, am zis. Îţi aminteşti de

el, nu? Credeam că ştiai.

— Vrei să zici că tipul ăla oribil care...

— Da.

— Nu cred! Se ridică frământându-şi mâinile. Nu cred! Nu cred! Faţa îi era descurajată de teamă, vocea strangulată, ireală, de ventriloc. Nu pot să cred!

— Asta va ajuta într-un fel, am zis.

Nu mă asculta. Se întoarse cu spatele spre mine şi se duse la fereastră, unde rămase aşa o vreme.

Am zis:

— Sunt doi tipi într-o maşină în faţa casei care par poliţişti aşteptând să-l înhaţe când...

Se întoarse şi mă întrebă înţepată:

— Eşti sigur că e Kelterman?

O parte din teama de pe faţa ei dispăruse acum şi vocea îi era din nou oarecum omenească.

— Poliţia e sigură.

Ne-am privit fix, amândoi cu gândurile în altă parte. Îmi spuneam că nu se speriase de posibilitatea ca Jorgensen s-o fi omorât pe Julia Wolf, nici cel puţin că putea fi arestat – ceea ce o îngrozea era gândul că se însurase cu ea doar ca o manevră într-un complot împotriva lui Wynant.

Când am râs – nu pentru că ideea era năstruşnică, ci şi pentru că mi-a venit atât de repede în gând – Mimi porni spre mine zâmbind şovăitoare:

— Nu pot să cred, zise ea, şi vocea îi era foarte melodioasă acum, până ce nu-mi spune el însuşi.

— Şi când îţi va spune ce-o să faci?

Dădu uşor din umeri şi buza de jos îi tremură:

— E soţul meu.

Ar fi trebuit să mă amuze, dar mă plictisea. Am spus:

— Mimi, eu sunt Nick. Îţi aminteşti de mine, N-i-c-k!

— Ştiu că niciodată n-ai avut o părere bună despre mine, spuse ea cu gravitate. Crezi că sunt...

— Bine, bine. Să trecem peste asta. Să revenim la dovada aceea despre Wynant, pe care ai găsit-o.

— Da, zise ea şi se depărtă de mine; când reveni, buza îi tremura din nou. A fost o minciună, Nick. N-am nicio dovadă. Se apropie de mine şi urmă: Clyde n-are niciun drept să trimită scrisorile acelea lui Alice şi Macaulay, încercând să-i facă pe toţi să mă bănuiască pe mine. Şi atunci m-am gândit că i-ar fi învăţătură de minte dacă aş aranja ceva împotriva lui, pentru că într-adevăr credeam – vreau să spun, cred – că el a omorât-o şi că era numai...

— De ce-ai inventat asta? am întrebat.

— Eu?... N-am inventat nimic. Voiam să aflu ce-ar putea să facă poliţia... ştii, chestiile despre care te-am întrebat... la început. Puteam să spun că Julia şi-a revenit puţin, când eram singură cu ea în timp ce ceilalţi telefonau şi că mi-a spus că el a făcut-o.

— N-ai spus că ai auzit ceva şi ai tăcut; ai spus că ai găsit şi ai ascuns ceva.

— De fapt, nu mă hotărâsem ce să...

— Când ai auzit despre scrisoarea lui Wynant către Macaulay?

— Astăzi după-amiaza, spuse ea. A venit aici un tip de la poliţie.

— Nu te-a întrebat nimic despre Kelterman?

— M-a întrebat dacă-l ştiam, sau dacă l-am cunoscut vreodată, şi cred că am spus adevărul zicând că nu.

— Poate că ai spus adevărul, am răspuns, şi acum e pentru prima dată că sunt convins că spuneai adevărul când ziceai că ai găsit un fel de dovadă

împotriva lui Wynant.

Deschise larg ochii:

— Nu înţeleg.

— Nici eu, dar ar putea fi ceva cam aşa: ai găsit ceva şi te-ai hotărât să ascunzi ce ai găsit, probabil cu gândul de a obţine pe acel ceva un preţ bun de la Wynant; apoi, când scrisorile lui au început să atragă atenţia asupra ta, te-ai decis să renunţi la ideea cu banii şi să obţii alte două lucruri: să te răzbuni pe el, şi să te aperi predând poliţiei dovada; şi, în cele din urmă, când ai aflat că Jorgensen e Kelterman, iar ai întors-o, şi te-ai hotărât să păstrezi dovada, de astă-dată nu pentru bani, ci pentru a-l lăsa pe Jorgensen în cea mai proastă situaţie posibilă, drept pedeapsă că s-a însurat cu tine numai ca o manevră în jocul său împotriva lui Wynant, şi nu din dragoste.

Zâmbi calmă şi mă întrebă:

— Nu-i aşa că mă crezi, într-adevăr, capabilă de orice?

— Asta n-are nicio importanţă, am zis. Ceea ce trebuie să te îngrijoreze e că, probabil, o să-ţi sfârşeşti zilele într-o închisoare.

Ţipătul ei nu fu prea tare, dar răsună oribil, şi frica ce i se aşternuse mai înainte pe faţă nu însemna nimic faţă de groaza de-acum. Mă apucă de revere şi se ţinea strâns de ele bolborosind:

— Nu spune asta... te rog... nu spune. Zi că nu crezi că-i aşa!

Tremura atât de tare că am cuprins-o cu o mână s-o sprijin să nu cadă.

Nu l-am auzit pe Gilbert până ce n-a tuşit şi a întrebat:

— Nu te simţi bine, mamă?

Încet, Mimi îşi lăsă în jos mâinile de pe reverele

mele şi se retrase un pas înapoi, zicând:

— Maică-ta e o femeie proastă. Mai tremura încă, dar îmi zâmbi şi încercă să glumească: Eşti o brută că m-ai speriat în halul ăsta.

Am zis că-mi părea rău.

Gilbert îşi puse pardesiul şi pălăria pe un scaun şi se uită de la mine la Mimi cu un interes politicos. Când deveni evident că niciunul dintre noi nu avea de gând să-i spună ceva, tuşi din nou şi-mi zise:

— Îmi pare grozav de bine să vă întâlnesc, şi veni spre mine cu mâna întinsă.

I-am spus că şi eu mă bucur să-l întâlnesc.

Mimi spuse:

— Ai ochii obosiţi, Gilbert. Pariez că iar ai citit toată după-amiaza fără ochelari. Clătină din cap şi-mi spuse: E tot atât de nesocotit ca şi taică-său.

— Sunt ceva noutăţi de la tata? întrebă băiatul.

— Nimic de la alarma falsă despre sinuciderea lui, am spus. Presupun că ai auzit că a fost o alarmă falsă?

— Da. Ezită puţin. Aş vrea să vă văd singur câteva minute înainte să plecaţi.

— Bineînţeles.

— Dar îl vezi acum, drăguţule, zise Mimi. Sunt între voi secrete pe care nu trebuie să le ştiu?

Tonul ei era destul de ridicat şi nu mai tremura.

— Te-ar plictisi, spuse Gilbert. Apoi îşi luă pălăria şi pardesiul, dădu din cap către mine şi părăsi camera.

Mimi clătină din cap, şi zise:

— Nu-l înţeleg de loc pe copilul ăsta. Mă-ntreb ce-o fi priceput din scena noastră. Dar nu părea să fie îngrijorată în mod deosebit. Zise apoi mai serios: Ce te-a făcut să spui ce-ai spus, Nick?

— C-o să-ţi sfârşeşti zilele în...

— În fine, n-are importanţă. O trecu un fior. Nu vreau să aud. Nu vrei să rămâi la masă? Probabil voi fi complet singură.

— Îmi pare rău, nu pot. Ia spune, ce era cu dovada aia pe care ai găsit-o?

— De fapt, n-am găsit nimic. Era o minciună. Îşi compuse o mutră serioasă şi urmă: Nu te uita aşa la mine. Era într-adevăr o minciună.

— Vasăzică, m-ai chemat numai ca să mă minţi? Atunci, de ce ţi-ai schimbat gândul?

Ea chicoti:

— Cred că într-adevăr mă placi, Nick, altfel n-ai fi mereu atât de urâcios.

N-am putut urmări acest fel de raţionament. Am spus:

— Ei bine, să văd ce vrea Gilbert, şi am dat să plec.

— Nu vrei să mai stai?

— Îmi pare rău, dar nu pot. Unde-l găsesc?

— A doua uşă la... Spune-mi, vor într-adevăr să-l aresteze pe Chris?

— Depinde de răspunsurile pe care o să le dea. Va trebui să fie foarte sincer ca să scape.

— Oh, el va... Dar deodată se întrerupse, mă privi pătrunzător şi întrebă: Nu cumva m-ai dus? E chiar Kelterman?

— Poliţia e foarte sigură.

— Dar tipul care a fost aici după-amiază n-a întrebat nimic despre Chris, obiectă ea. M-a întrebat numai dacă ştiam...

— Atunci nu erau siguri, i-am explicat. Era numai o presupunere.

— Dar acum sunt siguri?

Am încuviinţat dând din cap.

— Cum au aflat?

— De la o tipă pe care o cunoaşte, am spus.

— De la cine?

Ochii ei se întunecară puţin, dar vocea era stăpânită.

— Nu pot să-mi amintesc numele ei. Apoi m-am decis să-i spun adevărul: Individa care i-a dat alibiul pentru după-amiaza cu crima.

— Alibiul? întrebă ea indignată. Vrei să-mi spui că poliţia ia drept bune spusele unei femei ca aia?

— Ca cine?

— Ştii tu ce vreau să zic.

— Nu ştiu. O cunoşti?

— Nu, zise ea ca şi cum aş fi insultat-o. Îşi miji ochii şi-şi coborî vocea până ce deveni doar o şoaptă:

— Nick, bănuieşti că el a omorât-o pe Julia?

— Pentru ce s-o fi făcut?

— Să zicem că s-a însurat cu mine ca să se răzbune pe Clyde, spuse ea, şi... Ştii că el m-a pisat să vin înapoi aici şi să încerc să obţin ceva bani de la Clyde. Poate că eu am fost cu ideea... nu mai ştiu... dar ştiu că el m-a tot pisat. Şi-apoi, să zicem că a întâlnit-o pe Julia. Bineînţeles că ea îl cunoştea, pentru că lucraseră împreună pentru Clyde în aceeaşi perioadă. Şi el ştia că am de gând să-i fac o vizită în după-amiaza aceea, şi se temea că dacă o enervez, ea ar putea să-l dea de gol, şi astfel... Nu crezi că a fost aşa?

— N-are niciun înţeles. Şi, pe deasupra, aţi plecat împreună în după-amiaza aceea. N-ar fi avut timp să...

— Taxiul meu mergea îngrozitor de încet, spuse ea, şi apoi poate că m-am oprit undeva pe... Da, cred că aşa am făcut. M-am oprit la o farmacie să iau nişte aspirine. Dădu energic din cap. Îmi amintesc că am

luat.

— Şi el ştia că ai de gând să te opreşti pentru că-i spuseseşi, am sugerat eu. Mimi, nu poţi continua în felul ăsta. O crimă e ceva grav. N-are niciun rost să bagi oamenii la apă pentru că te-au şmecherit.

— Şmecherit? întrebă ea privindu-mă fix. Păi, asta-i... Şi îl făcu pe Jorgensen albie de porci, folosind toate insultele triviale şi obscene, vocea ridicându-i-se treptat până la ţipăt.

Când se opri să-şi tragă răsuflarea, am zis:

— Astea-s înjurături sadea, dar nu...

— A avut chiar îndrăzneala să insinueze că aş fi putut s-o omor eu, spuse ea. N-a avut destulă îndrăzneală să mă întrebe, dar ştiu că aşa credea până când i-am spus răspicat că... n-am omorât-o eu.

— Dar nu asta începuseşi să spui. Ce i-ai spus răspicat?

Bătu din picior:

— Nu mă mai sâcâi!

— Foarte bine, şi du-te dracului! am zis. N-a fost ideea mea să vin aici.

Am pornit să-mi iau pălăria şi pardesiul. Mimi alergă după mine şi mă apucă de braţ:

— Te rog, Nick, iartă-mă. Ăsta e temperamentul meu infect. Nu ştiu ce am...

Gilbert intră şi zise:

— O să merg cu dumneavoastră o bucată de drum.

Mimi se încruntă la el.

— Asculţi la uşă?

— Cum puteam să nu aud dacă ţipai atât de tare? întrebă el. Poţi să-mi dai nişte bani?

— N-am terminat încă discuţia, zise ea.

M-am uitat la ceas.

— Trebuie să mă grăbesc, Mimi, e târziu.

— Vii înapoi după ce-ţi termini treaba?

— Dacă nu se face prea târziu. Nu mă aştepta.

— Voi fi aici, zise ea. N-are nicio importanţă cât de târziu.

Am zis că o să-ncerc. Ea îi dădu bani lui Gilbert şi am coborât împreună pe scară.

19

— Am ascultat ce-aţi vorbit, îmi spuse Gilbert când am ieşit din clădire. Cred că e o prostie să n-asculţi ori de câte ori ai ocazia dacă te interesează studiul oamenilor, căci se poartă cu totul altfel când eşti de faţă. Fireşte, nimănui nu-i place asta, dar – şi zâmbi – presupun că nici păsărilor şi animalelor nu le place să fie spionate de naturalişti.

— Ai auzit multe?

— Oh, destul de multe ca să-mi dau seama că nu mi-a scăpat nimic important.

— Şi ce părere ai?

Băiatul îşi ţuguie buzele, îşi încreţi fruntea şi vorbi cântărindu-şi cu grijă cuvintele:

— E greu de spus exact. Mama se pricepe uneori să ascundă faptele, dar niciodată nu e prea abilă la născociri. E ceva ciudat, cred că aţi observat şi dumneavoastră... cei care mint mai mult sunt aproape totdeauna şi cei mai neîndemânateci la spus minciuni şi totodată şi cei mai uşor de prostit cu minciuni. Ai crede că se feresc să fie păcăliţi, dar se pare că tocmai ei sunt cei care cred aproape orice. Presupun că aţi observat asta, nu-i aşa?

— Da.

— Ceea ce voiam să vă spun e că Chris n-a venit acasă în noaptea asta. De aceea e mama mai necăjită decât de obicei. Azi dimineaţă, când am primit poşta, era o scrisoare pentru el, şi am crezut că ar putea să

fie ceva în ea, aşa că am deschis-o. Scoase scrisoarea din buzunar şi mi-o întinse: Ar fi mai bine s-o citiţi şi apoi s-o lipesc la loc şi s-o pun printre scrisorile de mâine, în cazul că el o să vină înapoi, deşi nu cred că se mai întoarce.

— De ce nu crezi? l-am întrebat luând scrisoarea.

— Fiindcă e, într-adevăr, Kelterman...

— Şi ai vorbit cu el despre asta?

— N-am avut posibilitatea. Nu l-am mai văzut de când mi-aţi spus.

M-am uitat la scrisoarea din mâna mea. Plicul era ştampilat de poşta din Boston, Massachusetts, cu data de 27 decembrie 1932, şi era adresată domnului Christian Jorgensen, hotelul „Courtland”, New York, cu un scris femeiesc neformat.

— Cum ţi-a venit s-o deschizi? l-am întrebat scoţând scrisoarea din plic.

— Nu cred în intuiţie, zise el, dar e câteodată ceva, un parfum, un anume foşnet, poate scrisul, ceva greu de analizat, de care nici nu-ţi dai seama dar care te influenţează. Nu ştiu ce-a fost: am avut numai sentimentul că ar putea fi ceva important în scrisoare.

— Ai deseori sentimente de felul ăsta faţă de scrisorile familiei?

Îmi aruncă repede o privire, ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă vorbesc serios, apoi zise:

— Nu prea des, dar am mai deschis şi alte scrisori înainte. V-am spus că mă interesează studierea oamenilor.

Am început să citesc scrisoarea.

Dragă Sid,

Mi-a scris Olga că te-ai întors în Statele Unite, şi că eşti însurat cu altă femeie, şi că te cheamă acum

Christian Jorgensen. Asta nu e bine, Sid. După cum ştii şi tu foarte bine, m-ai părăsit fără un cuvânt şi m-ai lăsat fără nicio veste în toţi aceşti ani. Şi fără bani... Ştiu că a trebuit să pleci din cauza necazurilor pe care le-ai avut cu domnul Wynant, dar sunt sigură că el a uitat de mult totul, şi cred că ai fi putut să-mi scrii, căci după cum ştii foarte bine, totdeauna am fost prietena ta şi sunt gata oricând să fac pentru tine tot ce-mi stă în puteri. Nu vreau să ne certăm, Sid, dar trebuie să te văd. Sunt liberă de la magazin duminică şi luni, pentru că e Anul Nou, şi sosesc sâmbătă noaptea la New York şi trebuie să vorbesc cu tine. Scrie-mi unde mă aştepţi şi la ce oră, pentru că nu vreau să-ţi fac necazuri. Crede-mă că nu te mint, şi scrie-mi imediat ca să primesc vestea la timp.

Soţia ta credincioasă,
Georgia

Era şi o adresă acolo.

— Carevasăzică – aşa! am zis, şi am pus scrisoarea înapoi în plic. Şi ai rezistat tentaţiei de a-i spune şi mamei tale?

— Oh, ştiam ce reacţie ar fi avut. Aţi văzut cum s-a comportat numai când i-aţi spus ceea ce i-aţi spus. Ce credeţi că ar trebui să fac acum?

— Ar trebui să mă laşi să spun poliţiei.

Încuviinţă din cap.

— Dacă dumneavoastră credeţi că e cel mai bun lucru... Puteţi să le-o arătaţi dacă vreţi.

Am zis „Mulţumesc” şi am pus scrisoarea în buzunar.

Gilbert spuse:

— Mai e şi altceva: aveam nişte morfină cu care

făceam experienţe şi mi-a furat-o cineva, vreo douăzeci de granule.

— Cum adică, făceai experienţe?

— Adică luam morfină. Voiam să-i studiez efectele.

— Şi ţi-a plăcut? l-am întrebat.

— Oh, nu mă aşteptam să-mi placă. Voiam doar să ştiu cum e. Nu-mi plac lucrurile care-mi tocesc mintea. De asta nici nu beau şi nici nu fumez prea mult. Totuşi, aş vrea să încerc cocaina, pentru că se zice că ascute creierul. Aşa e?

— Se presupune. Cine crezi că ţi-a şterpelit morfina?

— O bănuiesc pe Dorothy, pentru că am o teorie despre ea. De asta mă duc să iau masa la mătuşa Alice: Dorothy e încă acolo şi vreau să aflu. Pot s-o fac să-mi spună orice.

— Bine, dar dacă ea e acolo, am întrebat, cum de a putut...

— A fost puţin pe acasă în noaptea trecută, zise el, şi pe deasupra nu ştiu exact când mi-a fost luată. Astăzi a fost prima dată când am deschis cutia în care o pusesem acum vreo trei sau patru zile.

— Ea ştia că ai morfina?

— Da. Ăsta e unul din motivele pentru care o suspectez. Nu cred că a luat-o altcineva. De altfel, a încercat şi ea.

— Şi i-a plăcut?

— Oh, i-a plăcut, dar oricum ar fi încercat. Ceea ce vreau să vă întreb este dacă a putut deveni vicioasă într-un timp atât de scurt?

— Cât de scurt?

— O săptămână... nu... zece zile.

— Cu greu, în afară de cazul când ţine să devină. I-ai dat multă?

— Nu.

— Spune-mi şi mie când o să afli, am zis. O să iau un taxi de aici. La revedere.

— Veniţi pe la noi, mai târziu în seara asta?

— Dacă o să pot. Poate ne vedem atunci.

— Da, zise el, şi vă mulţumesc mult.

M-am oprit la primul drugstore să-i telefonez lui Guild, neaşteptându-mă să-l prind la birou, dar sperând să aflu cum aş putea să dau de el acasă. Era totuşi acolo...

— Lucrezi târziu, am zis.

— Ce s-a întâmplat?

Întrebarea fusese pusă pe un ton voios. I-am citit scrisoarea şi i-am comunicat adresa de pe plic.

— E groasă, zise el.

I-am spus că Jorgensen n-a mai trecut de ieri pe-acasă.

— Crezi că-l găsim la Boston? întrebă Guild.

— Ori acolo, ori undeva spre sud, cât de departe o fi putut ajunge în acest răstimp.

— O să-ncercăm în amândouă părţile, răspunse Guild încă voios. Acum am şi eu o mică noutate pentru dumneata. Prietenul nostru Nunheim a fost făcut ciur cu gloanţe de calibrul 32 la numai vreo oră după ce a întins-o de sub nasul nostru... fir-ar al dracului! Gloanţele par să fi venit din acelaşi pistol cu care a fost curăţată şi Julia Wolf. Experţii le compară acum. Cred că îi pare rău că n-a stat să vorbească cu noi.

20

Când am ajuns acasă, Nora cu o mână mânca o bucată de friptură rece de raţă, iar cu cealaltă încerca să potrivească piesele unui joc de răbdare.

— Credeam că te-ai mutat la ea, zise Nora. Ascultă, ai fost detectiv: găseşte-mi bucata cafenie de forma unui melc cu gât lung.

— Bucata de friptură sau de carton? Să nu mergem astă-seară la familia Edge: sunt tare plictisitori.

— Bine. Dar or să se supere.

— Unde-ar fi norocul ăla? m-am plâns eu. S-au supărat şi pe soţii Quinn şi...

— Te-a căutat Harrison la telefon. M-a rugat să-ţi spun că acum e momentul să cumperi acţiuni Meintyre Porcupine – cred că am reţinut bine – şi să continui cu acţiunile de la Dome. Zicea că bursa s-a închis la cota de douăzeci şi un sfert. Puse un deget pe jocul ei: Uite, aici ar merge piesa pe care o caut.

Am găsit piesa care-i trebuia şi i-am povestit, aproape cuvânt cu cuvânt, tot ceea ce s-a vorbit şi s-a petrecut la Mimi.

— Nu cred, spuse ea. Ai inventat tu. Nu există oameni de felul ăsta. Ce-o fi cu ei? Or fi primele exemplare dintr-o nouă speţă de monştri?

— Îţi spun doar ce s-a petrecut; eu nu explic.

— Dar cum ai putea explica? Se pare că nimeni din familie – acum când Mimi e împotriva lui Chris al ei – nu are cel mai vag sentiment de prietenie pentru

oricare dintre ei, şi totuşi există ceva foarte asemănător între toţi.

— Poate că asta este explicaţia, am sugerat.

— Mi-ar plăcea s-o văd pe mătuşa Alice, zise Nora. Ai de gând să predai scrisoarea la poliţie?

— I-am şi telefonat lui Guild, am răspuns.

Apoi i-am povestit Norei despre Nunheim.

— Ce-nseamnă asta? întrebă ea.

— Înseamnă că, dacă Jorgensen a plecat din oraş, după cum cred că a făcut, şi dacă gloanţele sunt din acelaşi pistol cu care a fost omorâtă Julia Wolf – şi probabil că sunt – atunci poliţia va trebui să-i descopere un complice dacă vor să-i pună ceva în cârcă.

— Sunt sigură că dacă ai fi un detectiv bun, ai fi în stare să-mi explici mult mai clar, zise Nora şi reîncepu să aranjeze piesele în joc. Te duci înapoi la Mimi?

— Mă îndoiesc. Ce-ar fi să laşi aiureala aia în pace şi între timp să luăm masa?

În clipa aceea sună telefonul şi am zis că răspund eu. Era Dorothy Wynant.

— Alo, Nick?

— Bună, ce mai faci, Dorothy?

— Gil a venit chiar acum aici şi m-a întrebat despre ştii dumneata ce şi voiam să-ţi spun că eu am luat-o, dar am luat-o numai ca să-l feresc pe el de tentaţie.

— Şi ce faci cu...? am întrebat.

— A trebuit să i-o dau înapoi. Ştii, el nu mă crede, dar, pe cuvântul meu, ăsta-i singurul motiv pentru care am luat-o.

— Te cred.

— Atunci, convinge-l şi pe Gil. Dacă mă crezi dumneata, mă crede şi el, pentru că e de părere că ştii totul despre lucrurile de felul ăsta.

— O să-i spun când o să-l întâlnesc, am promis eu.

Urmă o pauză, apoi Dorothy mă întrebă:

— Ce face Nora?

— Cred că e bine. Vrei să vorbeşti cu ea?

— Da, sigur că da, dar e ceva ce voiam să te-ntreb. Ţi-a... ţi-a spus mama ceva despre mine când ai fost astăzi pe acolo?

— Nu, după cât îmi amintesc. De ce?

— Dar Gil ţi-a spus?

— Numai despre morfină.

— Eşti sigur?

— Foarte sigur, am zis. De ce?

— Nimic, de fapt... dacă eşti sigur. E o prostie.

— Perfect. Acum o chem pe Nora.

M-am dus în living-room:

— Dorothy vrea să vorbească cu tine. Să n-o inviţi cu noi la masă.

Când se întoarse de la telefon, Nora avea o privire ciudată.

— Ce voia de la tine? am întrebat-o.

— Nimic. Numai „Ce mai faci” şi aşa mai departe.

— Dacă-l minţi pe moşulică, te pedepseşte Dumnezeu, am zis eu.

Ne-am dus să luăm masa la un local japonez de pe Strada 58, şi apoi am auzit-o pe Nora spunându-mi să mergem, totuşi, la familia Edge.

Halsey Edge era un bărbat înalt şi slab ca un ţâr, de vreo cincizeci şi ceva de ani, cu faţa palidă, ciupită de vărsat, şi fără un fir de păr în cap.

Spunea singur despre sine că e „profanator de morminte prin profesie şi înclinaţie” – singura lui glumă, dacă putea fi numită aşa – prin care înţelegea că e arheolog. De altfel, era foarte mândru de colecţia sa de securi arhaice.

Omul nu era chiar atât de supărător de îndată ce te resemnai să-i treci în revistă arsenalul – securi de piatră, securi de aramă, securi de bronz, securi cu două tăişuri, securi cu faţete, securi poligonale, securi zimţuite, securi forjate, securi în formă de teslă, securi din Mesopotamia, securi din Ungaria, securi din ţările nordice – şi toate parcă mâncate de molii. Cu nevastă-sa aveam însă ce aveam. O chema Leda, dar el îi zicea Tip. Era foarte mică, iar părul, ochii şi pielea, deşi avuseseră nuanţe diferite de la natură, erau toate o apă şi-un pământ.

Rareori se aşeza – de obicei se cocoţa pe mobile – şi îi plăcea să-şi ţină capul înclinat puţin într-o parte. Nora avea o teorie, şi anume că, odată, când Edge a deschis un mormânt antic, Tip a ieşit de acolo; iar Margot Innes, când vorbea despre ea, totdeauna îi zicea gnom. Chiar ea mi-a spus odată că, după părerea ei, nimic din literatura de până acum douăzeci de ani nu va supravieţui, pentru că nu conţine de loc psihiatrie. Stăteau într-o casă veche, elegantă, cu două etaje, din Greenwich Village şi băuturile lor erau excelente.

Când am sosit noi. Erau acolo vreo doisprezece sau chiar mai mulţi musafiri. Tip ne-a prezentat celor pe care nu-i cunoşteam, şi apoi m-a împins într-un colţ.

— De ce nu mi-ai spus că tipii ăia pe care i-am întâlnit la voi de Crăciun erau amestecaţi într-un omor misterios? întrebă ea înclinându-şi capul spre stânga, până ce urechea se rezemă literalmente pe umăr.

— Nu ştiu dacă sunt amestecaţi. Şi, pe deasupra, ce înseamnă un omor misterios în zilele noastre?

Tip îşi înclină capul spre dreapta:

— Dar nu mi-ai spus nici că ai preluat cazul.

— Ce-am făcut? Oh, înţeleg ce vrei să spui. Iată: n-

am preluat şi nici nu preiau nimic. Faptul că am fost împuşcat trebuie să demonstreze că am fost un simplu martor ocular.

— Te doare tare?

— Simt un fel de mâncărime. Am uitat să-mi schimb bandajul astăzi după-amiază.

— Nu s-a speriat Nora prea tare?

— Tot atât de speriaţi am fost şi eu şi tipul care m-a împuşcat. A, uite-l pe Halsey; n-am vorbit încă cu el.

Când mă strecuram să scap de ea, îmi zise:

— Harrison mi-a promis că vine astă-seară cu fata.

Am discutat cu Edge câteva minute despre un teren din Pennsylvania pe care-l cumpăra, apoi mi-am căutat ceva de băut şi i-am ascultat pe Larry Crowley şi Phil Thames care spuneau anecdote porcoase, până ce s-a apropiat o femeie şi l-a întrebat pe Phil – el era profesor la universitatea Columbia – o chestie despre tehnocraţie, care era la modă în săptămâna aceea. Eu şi cu Larry ne-am topit; ne-am dus spre Nora:

— Păzeşte-te, îmi spuse ea. Gnomul e pus pe rele, vrea să afle de la tine dedesubturile istoriei cu Julia Wolf.

— Las-o să afle de la Dorothy, am zis. Ştii, vine aici cu Quinn.

— Am aflat.

Larry zise:

— E mort după fata aia, nu-i aşa? Mi-a spus că are de gând să divorţeze de Alice şi să se însoare cu ea.

— Biata Alice, zise Nora, compătimitoare – de fapt, n-o plăcea pe Alice.

Larry zise:

— Depinde cum priveşti lucrurile. (Lui îi plăcea Alice.) L-am văzut ieri pe tipul care s-a însurat cu mama fetei. Ştiţi, tipul pe care l-am cunoscut la voi

acasă.

— Jorgensen?

— Ăsta e! Ieşea dintr-o prăvălie de amanetat. Bulevardul Şase, aproape de Strada 46.

— Ai vorbit cu el?

— Eram într-un taxi. Oricum, e mai politicos să te prefaci că nu vezi pe cineva ieşind dintr-o prăvălie de amanetat.

Tip făcu: „Şşşt-şş-şşt” în toate direcţiile, şi Levi Oscant începu să cânte la pian. Quinn şi Dorothy sosiră în timp ce Levi mai cânta. Quinn era beat criţă şi Dorothy părea să fie ceva mai mult decât ameţită. Fata se apropie de mine şi-mi şopti:

— Vreau să plec o dată cu dumneata şi cu Nora.

— Doar n-o să stai aici până la gustarea de dimineaţă, am zis eu.

Tip făcu „Şşş-şt” în direcţia noastră. Am mai ascultat puţină muzică. Dorothy se frământă un minut lângă mine şi şopti din nou:

— Gil zice că ai de gând să treci pe la mama mai târziu. Te duci?

— Mă îndoiesc.

Quinn veni pe două cărări spre noi:

— Ce mai faci, băiatule? Ce mai faci, Nora? I-ai transmis mesajul meu? (Tip făcu „Şşşt-şşt” spre el, dar Quinn nu-i dădu nicio atenţie. Ceilalţi părură uşuraţi şi începură sa vorbească.) Ascultă, băiatule, nu-i aşa că ai ceva depuneri la Golden Gate Trust din San Francisco?

— Am ceva bani acolo.

— Scoate-i, băiatule. Am auzit astă-seară că sunt complet pe dric.

— Perfect. Dar ştii, n-am cine ştie ce.

— Nu? Ce faci cu toţi banii tăi?

— Îi ţin la ciorap.

Clătină grav din cap:

— Tipi d-ăştia ca tine duc ţara de râpă.

— Şi tipi d-ăştia ca mine nu se prăpădesc o dată cu ea, am zis eu. De unde ai cucuiul?

— De la Alice. De o săptămână e îmbufnată. Înnebunesc dacă nu beau.

— De ce e îmbufnată?

— Pentru că beau. Ea crede... Se aplecă şi spuse pe un ton confidenţial: Ascultaţi! Voi sunteţi prietenii mei şi am să vă spun ce am de gând să fac. Vreau să divorţez şi să mă însor cu...

Încercă s-o cuprindă de talie pe Dorothy cu o mână, dar fata i-o împinse în lături şi zise:

— Eşti prost şi plictisitor. Te rog lasă-mă în pace.

— Mă crede un prost plictisitor, zise el. Ştii de ce nu vrea să se mărite cu mine? Pariez că nu ştii, Pentru că e îndră...

— Taci din gură, beţivule! Şi Dorothy începu să-l izbească peste faţă cu amândouă palmele. Era roşie la faţă, şi aproape ţipa: Dacă mai spui asta o dată, te omor!

Am tras-o pe Dorothy de lângă Quinn. Larry îl prinse în braţe, să nu cadă.

— M-a lovit, Nick, se văicări el, şi-i curgeau lacrimi pe obraji. Lipindu-şi faţa de pieptul meu, Dorothy începu să plângă în hohote.

Toţi se uitau la noi. Tip veni în fugă, cu ochii lucindu-i de curiozitate.

— Ce s-a întâmplat, Nick?

— Doar doi beţivi neastâmpăraţi. N-au nimic. Am eu grijă să ajungă cu bine acasă.

Tip nu era de aceeaşi părere: ar fi vrut ca cei doi să mai stea, cel puţin până ce i s-ar fi ivit o posibilitate

să afle ce s-a întâmplat. Îi zise lui Dorothy să stea întinsă o bucată de vreme şi-l pofti pe Quinn să ia ceva – nu ştiu ce-o fi vrut să spună cu asta – căci abia se ţinea pe picioare.

Eu şi cu Nora i-am scos afară. Larry s-a oferit să ne însoţească, dar i-am spus clar că nu era nevoie. În drum spre apartamentul lui, Quinn a adormit într-un colţ al taxiului; Dorothy stătea înţepată şi tăcută în celălalt colţ, cu Nora între ei. Eu stăteam pe scaunul pliant şi mă gândeam că, oricum, n-am pierdut prea mult timp la soţii Edge.

Nora şi Dorothy au rămas în taxi în timp ce-l duceam pe Quinn sus, pe scară. Era beat turtă.

Am sunat şi Alice a deschis uşa. Avea pe ea o pijama verde şi ţinea în mână o perie de cap. Se uită la Quinn în silă şi spuse plictisită:

— Bagă-l înăuntru.

L-am dus şi l-am întins pe pat. Omul mormăia ceva ce nu înţelegeam şi-şi mişca din când în când o mână, dar ochii îi ţinea închişi.

— Îl culc eu, am spus, şi i-am desfăcut cravata.

Alice se rezemă de marginea patului:

— Dacă vrei. Am făcut-o de-atâtea ori, că mi s-a urât.

I-am scos omului haina, vesta şi cămaşa.

— Unde a fost de data asta? întrebă ea fără prea mult interes. Era încă în picioare lângă marginea patului, periindu-şi părul.

— La soţii Edge. Şi am început să-i trag pantalonii.

— Cu târfa aia de Wynant? Întrebarea fusese pusă cu indiferenţă.

— Era multă lume acolo.

— Da, zise ea. Nu-i place singurătatea. Îşi trecu de vreo două ori peria prin păr. Vasăzică, ar fi nepoliticos

să-mi spui adevărul.

Soţul ei se mişcă puţin şi mormăi:

— Dorry.

I-am scos pantofii.

Alice oftă:

— Era o vreme când avea muşchi.

Îl privi fix pe bărbatul ei până ce i-am scos ultima piesă de îmbrăcăminte şi l-am băgat sub pătură. Atunci oftă încă o dată şi zise:

— Să-ţi aduc ceva de băut.

— Dar să te grăbeşti: Nora mă aşteaptă în taxi.

Deschise gura ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, o închise, o deschise din nou, şi zise:

— De acord.

M-am dus în bucătărie cu ea.

— Ştii, Nick, nu mă interesează prea mult, dar ce crede lumea despre mine?

— La fel ca despre oricine: unii te simpatizează, alţi nu, iar unii n-au niciun fel de sentiment.

Se încruntă:

— Nu tocmai asta am vrut să spun. Ce crede lumea despre mine că stau mai departe cu Harrison, care aleargă după toate muierile în călduri.

— Nu ştiu, Alice.

— Dar tu ce crezi?

— Cred că ştii ce faci, şi orice-ai face, te priveşte.

Se uită la mine nemulţumită.

— Nu-i aşa că niciodată nu te vâri singur în încurcătură? Zâmbi cu amărăciune. Ştii bine că stau cu el numai pentru banii lui. Poate că pentru tine asta nu înseamnă prea mult, dar pentru mine... după felul cum am fost crescută.

— Există divorţ şi pensie alimentară. Ar trebui să...

— Dă-ţi pe gât băutura şi du-te dracului, zise ea

plictisită.

21

În taxi, Nora îmi făcu loc între ea şi Dorothy.

— Aş vrea o cafea, spuse ea. Mergem la Reuben? Au zis „Perfect” şi am dat şoferului adresa.

Dorothy mă întrebă timidă:

— Ţi-a spus ceva nevastă-sa?

— Să-ţi transmit toată dragostea ei.

— Nu fi scârbos, spuse Nora.

Dorothy zise:

— Dar, pe cuvântul meu că nu-mi place, Nick. Nici nu mai vreau să-l văd măcar. Părea destul de trează acum. Ştii... eram singură, şi acum am cu cine hoinări.

Am dat să zic ceva, dar m-am oprit când Nora m-a înghiontit în coaste.

— Nu-ţi bate capul, spuse Nora. Harrison a fost întotdeauna un nătărău.

— Nu vreau să răscolesc lucrurile, am zis, dar cred că e într-adevăr îndrăgostit de fata asta.

Nora mă înghionti încă o dată.

Dorothy îmi cercetă faţa în lumina difuză:

— Nu cumva... nu cumva îţi baţi joc de mine, Nick?

— Ar trebui.

— Am auzit astă-seară o nouă poveste despre gnom, începu Nora, cu hotărârea cuiva care nu înţelege să fie întrerupt, şi-i explică lui Dorothy: E vorba despre doamna Edge. Levi spune că...

Povestea era destul de hazlie dacă o cunoşteai pe

Tip. Nora continuă că vorbească despre ea până ce ne-am dat jos din taxi la Reuben.

Herbert Macaulay era la restaurant, stând la masă cu o fată durdulie, brunetă, îmbrăcată în roşu. I-am făcut semn cu mâna şi, după ce am comandat ceva de mâncare, m-am dus să vorbesc cu el.

— Nick Charles, Louise Jacobs, ne prezentă el. Stai jos. Ce-i nou?

— Jorgensen e Kelterman, i-am spus eu.

— Ei, pe dracu!

Am încuviinţat dând din cap.

— Şi se pare că are o nevastă la Boston.

— Aş vrea să-l întâlnesc, zise el gânditor. L-am cunoscut pe Kelterman. Aş vrea să fiu sigur.

— Poliţia e destul de sigură. Nu ştiu dacă l-au găsit încă. Crezi că el a omorât-o pe Julia?

Macaulay clătină cu putere din cap.

— Nu-l pot vedea pe Kelterman omorând pe cineva... Aşa după cum îl cunosc eu... în ciuda ameninţărilor la care s-a dedat. Îţi aminteşti că nu-l luam prea în serios la vremea aceea. S-a mai întâmplat şi altceva? Pentru că ezitam, urmă: Louise e fată bună, poţi să vorbeşti în faţa ei.

— Nu de asta! Trebuie să mă întorc la ai mei să mâncăm. Venisem să te-ntreb dacă ai primit vreun răspuns la anunţul pe care l-ai dat în Times dimineaţă.

— Încă nu. Stai jos, Nick, pentru că vreau să-ţi pun mai multe întrebări. Nu-i aşa că ai spus poliţiei despre scrisoarea lui Wynant?

— Vino mâine la noi la prânz şi vorbim pe îndelete. Trebuie să mă întorc acum la ai mei.

— Cine e fetiţa aia blondă? întrebă Louise Jacobs. Am văzut-o prin localuri cu Harrison Quinn.

— Dorothy Wynant.

— Îl cunoşti pe Quinn? mă întrebă Macaulay.

— Acum zece minute l-am culcat în pat.

Macaulay rânji:

— Sper că nu sunteţi decât... simple cunoştinţe?

— Adică, ce vrei să spui?

Rânjetul lui Macaulay deveni jalnic:

— Era agentul meu de bursă şi sfaturile lui m-au adus în pragul falimentului.

— E minunat, am zis eu. Acum e agentul meu de bursă şi îi urmez sfaturile.

Macaulay şi fata izbucniră în râs. M-am prefăcut că râd şi eu şi m-am întors la masa mea. Dorothy spuse:

— Încă nu e miezul nopţii şi mama zicea că te-aşteaptă. De ce să nu mergem cu toţii şi să-i facem o vizită?

Cu foarte mare grijă, Nora îşi turna cafeaua în ceaşcă.

— De ce? am întrebat. Ce-aţi plănuit împreună?

Ar fi fost greu de găsit două figuri mai inocente decât ale lor.

— Nimic, Nick, spuse Dorothy. Ne-am gândit c-ar fi plăcut. E devreme şi...

— Şi o iubim cu toţii pe Mimi.

— Nu-u, dar...

— E prea devreme să mergem acasă, zise Nora.

— Există bombe, am sugerat eu, şi cluburi de noapte, putem merge şi în Harlem.

Nora făcu o strâmbătură:

— Toate ideile tale sunt la fel.

— Doriţi să mergem la Barry să ne încercăm norocul la ruletă?

Dorothy începuse să zică „Da”, dar se opri, când Nora făcu altă strâmbătură.

— Aşa simt eu când aud de altă vizită la Mimi, am zis. Mi-e de ajuns pentru azi.

Nora oftă, vrând să arate că e răbdătoare.

— Bine, dacă avem de gând să terminăm seara ca de obicei într-o bombă, aş prefera să mergem la prietenul tău Studsy, dar să nu-l laşi să ne dea din şampania aia oribilă. Tipul e însă simpatic.

— Am să fac tot ce e posibil, am promis eu; şi apoi, întorcându-mă spre Dorothy, am întrebat-o: Ţi-a spus Gilbert c-a prins-o pe Mimi cu mine într-o situaţie compromiţătoare?

Ea încercă să-i facă cu ochiul Norei, dar ochii Norei erau fixaţi asupra brânzei din farfurie.

— N-a... n-a spus exact asta.

— Ţi-a spus despre scrisoare?

— De la nevasta lui Chris? Da. Ochii ei albaştri scânteiară. Ce furioasă o să fie mama!

— Văd că te amuză.

— Să zicem că mă amuză. Ei, şi ce-i cu asta? Dar ce-a făcut ea vreodată pentru mine ca să...

— Nick, nu mai trage de limbă copila, zise Nora.

Aşa că am tăcut.

22

Mergeau bine afacerile la clubul Pigiron. Localul era plin de lume, zgomot şi fum. Studsy veni de la casă să ne salute.

— Speram să veniţi, spuse el, şi ne strânse mâna, mie şi Norei, zâmbind cu toată gura spre Dorothy.

— Ai ceva special? l-am întrebat.

Făcu o plecăciune:

— Totul e special pentru asemenea doamne.

L-am prezentat lui Dorothy.

Studsy se înclină spre ea şi spuse ceva complicat despre orice prieten al lui Nick; apoi opri un chelner:

— Pete, pune o masă acolo pentru domnul Charles!

— În fiecare seară se îngrămădesc în felul ăsta? am întrebat.

— Nu-i împing de la spate, spuse el. Dacă vin o dată, vin şi a doua oară. Poate că n-am scuipători de marmură neagră, dar n-ai nevoie să scuipi ceea ce servesc eu aici. Vreţi să staţi puţin la bar cât timp aranjează chelnerul masa?

Am zis că vrem şi am comandat băuturi.

— Ai auzit de Nunheim? l-am întrebat.

Se uită la mine un moment înainte de a hotărî ce să spună:

— Am auzit. Gagica lui e pe-acolo. Îşi întoarse capul să arate spre celălalt capăt al sălii. Cred că sărbătoreşte evenimentul.

M-am uitat peste capul lui Studsy în fundul sălii şi

am zărit-o pe Miriam cea solidă şi cu părul roşu stând la masă cu vreo şase bărbaţi şi femei:

— Ai aflat cine a făcut-o? am întrebat.

— Ea zice că poliţia a făcut-o... că tipul ştia prea multe.

— E o prostie, am spus.

— E o prostie, încuviinţă el. Iată şi masa dumneavoastră. S-a aranjat. Mă întorc într-un minut.

Ne-am cărat paharele spre o masă ce fusese înghesuită între altele două care n-aveau spaţiu suficient nici pentru una singură şi ne-am aşezat care cum a putut.

Nora gustă din băutura ei şi o trecu un fior.

— Crezi că asta ar putea fi „băutura amară" pe care o întâlnim adesea în jocurile de cuvinte încrucişate?

— Oh! Uitaţi-vă! zise Dorothy.

Ne-am uitat şi l-am văzut pe Shep Morelli venind spre noi. Faţa lui era aceea care captase atenţia lui Dorothy. Pe unde nu avea vânătăi era umflată ori brăzdată de cicatrice, iar coloritul ei varia de la roşu închis împrejurul unui ochi până la rozul deschis al unei bucăţi de plasture pe bărbie.

Veni la masa noastră şi se plecă puţin deasupra ei ca să-şi pună amândoi pumnii pe ea.

— Ascultă, spuse el, Studsy zice că trebuie să-mi cer scuze.

— Şi? am întrebat eu.

Morelli clătină din capul plin de vânătăi.

— Eu să-mi cer scuze pentru ceea ce fac... Lumea trebuie să mă ia aşa cum sunt, dar nu mă deranjează să-ţi spun că-mi pare rău că mi-a sărit muştarul şi am tras în dumneata şi sper că nu te-ai supărat prea mult; dacă ar fi ceva ce aş face să mă achit de asta,

eu...

— Las-o baltă! Stai jos şi bea ceva! Dumnealui e domnul Morelli. Iar dânsa domnişoara Wynant.

Ochii lui Dorothy se măriră, plini de interes. Morelli îşi găsi un scaun şi se aşeză:

— Sper că nici dumneavoastră nu sunteţi supărată pe mine, spuse el către Nora.

— A fost distractiv, zise ea.

El o privi neîncrezător.

— Ţi-au dat drumul? l-am întrebat.

— Îhî, azi după-amiază. Cu o mână îşi pipăi uşurel faţa şi zise: D-acolo le am pe-astea noi. Înainte de a-mi da drumul m-au făcut să simt priponul, aşa... ca să fie mai siguri.

Nora spuse indignată:

— Vrei să zici că într-adevăr ei...

Am bătut-o uşor pe mână.

Morelli vorbi:

— Trebuie să te-aştepţi la d-astea. Buza de jos, umflată, se strâmbă într-un fel care voia să însemne un zâmbet dispreţuitor. Numai că le-au trebuit vreo doi sau trei d-ai lor ca să facă treaba asta.

Nora se întoarse spre mine:

— Ai făcut şi tu treburi d-astea?

— Cine? Eu?

Studsy veni spre noi, aducând un scaun.

— I-au paradit rău mutra! zise el arătând cu capul spre Morelli. Când i-am făcut loc, se aşeză şi zâmbi, mulţumit de sine, către băutura Norei şi către Nora: Cred că nu găsiţi o băutură mai bună ca asta prin cârciumile alea arătoase din Park Avenue... şi aici plătiţi numai patru gologani pentru un păhăruţ.

Zâmbetul Norei era vag, dar era totuşi un zâmbet. M-a călcat cu piciorul pe sub masă.

— Ai cunoscut-o pe Julia Wolf în Cleveland? l-am întrebat pe Morelli.

El se uită într-o parte către Studsy care stătea rezemat de speteaza scaunului scrutând sala de jur-împrejur şi urmărind cum îi cresc beneficiile.

— Pe vremea când era Rhoda Stewart, am adăugat eu.

Morelli se uită acum la Dorothy.

— Nu te feri de ea, am zis. E fata lui Clyde Wynant.

Studsy încetă să mai cerceteze sala şi o întrebă radios pe Dorothy:

— Dumneata eşti? Ce mai face tăticu?

— Dar nu l-am văzut de când eram mică, zise ea.

Morelli umezi capătul unei ţigări şi îl puse între buzele umflate.

— Sunt din Cleveland. Scăpără un chibrit. Avea o privire goală şi încerca să păstreze tot timpul o privire goală. Ea n-a fost Rhoda Stewart decât o singură dată – de fapt o chema Nancy Kane. Se uită din nou la Dorothy: Tatăl dumitale ştie.

— Îl cunoaşteţi pe tatăl meu?

— Am schimbat câteva cuvinte, o dată.

— Despre ce-aţi vorbit? l-am întrebat.

— Despre ea. Chibritul din mână îi arsese până la capăt. Îl aruncă, scăpără altul şi aprinse ţigara. Îşi ridică sprâncenele spre mine încreţind fruntea: E în ordine?

— Sigur. Nu-i nimeni pe-aici în faţa căruia n-ai putea vorbi.

— Bine. Individul era al dracului de gelos. Voiam doar să-l caftesc, dar ea nu m-a lăsat. Ştiţi, era bancherul ei.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acu’ vreo şapte-opt luni.

— L-ai mai văzut de când a fost ea curăţată?

Clătină din cap.

— Nu l-am văzut decât de vreo două ori, şi aia de care v-am povestit acum a fost ultima dată.

— Tipa îl storcea de bani?

— Ea n-o spunea. Dar cred că da.

— De ce?

— Avea un cap deştept – foarte bine înfipt pe umeri. Ştia să facă rost de bani. O dată aveam nevoie de cinci bătrâne. Pocni din degete: Bani gheaţă!

M-am hotărât să nu-l întreb dacă i-a înapoiat.

— Poate că el îi dăduse banii.

— Sigur... poate.

— Ai spus asta la poliţie? am întrebat.

Morelli râse dispreţuitor.

— Ăia credeau că pot scoate ce vor de la mine. Întreabă-i ce gândesc acum. Dumneata eşti un tip valabil, nu... Se întrerupse, scoase ţigara din gură şi spuse: Să nu capeţi erizipel, puştiule, şi întinse o mână apucând urechea unuia care, stând la una din mesele între care fusesem înghesuiţi, se lăsase pe spate din ce în ce mai aproape de noi.

Tipul sări de pe scaun şi întoarse o faţă speriată către Morelli.

Morelli zise:

— Trage-ţi îndărăt urechea aia, că dai cu ea peste paharele noastre.

Tipul se bâlbâi:

— Dar... dar nu voiam nimic, şi îşi îndesă burta în masa lui, încercând să stea cât mai departe cu putinţă de noi, dar de unde cred că se auzea totuşi destul de bine.

Morelli zise:

— Niciodată nu vrei nimic, dar asta nu te împiedică

să încerci, şi îşi îndreptă din nou atenţia către mine. O să-ţi spun totul – fata e moartă acum, nu poate să-i mai facă niciun rău – ştii, oamenii lui Mulrooney nu s-au priceput să mă facă să cânt.

— Grozav, am zis eu. Spune-mi ce ştii despre ea, unde ai întâlnit-o prima dată, ce a făcut înainte de a se încurca cu Wynant, unde a găsit-o el?

— Trebuie să beau ceva. Se răsuci în scaun şi strigă: Hei, băiete... tu, ăla cu puştiu-n cârcă!

Chelnerul oarecum cocoşat, pe care Studsy îl strigase Pete, îşi croi drum printre lume spre masa noastră şi zâmbi afectuos către Morelli:

— Cu ce să vă servesc? Şi-şi supse zgomotos un dinte.

Am făcut comanda şi chelnerul plecă.

— Eu şi cu Nancy locuiam pe aceeaşi stradă. Bătrânul Kane avea o bomboneriе în colţ. Fata avea obiceiul să şterpelească ţigări pentru mine. Râse. Bătrânul m-a chelfănit o dată al dracului de tare, pentru care i-am arătat fetei cum se scot fisele de telefon cu o bucată de sârmă. Ştii, la cele de sistem vechi. Doamne, nu eram amândoi decât nişte puşti prin clasa a treia. Râse din nou, gutural. Voiam să umflu câteva piese de instalaţie de la un rând de case ce se construiau după colţ, să le arunc apoi în pivniţa lui şi să-l torn lui Schultz – poliţaiul din sector – ca să mă răzbun pe el, dar ea nu m-a lăsat.

Nora zise:

— Cred că erai un copil tare drăgălaş.

— Aşa eram, spuse el înduioşat. Uite, o dată, când n-aveam mai mult de cinci sau...

O voce de femeie zise:

— Eram sigură că eşti dumneata.

M-am uitat în sus şi am văzut-o pe Miriam roşcata

vorbindu-mi.

— Bună! am zis.

Femeia îşi puse mâinile-n şolduri şi mă privi fix, cu ochii sumbri.

— Carevasăzică, el ştia prea multe pentru voi.

— Poate, dar a întins-o pe scara de incendiu cu pantofii în mână mai înainte de a ne spune ceva din ce ştia.

— Gogoşi!

— Foarte bine. Ce crezi că ştia de erau prea multe pentru noi?

— Ştia unde e Wynant, zise ea.

— Aşa? Şi unde e?

— Nu ştiu. Art ştia...

— Era bine dacă ne-ar fi spus. Noi...

— Gogoşi! zise ea încă o dată. Ştii şi dumneata... şi poliţia ştie. Pe cine crezi că minţi?

— Nu mint. Nu ştiu unde e Wynant.

— Dumneata lucrezi pentru el, şi poliţia e în combinaţie cu dumneata. Nu mă aiureşti pe mine! Art credea că, ştiind ce ştie, o să se-aleagă cu o groază de parale, săracul! Nu-şi închipuia ce-o să-i aducă.

— Ţi-a spus ce ştia? am întrebat-o.

— Nu sunt chiar atât de toantă cum mă crezi. Mi-a spus că ştia ceva ce-i va aduce multe parale, şi m-am lămurit ce i-a adus. Cred că ştiu cât fac doi şi cu doi.

— Uneori fac patru, am zis. Dar alteori fac douăzeci şi doi. Nu lucrez pentru Wynant. Şi-acum, să nu mai zici încă o dată „Gogoşi”. N-ai vrea să ne ajuţi?...

— Nu. El era turnător şi trăia din ceea ce i se plătea. A găsit ce-a căutat, dar să nu te aştepţi de la mine să uit că l-am lăsat cu dumneata şi cu Guild, şi că data următoare când a mai fost văzut de cineva, era mort.

— Nu vreau să uiţi nimic. Aş dori să-ţi aminteşti doar dacă...

— Trebuie să plec acum... zise ea şi plecă. Avea un mers de o graţie remarcabilă.

— Nu prea ştiu dacă aş vrea să am de-a face cu dama asta, zise Studsy dus pe gânduri. E o otravă.

Morelli îmi făcu cu ochiul.

— Nu înţeleg, Nick, zise Dorothy atingându-mi braţul.

I-am spus că totul e perfect şi m-am adresat lui Morelli:

— Vorbeai despre Julia Wolf.

— Aha. Da, bătrânul Kane a alungat-o când avea cinşpe-şaişpe ani, şi intrase într-un fel de încurcătură cu un profesor de la liceu, şi apoi a şters-o cu un tip numit Face Peppler – un băiat bun dacă n-ar fi avut obiceiul să vorbească prea mult. Îmi aduc aminte că eu şi cu Face eram... Se întrerupse şi îşi drese glasul: Oricum, Face şi cu ea au fost priponiţi – cât dracu o fi fost? – vreo cinci sau şase ani, scăzând timpul cât a fost el în armată. Atunci ea a trăit cu un tip pe care nu mai ştiu cum îl cheamă – un văr de-al lui Dick O’Brien – un tip slăbănog cu părul negru care trăgea la măsea. Dar fata s-a întors la Face când a venit el din armată, şi-au stat împreună până i-au băgat la zdup pentru că au încercat să se descotorosească de un turnător din Toronto. Face a luat asupra lui totul, şi ea s-a ales doar cu şase luni – i-au pus în spate lui toată chestia. Ultima dată când am mai auzit de el, era încă închis. Pe ea am întâlnit-o când a ieşit – m-a tapat de vreo două sutare ca s-o-ntindă din oraş. Am mai auzit de ea când mi i-a trimis înapoi, şi zicea că acum o cheamă Julia Wolf şi că-i place mai mult într-un oraş mare, dar ştiu că Face primeşte regulat veşti

de la ea. Aşa că, atunci când m-am mutat aici, în ’28, am căutat-o. Ea era...

Miriam venise înapoi şi stătea cu mâinile în şolduri ca mai înainte.

— M-am gândit la ce spuneai. Poate că zici despre mine că-s toantă.

— Nu, am spus, şi eram sincer.

— E sigur că nu-s chiar atât de toantă ca să mă las dusă de vrăjelile alea pe care ai încercat să mi le serveşti. Mă pricep la chestii de-astea.

— Foarte bine.

— Nu e bine. Tu l-ai omorât pe Art şi...

— Mai încet, fetiţo, zise Studsy ridicându-se şi luând-o de braţ. Vocea lui era împăciuitoare. Hai, vino încoace. Vreau să discut cu tine ceva. Şi o conduse spre bar.

Morelli făcu iar cu ochiul.

— Lui Studsy îi plac chestiile astea. Ei, ziceam tocmai că am căutat-o când m-am mutat aici, şi mi-a spus că are slujba asta la Wynant, şi că el era mort după ea, şi că o ducea foarte bine. Se părea că învăţase stenografia la Ohio când îşi făcea cele şase luni şi s-o fi gândit că i-ar putea prinde bine la ceva. Ştii – să-şi ia undeva un serviciu şi într-o zi să aibă norocul să rămână seiful deschis. O agenţie de plasare a trimis-o pentru vreo două zile la Wynant şi ea s-a gândit c-ar fi mult mai bine o chestie de lungă durată decât să şutească repede ceva şi s-o întindă urgent, aşa că s-a încurcat cu el şi s-a ales cu ceva trainic. A fost destul de cinstită să-i spună tipului că avea cazier şi că voia acum să meargă pe calea cea dreaptă şi alte chestii de-astea, aşa ca să nu se trezească într-o zi că el află, pentru că, zicea ea, avocatul ei avea niţică boală la ea şi s-ar fi putut s-o

caute. Nu ştiu exact ce făcea ea, înţelegi, pentru că era treaba ei şi n-avea nevoie de ajutorul meu, şi chiar dacă într-un fel eram prieteni, n-avea niciun rost să-mi spună mie totul, căci s-ar fi putut să-mi vină chef s-o torn la patronul ei. Se-nţelege, nu era gagica mea sau aşa ceva... eram numai prieteni vechi, care am copilărit şi ne-am jucat împreună. Da, aveam obiceiul să ne-ntâlnim – aveam obiceiul să venim de multe ori aici, până când a luat-o el la întrebări, şi-atunci a zis că o să înceteze să se mai vadă cu mine, că n-are de gând să piardă un pat moale pentru vreo câteva pahare de băutură cu mine. Aşa că, asta a fost. Era, cred, prin octombrie, şi s-a ţinut de hotărârea ei. N-am mai văzut-o de-atunci.

— Cu cine mai umbla? am întrebat.

Morelli clătină din cap:

— Nu ştiu. Nu vorbea prea mult despre prietenii ei.

— Avea un inel de logodnă cu diamant. Ştii ceva despre asta?

— Nimic; numai că nu-l avea de la mine. Nu-l purta când ne întâlneam.

— Crezi că voia să se întoarcă la Peppler după ce-ar fi ieşit de la zdup?

— Poate. Nu părea s-o doară prea mult capul că Peppler era acolo, dar îi plăcea mult să lucreze cu el şi cred că s-ar fi asociat din nou.

— Dar ce ştii despre vărul lui Dick O’Brien, slăbănogul cu ciuful ăla negru-n cap? Ce s-a întâmplat cu el?

Morelli se uită surprins la mine.

— Habar n-am.

Studsy se întoarse singur.

— Poate că n-am dreptate, spuse el şi se aşează, dar cred că ar putea careva să facă ceva cu ciocănitoarea

asta dacă ar şti cum s-o ia...

— De gât, zise Morelli.

Studsy zâmbi binevoitor.

— Nu. Fata asta încearcă să ajungă cineva. Munceşte din greu cu lecţiile ei de canto şi...

Morelii se uită la paharul său gol şi spuse:

— Eu zic că rachiul ăsta al tău îi drege foarte bine glasul. Întoarse capul şi strigă la Pete: Hei, tu ăla cu raniţa-n spate, mai adu-mi un pahar dintr-ăsta! Mâine trebuie să cântăm în cor.

— Vine-ndată, Sheppy, zise Pete, şi faţa-i zbârcită, incoloră, îşi pierdu apatia mohorâtă când îi vorbi Morelli.

Un tip blond şi extrem de gras care şezuse la masa lui Miriam – atât de blond încât era aproape albinos – se apropie şi-mi spuse cu o voce subţire, tremurătoare, efeminată:

— Aşa, eşti dintr-ăia care l-au doborât pe micuţul Art Nunhei...

Morelli îl izbi pe grăsan în burta-i umflată cât putu de tare, fără să se scoale de pe scaun. Studsy, care se ridicase brusc în picioare, se aplecă peste Morelli şi arse un pumn greu în mutra grăsanului. Mi s-a părut caraghios că lovea tot cu mâna dreaptă. Ghebosul de Pete se strecură în spatele grăsanului şi-i trosni cu toată forţa în cap o tavă goală. Grăsanul căzu pe spate, răsturnând trei tipi şi o masă. Amândoi barmanii sosiseră între timp lângă noi. Unul dintre ei îl atinse pe grăsan cu ciomagul când încercă să se ridice, împingându-l înainte în patru labe, celălalt îi băgă o mână sub guler, la ceafă, răsucind apoi gulerul ca să-l sufoce. Cu ajutorul lui Morelli îl prinseră de picioare şi-l îmbrânciră afară.

Pete se uită după ei sugându-şi un dinte.

— Blestematul ăsta de Sparrow, îmi explică el, e periculos când e băut.

Studsy era la masa de alături, cea care fusese răsturnată, ajutând clienţii să se ridice şi să-şi adune lucrurile.

— E rău, zicea el, e rău pentru afaceri, dar unde poţi să tragi o linie de despărţire? Eu n-am o bombă împuţită, dar nici nu încerc să ţin un pension de domnişoare.

Dorothy era palidă, speriată. Nora, cu ochii mari, uluită.

— E un adevărat balamuc aici, zise ea. De ce-au făcut asta?

— Ştiu tot atât cât ştii şi tu, i-am spus eu.

Morelli şi barmanii intrară înapoi, arătând foarte satisfăcuţi de ei înşişi. Morelli şi Studsy reveniră la masa noastră.

— Sunteţi cam impulsivi, băieţi, am zis eu.

Studsy repetă: „Impulsivi”, şi râse: „Ha-ha-ha.” Morelli era serios:

— Ori de câte ori vrea individul ăsta să facă ceva, trebuie să-ncepi tu primul. E prea târziu când s-a pornit. L-am mai văzut noi în felul ăsta, nu-i aşa, Studsy?

— În ce fel? am întrebat. N-a făcut nimic.

— Bine, n-a făcut, zise Morelli încet, dar asta e numai un fel de impresie pe care o ai despre el. Nu-i aşa că am dreptate, Studsy?

Studsy zise:

— Îhî, e isteric.

23

Se făcuse aproape două când am spus „Noapte bună” lui Studsy şi Morelli, plecând de la clubul Pigiron.

Dorothy se ghemui în colţul ei din taxi şi zise:

— O să-mi vină rău. Simt că-mi e greaţă.

Şi părea chiar să-i fie.

— Băutura aia, zise Nora. Îşi puse capul pe umărul meu şi urmă: Nevastă-ta e beată, Nicky. Ascultă, trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat – totul. Nu acum, mâine. Nu înţeleg nimic din ce s-a spus şi s-a întâmplat. Erau grozavi toţi.

Dorothy zise:

— Ascultă, nu mă pot duce la mătuşa Alice în halul ăsta. Ar lovi-o apoplexia.

— Nu era cazul să-l lovească în felul ăsta pe grăsan, spuse Nora, deşi trebuie să fi fost distractiv: în maniera sălbatică.

— Cred că ar fi mai bine să mă duc la mama, spuse Dorothy.

— Erizipelul n-are nicio legătură cu urechea, zise Nora.

— Mătuşa Alice o să mă vadă, zise Dorothy, pentru că am uitat cheia şi trebuie s-o trezesc.

— Te iubesc, Nicky, zise Nora, pentru că ai mirosul fin de copoi şi cunoşti oameni atât de fascinanţi.

— Aşa-i că nu-i un ocol prea mare pentru voi, spuse Dorothy, dacă mă lăsaţi la mama?

Am zis „Nu” şi am dat şoferului adresa lui Mimi.

— Hai cu noi, acasă, zise Nora.

— Nu... mai bine nu, spuse Dorothy.

Nora întrebă: „De ce nu?” şi Dorothy răspunse: „Ei, bine, nu cred că ar trebui,” şi felul ăsta de discuţie continuă până ce taxiul opri la hotelul „Courtland”.

Am coborât şi am ajutat-o pe Dorothy să iasă. Ea se lăsă greu pe braţul meu.

— Te rog, vino sus, numai un minut.

Nora zise şi ea:

— Numai un minut, şi coborî din taxi.

Am spus şoferului să aştepte. Am urcat scările. Când am ajuns sus, Dorothy sună. Gilbert în pijama şi halat de baie ne deschise uşa. Când ne văzu, ridică o mână în semn de avertizare şi şopti:

— Poliţia e aici.

Vocea lui Mimi se auzea din living-room:

— Cine e, Gil?

— Domnul şi doamna Charles cu Dorothy.

Mimi veni să ne întâmpine.

— Niciodată n-am fost atât de fericită că văd pe cineva. Pur şi simplu, nu ştiam ce să fac.

Avea un capot trandafiriu de satin pus pe deasupra unei cămăşi de noapte trandafirii de mătase şi faţa ei era trandafirie şi câtuşi de puţin nenorocită. O ignoră pe Dorothy, strânse mâna Norei, o apucă pe a mea şi zise:

— Am de gând acum să nu mă mai frământ şi să las totul pe seama ta, Nick, Trebuie să-mi spui ce am de făcut. Nici nu ştii ce proastă sunt.

Dorothy, în spatele meu, şopti „Gogoşi”, dar destul de tărişor.

Mimi se prefăcu însă că n-o auzise pe fiică-sa. Ţinându-ne de mâini, ne trase înspre living-room

trăncănind:

— Îl ştiţi pe locotenentul Guild. A fost foarte drăguţ, dar sunt sigură că i-am pus răbdarea la grea încercare. Am fost atât de... ei bine... vreau să spun că am fost tare zăpăcită. Dar acum sunteţi aici şi...

Am intrat în living-room.

Guild zise „Salut” către mine şi „Bună seara, doamnă” către Nora. Omul care era cu el, cel pe care-l chema Andy şi-l ajutase să ne percheziţioneze camerele în dimineaţa vizitei lui Morelli, înclină capul şi mormăi ceva înspre noi.

— Ce se-aude? am întrebat.

Guild se uită cu coada ochiului la Mimi, apoi la mine şi spuse:

— Poliţia din Boston l-a găsit pe Jorgensen, sau Kelterman, sau oricum vreţi să-i ziceţi, acasă la prima lui nevastă şi i-a pus în numele nostru câteva întrebări. Cel mai important răspuns pare să fie că n-are nicio legătură cu Julia Wolf, ucisă sau nu, şi că doamna Jorgensen poate să dovedească asta, pentru că ascunde ceva ce-i aparţine lui Wynant. Ochii îi lunecară într-o parte, fixând-o din nou pe Mimi. Doamna nu vrea să zică nici „Da”, nici „Nu”. Ca să spun adevărul, domnule Charles, nu ştiu ce să mă fac cu ea.

Puteam să-l înţeleg. Am zis:

— Probabil că e speriată, şi în clipa aceea Mimi chiar încercă să pară speriată. Spune, omul e divorţat de prima lui nevastă?

— Nu, după cum spune prima nevastă.

— Pariez că minte, zise Mimi.

— Şşşt-şt, am făcut eu. Vine înapoi la New York?

— Se pare că va trebui să-i cerem extrădarea, dacă avem nevoie de el. Poliţia din Boston spune că se dă

cu capul de toţi pereţii să-şi găsească un avocat.

— Aveţi chiar aşa mare nevoie de el?

Guild ridică din umerii-i masivi.

— Numai dacă aducerea lui înapoi ne-ar ajuta să clarificăm crima. Nu mă interesează prea mult vechile acuzaţii, ori bigamia. Niciodată n-am fost de părere să urmăresc un om pentru lucruri care nu mă privesc.

— Ei? am întrebat-o pe Mimi.

— Pot să-ţi vorbesc între patru ochi?

M-am uitat la Guild, care zise:

— Orice, numai să fie de folos.

Dorothy mă apucă uşor de braţ:

— Nick, ascultă-mă pe mine mai întâi. Eu...

Se întrerupse, căci toată lumea se uită la ea.

— Ce e? am întrebat-o.

— Aş... aş vrea să vorbesc eu cu dumneata mai întâi.

— Dă-i drumul.

— Singură, vreau să spun.

Am bătut-o uşor pe mână:

— Pe urmă.

Mimi mă conduse în dormitorul ei şi închise uşa cu grijă. M-am aşezat pe pat şi mi-am aprins o ţigară. Mimi se sprijini cu spatele de uşă, zâmbindu-mi foarte liniştită şi plină de încredere. O jumătate de minut se scurse în felul ăsta. Apoi spuse:

— Mă placi, Nick? Şi, cum nu ziceam nimic, întrebă: Nu-i aşa?

— Nu.

Râse şi veni spre mine.

— Vrei să spui că nu mă aprobi? Se aşează pe pat lângă mine: Dar mă placi atât cât să mă ajuţi?

— Depinde.

— Depinde de ce?

Uşa se deschise şi intră Dorothy:

— Nick, trebuie să...

Mimi sări în sus şi o înfruntă pe fiică-sa şuierând printre dinţi:

— Ieşi afară de-aici!

Dorothy se dădu puţin înapoi, dar zise:

— Nu plec. Doar n-ai de gând să faci un...

Cu dosul palmei, Mimi o lovi pe Dorothy peste gură.

— Ieşi afară de-aici!

Dorothy ţipă şi-şi puse mâna la gură. Ţinând-o acolo, aţintindu-şi ochii măriţi şi înfricoşaţi spre faţa lui Mimi, ieşi de-a-ndăratelea din cameră. Mimi închise uşa după ea.

Am zis:

— Trebuie să vii o dată la noi acasă cu toate rufele tale murdare.

Părea că nu mă auzise. Ochii îi erau gravi, ameninţători şi buzele răsfrânte puţin în afară, într-un fel de rânjet; când vorbi, vocea părea mai groasă, mai guturală decât de obicei.

— Fiică-mea e îndrăgostită de tine.

— E absurd.

— Şi e geloasă pe mine. Se crispează ori de câte ori mă apropii la un metru de tine.

Mimi vorbea ca şi cum s-ar fi gândit la altceva.

— E absurd. Poate că a mai rămas ceva din ardoarea ei de fetiţă de pe când avea doisprezece ani, dar asta e totul.

Mimi clătină din cap:

— N-ai dreptate. Dar nu face nimic. Se aşează pe pat lângă mine şi urmă: Trebuie să mă ajuţi să ies din situaţia asta. Eu...

— Singur, am zis. Tu eşti o floare delicată care are nevoie de protecţia unui om important.

— Oh! Aşa? Făcu semn cu mâna spre uşa pe care plecase Dorothy. Eşti sigur că... Păi, nu e ceva ce n-ai mai auzit... sau n-ai mai văzut şi făcut. Nu-i nimic care să te îngrijoreze. Zâmbi ca mai înainte, cu ochii gravi, ameninţători şi buzele răsfrânte puţin în afară: Dacă o vrei pe Dorry, ia-o, numai să nu devii sentimental cu ea. Dar, în fine, n-are importanţă. Bineînţeles că sunt o floare delicată. Niciodată nu te-ai gândit că aş fi.

— Nu, am încuviinţat.

— Ei bine, atunci... zise ea, şi rămase în aşteptare.

— Ei bine, ce?

— Lasă cochetăria asta blestemată, spuse ea. Înţelegi ce vreau să zic. Mă înţelegi tot atât de bine pe cât te înţeleg şi eu.

— Oarecum, numai că tu cochetezi mereu...

— Ştiu. A fost un joc. Dar acum s-a terminat cu jocul. Puiul ăla de căţea şi-a bătut joc de mine cumplit, Nick. Iar acum a dat de bucluc, şi speră să-l ajut. Bine, o să-l ajut. Puse o mână pe genunchiul meu şi unghiile-i ascuţite i se înfipseră în carnea mea. Cei de la poliţie nu mă cred. Cum aş putea să-i fac să mă creadă că Chris minte, că nu ştiu mai mult decât le-am spus despre crimă?

— Probabil că nu poţi, am zis eu vorbind rar, mai ales de când Jorgensen nu face decât să repete ce mi-ai spus cu câteva ore mai înainte.

Mimi îşi reţinu respiraţia, şi unghiile i se înfipseră din nou în carnea mea.

— Le-ai spus asta?

— Încă nu, am zis, şi i-am luat mâna de pe genunchiul meu.

— Şi nu-i aşa că n-o să le spui? oftă ea uşurată.

— De ce să nu le spun?

— Pentru că e o minciună. El a minţit, şi am minţit

şi eu. N-am găsit nimic, absolut nimic...

— Ne-am întors de unde am pornit, şi te cred tot atâta cât te credeam atunci. Cum rămâne cu noile condiţii asupra cărora ne înţelesesem? Tu să mă înţelegi pe mine, eu pe tine, fără cochetării, fără ascunzişuri, fără trucuri.

Mă bătu uşor pe mână.

— Foarte bine. Am găsit ceva... Nu prea mult, dar e totuşi ceva... însă n-am de gând să predau nimic poliţiei ca să-l ajut pe ticălosul acela. Înţelegi ce simt, Nick. Şi tu ai simţi la fel...

— Poate, am zis, dar aşa cum stau lucrurile, n-am niciun motiv să mă pun în situaţia ta. Chris nu mi-e duşman. N-am nimic de câştigat ajutându-te să-l bagi la apă.

— M-am gândit mult la asta, oftă Mimi. Nu-mi dau seama ce bani aş putea să-ţi dau ca să-nsemne ceva pentru tine... Şi zâmbind şmechereşte, adăugă: Sau trupul meu alb şi frumos. Dar nu eşti interesat să-l salvezi pe Clyde?

— Nu neapărat.

— Nu ştiu ce înseamnă asta, zise ea, şi râse.

— Ar putea însemna că nu cred c-ar avea nevoie să fie salvat. Poliţia n-are multe dovezi împotriva lui. Ce-i drept, e un tip sucit, era la New York în ziua când a fost omorâtă Julia, şi ea îl storcea de bani. Dar nu-i de-ajuns ca să-l aresteze.

Mimi râse din nou:

— Dar cu contribuţia mea?

— Nu ştiu. Despre ce-i vorba? am întrebat-o şi am urmat fără să aştept un răspuns pe care nu-l speram: Orice ar fi, eşti o bleagă, Mimi. Îl ai la mână pe Chris cu bigamia. Scutură-l cu asta. Nu e nici...

Zâmbi dulce şi zise:

— Asta o ţin în rezervă, s-o folosesc dacă el...

— Dacă scapă de acuzaţia de asasinat? Bine, dar n-o să meargă aşa, doamnă. Poţi să-l bagi la închisoare pentru trei zile. În acest răstimp procurorul îl va fi interogat şi controlat de ajuns ca să afle că n-a omorât-o pe Julia şi că ţi-ai bătut joc de procuror. Şi când vei introduce acuzaţia ta măruntă de bigamie, procurorul va refuza să-l urmărească şi-ţi va spune să te duci la dracu.

— Dar nu poate face una ca asta, Nick.

— Ba poate, şi o va face, am încredinţat-o. Şi dacă n-o să poată obţine vreo dovadă că ascunzi ceva, atunci va face totul ca să-ţi creeze dificultăţi.

Îşi supse buza de jos şi întrebă:

— Eşti cinstit cu mine?

— Ţi-am spus exact ce-o să se întâmple, numai dacă procurorii nu s-au schimbat prea mult faţă de cum îi ştiam eu.

Ea îşi supse iar buza şi zise:

— Nu vreau să-mi scape. Dar nu vreau nici să intru eu la apă. Şi se uita drept la mine. Dar dacă mă minţi, Nick...

— Nu poţi să faci nimic altceva decât să mă crezi, sau să nu mă crezi.

Zâmbi, puse o mână pe obrazul meu, mă sărută pe gură şi se ridică:

— Eşti dat dracului. Bine, te cred.

Se duse până la celălalt capăt al camerei şi apoi se întoarse. Ochii ei erau strălucitori şi faţa-i frumoasă era cuprinsă de emoţie.

— Să-l chem pe Guild, am zis.

— Nu. Aşteaptă. Aş... vrea mai întâi să văd ce părere ai tu.

— Foarte bine, dar fără şmecherii.

— Ţi-e frică şi de umbra ta, spuse ea, dar n-avea nicio grijă, n-am de gând să te aiuresc.

Am spus că ar fi minunat şi că ar fi bine să-mi arate o dată ce are de arătat:

— Altfel, ceilalţi îşi vor pierde răbdarea.

Înconjură patul, se apropie de dulap, deschise uşa, dădu câteva haine la o parte, întinse mâna spre alte haine din fund şi zise:

— E ciudat.

— Ciudat? M-am ridicat. E ceva de groază! O să-l vad pe Guild rostogolindu-se pe parchet. Şi am pornit spre uşă.

— Nu fi aşa nervos, zise ea. Am găsit. Zicând asta, se întoarse spre mine în mână cu o batistă.

Pe când mă apropiam, ea desfăcu batista şi-mi arătă un lănţişor de ceas de vreo zece centimetri, rupt la un capăt şi cu un briceag aurit la celălalt capăt. Batista era femeiască şi avea pete cafenii.

— Ei? am întrebat.

— Lănţişorul era în mâna ei. L-am văzut când am rămas singură cu ea. Ştiam că-i al lui Clyde, aşa că l-am luat.

— Eşti sigură că-i al lui?

— Da, zise ea nerăbdătoare. Uite, are verigi de aur, argint şi cupru. L-a făcut din primele şarje obţinute din procedeul de topire inventat de el. Toţi care-l cunosc bine îl pot recunoaşte – nu poate fi altul la fel. Întoarse briceagul spre mine să-mi arate literele C.M.W. gravate pe el. Sunt iniţialele lui. Briceagul nu l-am văzut niciodată, dar lănţişorul l-aş recunoaşte oriunde. Clyde îl purta de mulţi ani.

— Ţi-l aminteşti atât de bine încât poţi să-l descrii fără să te uiţi la el?

— Bineînţeles!

— Aia e batista ta?

— Da.

— Şi petele sunt de sânge?

— Da. Lanţul era în mâna ei... ţi-am spus... şi era puţin sânge pe el. Se încruntă la mine: Nu cumva...? Arăţi ca şi cum nu m-ai crede.

— Nu e chiar aşa, am zis, dar mă gândesc că de data asta trebuie să fii sigură că spui exact ce s-a întâmplat.

Bătu din picior.

— Eşti un... dar izbucni în râs şi furia îi dispăru de pe faţă. Poţi fi cel mai plictisitor om din lume! Îţi spun adevărul acum, Nick. Ţi-am spus tot ce s-a întâmplat; exact cum s-au petrecut lucrurile.

— Sper. Ar fi şi cazul. Eşti sigură că Julia nu şi-a revenit destul ca să spună ceva cât ai fost singură cu ea?

— Încerci să mă înfurii din nou. Bineînţeles că sunt sigură.

— Foarte bine, am zis. Aşteaptă aici. Îl aduc pe Guild, dar dacă-i spui că lănţişorul era în mâna Juliei şi că nu era încă moartă, atunci el o să întrebe dacă n-ai trebuit s-o forţezi puţin ca să i-l iei.

Ea făcu ochii mari:

— Ce trebuie să-i spun?

Am ieşit şi am închis uşa.

24

Nora, arătând puţin somnoroasă, stătea de vorbă cu Guild şi cu Andy în living-room. Odraslele lui Wynant nu se vedeau nicăieri.

— Du-te la ea, i-am spus lui Guild. Prima uşă la dreapta. Cred că e gata să-ţi spună tot ce ştie.

— A ciripit? întrebă el.

Am încuviinţat din cap.

— Ce-ai obţinut?

— Vezi mai bine ce obţii dumneata. O să le punem cap la cap şi o să vedem cum se vor potrivi, am sugerat.

— Perfect. Hai, Andy!

— Unde-i Dorothy? am întrebat.

Nora căscă:

— Credeam că era cu tine şi cu mama ei. Gilbert e pe-aici, pe undeva. Era pe-aici până acum câteva minute. Trebuie să mai stăm mult aici?

— Nu mult.

M-am dus înapoi pe coridor şi am trecut de uşa lui Mimi spre uşa altui dormitor, care era deschisă, şi m-am uitat înăuntru. Nu era nimeni acolo. O uşă din faţa ei era închisă. Am ciocănit în ea.

— Cine e? se auzi dinăuntru vocea lui Dorothy.

— Nick, am zis, şi am intrat.

Stătea trântită în pat, îmbrăcată, dar fără papuci. Gilbert şedea pe pat lângă ea. Gura ei părea puţin umflată, dar putea fi de plâns: ochii îi erau roşii. Îşi

înălţă capul şi mă privi fix, morocănoasă.

— Mai vrei să vorbeşti cu mine? am întrebat-o.

Gilbert se ridică de pe pat:

— Unde e mama?

— Discută cu poliţiştii.

El zise ceva ce n-am înţeles şi părăsi camera.

Pe Dorothy o trecu un fior.

— Îmi dă frisoane, zise ea, şi apoi îşi aminti că trebuie să mă privească fix, morocănoasă.

— Mai vrei să vorbeşti cu mine?

— Ce te-a făcut să fii împotriva mea în felul ăsta?

— Eşti o proastă, am zis, şi m-am aşezat unde stătuse Gilbert. Ştii ceva despre briceagul şi lănţişorul pe care le-ar fi găsit mama ta?

— Nu. Unde?

— Ce voiai să-mi spui?

— Acum... nimic, zise ea acru. Numai că ai putea, cel puţin, să-ţi ştergi de pe gură rujul ei.

L-am şters. Îmi smulse batista din mână şi se rostogoli să ia un plic cu chibrituri de pe măsuţa aflată de cealaltă parte a patului. Scăpără un chibrit.

— O să pută ca dracul, am zis.

Ea zise „Nu-mi pasă”, dar stinse chibritul. Am luat batista, m-am dus la fereastră şi am deschis-o, am aruncat-o afară, am închis fereastra şi m-am întors să mă aşez pe pat.

— Dacă asta te face să te simţi mai bine.

— Ce-a zis mama despre mine?

— A zis că eşti îndrăgostită de mine.

Se ridică brusc:

— Şi dumneata ce-ai spus?

— Am zis că mă placi, aşa, copilăreşte, de când erai mică...

Gura i se crispă:

— Cre... crezi că asta e totul?

— Ce altceva ar putea fi?

— Nu ştiu, începu să plângă. Toţi îşi bat joc de mine din cauza asta, şi mama, şi Gilbert, şi Harrison... ştii...

Am cuprins-o afectuos cu braţul:

— Dă-i dracului.

După un răstimp întrebă:

— Mama e îndrăgostită de tine?

— Doamne Dumnezeule, nu! Îi detestă pe bărbaţi, mai mult decât orice femeie pe care am întâlnit-o.

— Dar are totdeauna un fel de...

— Ăsta-i trupul. Nu te lăsa înşelată de el. Mimi urăşte bărbaţii... pe toţi... amarnic...

Nu mai plângea. Îşi încreţi fruntea şi zise:

— Nu înţeleg. Tu o urăşti?

— Nu întotdeauna.

— Acum da?

— Nu cred. E proastă şi e sigură că-i foarte deşteaptă, şi asta-i o catastrofă. Dar nu cred c-o urăsc.

— Eu o urăsc, zise Dorothy.

— Mi-ai spus asta săptămâna trecută. Aş vrea să te întreb ceva: L-ai cunoscut, sau l-ai văzut vreodată, pe acel Arthur Nunheim despre care vorbeam în seara asta la bombă?

Mă privi pătrunzător:

— Încerci să schimbi subiectul?

— Nu, serios vreau să ştiu. L-ai cunoscut?

— Nu.

— Scria despre el în ziare, i-am reamintit. Tipul care a spus la poliţie că Morelli o cunoştea pe Julia Wolf.

— Nu-mi amintesc de numele lui, spuse ea. Nu-mi amintesc să fi auzit vreodată numele lui până în seara

asta.

I l-am descris.

— L-ai văzut vreodată?

— Nu.

— Îşi zicea uneori Albert Norman. Îţi pare ceva cunoscut? Cunoşti pe careva dintre cei pe care i-am întâlnit astă-seară la Studsy? Sau ştii ceva despre ei?

— Sincer, nu, Nick. Ţi-aş fi spus dacă aş fi ştiut ceva ce te-ar fi putut ajuta.

— Indiferent pe cine ar fi deranjat?

— Da, zise ea prompt. Apoi: Ce vrei să spui?

— Ştii foarte bine ce vreau să spun.

Îşi puse palmele peste faţă şi cuvintele de-abia i se auzeau:

— Mi-e frică, Nick. Eu... Îşi trase-n jos palmele de pe faţă când cineva ciocăni la uşă.

— Intră! am strigat.

Andy deschise uşa atât cât să-şi bage capul înăuntru. Se străduia să-şi ascundă curiozitatea de pe faţă.

— Domnul locotenent vrea să te vadă.

— Vin imediat, am promis eu.

Andy deschise uşa mai larg.

— Te aşteaptă.

Şi îmi făcu cu ochiul, într-un mod care intenţiona să fie semnificativ, dar un colţ al gurii i se mişcă mai mult decât ochiul, aşa că rezultatul se dovedi a fi o adevărată strâmbătură.

— Mă întorc, i-am spus lui Dorothy, şi am plecat după el.

Andy închise uşa după mine şi îşi aplecă gura la urechea mea, şoptind:

— Puştiul asculta la uşă.

— Gilbert?

— Da. A avut timp s-o şteargă când m-a auzit vorbind, dar era acolo, foarte aproape.

— Drăguţ din partea lui, am zis. Cum v-aţi descurcat cu doamna Jorgensen?

Îşi ţuguie buzele groase formând un „O” şi suflă zgomotos:

— Ce mai damă!

25

Ne-am dus în dormitorul lui Mimi. Stătea într-un fotoliu lângă fereastră, arătând foarte mulţumită de sine. Zâmbi veselă spre mine şi spuse:

— Sufletul meu e fără nicio pată acum. Am mărturisit totul.

Guild stătea în picioare lângă o masă, ştergându-şi faţa cu o batistă. Mai erau încă vreo câteva picături de sudoare pe la tâmple, şi chipul îi părea îmbătrânit şi obosit. Briceagul cu lănţişorul şi batista în care fuseseră învelite erau pe masă.

— Aţi terminat? am întrebat.

— De fapt, nu ştiu, spuse el. Îşi întoarse capul şi i se adresă lui Mimi: Puteţi să spuneţi că am terminat?

Mimi râse:

— Nu-mi imaginez ce-ar mai putea fi.

— Bine, spuse Guild încet, oarecum în silă. În cazul ăsta, cred c-aş vrea să vorbesc cu domnul Charles, dacă ne-aţi scuza câteva minute. Îşi împături cu grijă batista şi o puse în buzunar.

— Puteţi vorbi aici, zise Mimi şi se ridică de pe fotoliu. Mă duc să stau cu doamna Charles până ce terminaţi. Mă ciocăni în joacă cu vârful degetului pe obraz când trecu pe lângă mine şi adăugă: Nick, să nu-i laşi să spună lucruri prea oribile despre mine.

Andy îi deschise uşa, o închise după ea şi suflă iar zgomotos, cu gura în formă de „O”.

M-am aşezat pe pat.

— Ei? am întrebat. Cum stăm?

Guild îşi potrivi glasul:

— Ne-a spus că a găsit lănţişorul ăsta, împreună cu briceagul, pe parchet lângă Julia Wolf. Zice că probabil Julia l-a rupt luptându-se cu Wynant şi ne-a arătat motivele pentru care ni le-a ascuns până acum. Între noi fie vorba, nu e ceva care să stea în picioare, dacă stai să te gândeşti, dar poate că trebuie să te gândeşti altfel în acest caz. Ca să-ţi spun adevărul, în multe privinţe nu ştiu ce să mă fac cu ea. Nu ştiu de loc!

— Cel mai important lucru, l-am sfătuit eu, este să n-o laşi să te zăpăcească. Dacă o prinzi cu o minciună, ea o recunoaşte şi-ţi oferă altă minciună în loc, şi când ai prins-o şi cu astălaltă, o recunoaşte şi îţi mai oferă încă una, şi aşa mai departe. Cei mai mulţi oameni, şi chiar şi femeile, se descurajează după ce i-ai prins cu a treia sau a patra minciună în serie şi dau înapoi fie spre adevăr, fie spre tăcere – dar Mimi, nu! Ea încearcă într-una, şi trebuie să fii atent dacă nu vrei să te trezeşti crezând-o, nu pentru că s-ar părea să spună adevărul, ci pur şi simplu pentru că ai obosit să n-o mai crezi.

— Hm-m. Poate. Puse un deget pe după guler şi părea foarte stingherit. Ascultă, crezi că ea a omorât-o pe Julia?

Am descoperit că Andy mă privea atât de intens, încât ochii i se holbaseră. M-am aşezat şi mi-am lăsat picioarele pe parchet:

— Asta aş vrea s-o ştiu şi eu. Chestia asta cu lănţişorul pare a fi un truc, foarte bine, dar... Putem afla dacă el a avut un lănţişor ca ăsta, poate că îl mai are încă. Dacă Mimi şi-a reamintit atât de bine de lănţişor, atunci nu e niciun motiv să nu fi putut spune

unui giuvaergiu cum să facă unul la fel, şi oricine poate să cumpere un briceag şi să graveze pe el ce iniţiale vrea. Sunt multe de spus împotriva probabilităţii că ea ar fi mers atât de departe. Dacă a inventat totul, e mult mai probabil să fi avut lănţişorul original – poate că-l are de ani de zile – dar toate astea, dumneata trebuie să le verifici.

— Facem tot posibilul, spuse Guild cu răbdare. Aşadar, crezi că ea a făcut-o?

— Crima? Am clătinat din cap. Încă nu am ajuns atât de departe. Ce-i cu Nunheim? Se potrivesc gloanţele?

— Se potrivesc. Sunt din acelaşi pistol cu care s-a tras în Julia – toate cinci.

— S-a tras în el de cinci ori?

— Da. Şi de atât de aproape, încât i-au pârlit hainele.

— M-am întâlnit astă-seară într-o bombă cu prietena lui – roşcata aia voinică – şi zicea că dumneata şi cu mine l-am ucis pentru că ştia prea multe.

— Hm-m, făcu el. Ce bombă era aia? S-ar putea să vreau să vorbesc cu tipa.

— Clubul Pigiron pe care-l ţine Studsy Burke, şi i-am dat şi adresa. Şi Morelli se învârteşte pe-acolo. El mi-a spus că numele adevărat al Juliei Wolf e Nancy Kane şi că are un prieten, Face Peppler – care stă la zdup în Ohio.

După tonul cu care Guild zise „Da”, mi-am închipuit că aflase despre trecutul lui Peppler şi al Juliei:

— Şi ce altceva ai mai descoperit?

— Un prieten de-al meu, Larry Crowley, care-i agent de bursă, l-a văzut ieri după-amiază pe Jorgensen ieşind dintr-un magazin de amaneturi de

pe Bulevardul Şase, lângă Strada 46.

— Da?

— Nu pari prea surprins de noutăţile mele. Eu sunt...

Mimi deschise uşa şi intră cu pahare, whisky şi apă minerală pe o tavă.

— M-am gândit că v-ar plăcea să beţi ceva, zise ea bine dispusă.

I-am mulţumit.

Puse tava pe masă şi, zicând „Nu vreau să vă întrerup”, ne zâmbi cu acel aer de toleranţă amuzată pe care femeilor le place să-l afişeze faţă de reuniunile bărbaţilor, apoi ieşi.

— Spuneai ceva, îmi reaminti Guild.

— Tocmai asta ziceam: dacă credeţi că nu sunt sincer, atunci trebuie să mi-o spuneţi. Am lucrat împreună destul de bine până aici şi n-aş vrea să...

— Nu, nu, se grăbi Guild să spună, nu e asta domnule Charles. Se înroşise puţin la faţă. Sunt... De fapt, inspectorul ne împinge la acţiune şi cred că, într-un fel, execut ordinul. Al doilea asasinat a complicat lucrurile. Se uită spre tavă: Cum îl vrei pe-al dumitale?

— Simplu, mulţumesc. Spune, ai vreun indiciu?

— Da, acelaşi pistol şi multe gloanţe, la fel ca la prima crimă, dar asta-i tot. Era într-o casă cu camere mobilate, între două magazine. Nimeni de acolo nu pare să-l fi cunoscut pe Nunheim, sau Wynant, sau pe alţii cu care i-am putea asocia. Uşa de la intrare rămâne descuiată, oricine putea intra, dar asta nu spune prea multe, dacă stai să te gândeşti.

— Nimeni n-a văzut sau auzit ceva?

— Bineînţeles că au auzit împuşcăturile, dar n-au văzut pe nimeni.

Îmi dădu un pahar cu whisky.

— Ai găsit ceva dulii? l-am întrebat.

Clătină din cap:

— Nici de data asta. Probabil că e un revolver.

— Şi de fiecare dată l-a golit... punând la socoteală şi glonţul care a nimerit telefonul Juliei... dacă, aşa cum fac mulţi, păstra gol un orificiu de încărcare în dreptul cocoşului.

Guild coborî paharul pe care-l ducea la gură.

— Nu cumva încerci să clădeşti o teorie complicată, obiectă el, numai pentru că au tras în felul ăsta?

— Nu. Dar orice teorie poate să te ajute. Ai aflat unde era Nunheim în după-amiaza când a fost omorâtă Julia?

— Îhî. S-a tot învârtit în jurul clădirii, dacă eşti dispus să crezi oameni care n-au stat prea mult să se gândească atunci când au spus-o şi n-au niciun motiv să mintă. Şi cu o zi înainte de asasinat a fost până la apartamentul ei, după cum afirmă un liftier. Băiatul spune că tocmai cobora şi nu ştie dacă omul a intrat sau nu în apartament.

— Aşa! am zis. Poate că Miriam are dreptate, poate că el ştia prea multe. Ai aflat ceva despre cele patru mii de dolari – diferenţa între ce i-a dat Macaulay şi ce zice Clyde Wynant că a primit de la ea?

— Nu...

— Morelli spune că ea era întotdeauna plină de bani. Spune că i-a dat cu împrumut, o dată, cinci mii lichid...

Guild îşi înălţă sprâncenele:

— Da?

— Da. Mai spune că Wynant ştia de cazierul ei.

— Mi se pare, zise el dus pe gânduri, că Morelli a discutat multe cu dumneata.

— Îhî. Îi place să discute. Ai descoperit ceva nou în legătură cu ce lucra Wynant când a plecat, sau despre lucrarea pentru care a plecat?

— Nu. Te interesează atelierul lui?

— De ce nu? Omul e un inventator, atelierul ţine de meseria lui. Mi-ar plăcea să-l văd o dată.

— Oricând vrei. Mai spune-mi ceva de Morelli, şi explică-mi cum l-ai convins să ciripească.

— Îi place să vorbească. Cunoşti pe unul Sparrow? Un grăsan solid cu vocea piţigăiată?

— Nu. De ce? se încruntă Guild.

— Era acolo... cu Miriam... şi a vrut să mă caftească, dar nu l-au lăsat.

— Şi de ce voia asta?

— Nu ştiu. Poate i-o fi spus ea că am contribuit la omorârea lui Nunheim... că te-am ajutat pe dumneata.

— Oh! zise Guild. Îşi scarpină bărbia cu unghia degetului gros; apoi se uită la ceas. Se face târziu. Poate treci pe la mine mâine... adică astăzi.

Am spus „Bineînţeles” gândindu-mă însă în altă parte, am dat din cap spre el şi spre Andy şi am ieşit din living-room.

Nora adormise pe canapea, Mimi puse jos cartea pe care o citea şi întrebă:

— S-a terminat şedinţa secretă?

— Da, şi m-am îndreptat spre canapea.

— Las-o să doarmă puţin, Nick, zise Mimi. Nu-i aşa că mai stai până pleacă prietenii tăi de la poliţie?

— Bine. Aş vrea s-o mai văd pe Dorothy.

— Dar a adormit.

— Foarte bine, o trezesc.

— Dar...

Veniră Guild şi Andy, ziseră „Noapte bună”, Guild

se uită cu părere de rău spre Nora care dormea, şi plecară.

— Sunt plictisită de poliţişti, zise Mimi oftând. Îţi aminteşti de povestea aia?

— Da.

Intră Gilbert.

— Ăştia chiar cred că, într-adevăr, Chris a făcut-o?

— Nu, am zis.

— Dar cine atunci?

— Ieri ţi-aş fi putut spune. Astăzi nu pot.

— E ridicol, protestă Mimi. Ei ştiu foarte bine, şi tu ştii foarte bine că Wynant a făcut-o. Cum nu ziceam nimic, repetă mult mai apăsat: Ştii foarte bine că Wynant a făcut-o!

— N-a făcut-o el, am zis.

O expresie triumfătoare apăru pe faţa lui Mimi.

— Lucrezi pentru el acum, nu-i aşa?

„Nu”-ul meu ricoşă peste ea fără niciun efect.

Gilbert mă întrebă, dar nu pe ton de dispută, ci ca şi cum ar fi vrut să afle:

— De ce n-ar fi putut s-o facă el?

— Ar fi putut, dar n-a făcut-o. Ar fi scris oare Wynant scrisorile alea, aruncând bănuieli asupra lui Mimi, singura fiinţă care-l ajută ascunzând principala dovadă împotriva lui?

— Dar poate că nu ştia. Poate credea că poliţia, pur şi simplu, nu spunea tot ce descoperise... Poliţiştii fac deseori asta, nu-i aşa? Ori poate că se gândea c-ar fi putut s-o discrediteze, astfel ca să nu fie crezută dacă...

— Asta este! zise Mimi. Este exact ceea ce a făcut el, Nick!

Am spus adresându-mă lui Gilbert:

— Tu nu crezi că el a omorât-o...

— Nu. Nu cred că el a omorât-o, dar aş vrea să ştiu de ce nu credeţi dumneavoastră asta... ştiţi... după ce anume vă ghidaţi.

— Şi eu aş vrea să ştiu după ce te ghidezi dumneata.

Gilbert se roşi puţin la faţă şi zâmbetul care i se aşternu pe faţă era puţin stingherit:

— Oh, dar eu... e altceva...

— El ştie cine a omorât-o, zise Dorothy din uşă.

Era încă îmbrăcată. Mă privea fix, ca şi cum i-ar fi fost frică să se uite la altcineva. Era palidă şi îşi ţinea drept şi rigid trupuşoru-i mic.

Nora deschise ochii, se ridică într-un cot şi întrebă somnoroasă:

— Ce e?

Nimeni nu-i răspunse.

— Dorry, spuse Mimi, scuteşte-ne de unul din spectacolele tale de teatru idiot.

— Mă poţi bate şi după plecarea lor. Ştiu că o vei face.

Dorothy spuse asta fără să-şi ia ochii de pe mine. Mimi încercă să pară că nu ştia despre ce vorbea fiica ei.

— Cine e acela care zice el că a omorât-o? am întrebat-o.

Gilbert zise:

— Te faci de râs, Dorry, eşti...

— Las-o, l-am întrerupt eu. Las-o să spună ce are de spus. Cine a omorât-o, Dorothy?

Ea se uită spre fratele ei şi coborî ochii; nu-şi mai ţinea trupul drept. Privind către duşumea, zise confuz:

— Nu ştiu. El ştie. Ridică ochii către mine şi începu să tremure. Nu poţi înţelege că mi-e frică? ţipă ea. Mi-e frică de ei. Ia-mă de-aici şi o să-ţi spun; dar mi-e

frică de ei.

— Ţi-ai făcut-o singur, râse Mimi. Să te înveţi minte.

Gilbert se roşi la faţă şi mormăi:

— E atât de proastă...

— Sigur, am zis eu, te iau de-aici, dar aş vrea să-mi spui acum, cât suntem toţi.

Dorothy clătină din cap:

— Mi-e frică.

— Aş vrea să n-o mai tratezi ca pe un copil, Nick, spuse Mimi. Asta îi face şi mai rău. Ea...

— Tu ce spui? am întrebat-o pe Nora.

Nora se ridică şi se întinse fără să-şi ridice braţele. Faţa îi era trandafirie şi drăgălaşă, aşa cum e totdeauna după somn. Îmi zâmbi somnoroasă şi zise:

— Să mergem acasă. Nu-mi plac oamenii ăştia. Hai Dorothy, i-aţi pălăria şi pardesiul.

— Du-te la culcare! se răsti Mimi la Dorothy.

Dar fata îşi puse degetele peste buze şi scânci:

— N-o lăsa să mă bată, Nick!

O pândeam pe Mimi, pe faţa căreia se aşternu un început de zâmbet blând, dar nările i se mişcau o dată cu respiraţia tot mai şuierătoare.

Nora se îndreptă către Dorothy:

— Hai vino, o să te spălăm pe faţă şi...

Mimi scoase un sunet animalic din gâtlej, muşchii de pe ceafă i se încordară şi îşi lăsă toată greutatea pe vârfurile picioarelor. Nora păşi între Mimi şi Dorothy. Am apucat-o pe Mimi de umăr înainte de a se repezi, am cuprins-o de talie cu cealaltă mână şi am ridicat-o în sus. Ţipa şi lovea cu pumnii în mine, iar tocurile ei înalte, ascuţite, îşi lăsau urmele pe fluierele picioarelor mele.

Nora o împinse pe Dorothy afară din cameră şi

rămase în uşă, uitându-se atentă la noi; pe faţa ei se vedea o mare încordare. E tot ce am văzut clar, precis: restul imaginilor erau tulburi. Când loviturile stângace şi fără efect în spatele şi în umărul meu m-au făcut să mă întorc şi să dau cu ochii de Gilbert care mă izbea, am putut să-l văd doar vag, şi de-abia am simţit atingerea când l-am îmbrâncit într-o parte:

— Opreşte-te! Nu vreau să te lovesc, Gilbert!

Am dus-o pe Mimi spre canapea, am trântit-o pe spate şi m-am aşezat pe genunchii ei, ţinând-o de încheieturile mâinilor.

Gilbert se îndreptă din nou spre mine. Am încercat să-l pocnesc în rotulă, dar l-am lovit cu piciorul prea jos, în gambă. Căzu grămadă pe parchet. Am dat încă o dată cu piciorul, nu l-am ajuns, şi am zis:

— Putem să ne batem şi după asta. Adu mai bine nişte apă!

Faţa lui Mimi devenise stacojie. Ochii îi ieşeau din cap, sticloşi, fără simţire, enormi: făcea spume la gură şi şuiera printre dinţii încleştaţi, iar gâtul îi era roşu; tot trupul nu era decât o masă de tendoane care se zbăteau, şi muşchii i se umflaseră de parcă erau gata să explodeze, încheieturile îi erau fierbinţi în mâinile mele, şi sudoarea mă împiedica s-o ţin bine.

Nora, cu un pahar cu apă apărând lângă mine a fost o apariţie binevenită.

— Azvârle-i-o în faţă, am zis.

Nora îi deşertă paharul peste faţă. Mimi îşi desfăcu dinţii, respiră adânc şi închise ochii. Începu să mişte cu violenţă capul într-o parte şi într-alta, da era mai puţină vigoare în zvârcolirea corpului ei.

— Încă o dată, am zis.

Al doilea pahar cu apă o făcu să bolborosească un protest şi trupul îi deveni moale. Zăcea liniştită, fără

putere, gâfâind.

Mi-am retras mâinile de pe încheieturile ei şi m-am ridicat. Gilbert, stând într-un picior, se rezema de masă frecându-şi piciorul în care-l lovisem. Dorothy, palidă, cu ochii mari, era în prag, nehotărâtă dacă să intre, sau să fugă şi să se ascundă. Nora, lângă mine, cu paharul gol în mână, întrebă:

— Crezi că se simte bine?

— Sigur!

Mimi deschise ochii şi clipi cu ochii împăienjeniţi. I-am pus în mână o batistă. Îşi şterse faţa, scoase un oftat lung, tremurat şi se ridică în capul oaselor pe canapea. Privi în jurul camerei, clipind. Când mă văzu, îmi zâmbi vag. Se citea o oarecare vinovăţie în zâmbetul ei, dar nimic din ceea ce s-ar fi putut numi remuşcare. Îşi potrivi părul cu o mână nesigură şi zise:

— Sunt udă toată.

— Într-o bună zi, am zis, n-o să-ţi mai revii dintr-o chestie ca asta.

Privi peste mine spre fiul ei şi întrebă:

— Gil, ce ţi s-a întâmplat?

Băiatul îşi retrase în grabă mâna cu care-şi freca piciorul şi puse talpa pe parchet.

— Eu... ăă... nimic, se bâlbâi el. Sunt cât se poate de bine. Şi îşi aranjă părul, apoi îşi îndreptă cravata.

Mimi începu să râdă:

— Oh, Gil, ai încercat într-adevăr să mă aperi? Şi încă de Nick? Râdea tot mai tare. A fost grozav de dulce din partea ta, dar e o prostie. Şi ştii de ce? Nick e un monstru. Nimeni n-ar putea... Îşi puse batista mea la gură şi începu să se legene înainte şi înapoi.

I-am aruncat o privire Norei. Gura îi era crispată şi ochii aproape negri de furie. I-am atins braţul:

— Hai să plecăm. Gil, dă-i mamei ceva de băut. O să se simtă bine, într-un minut sau două.

Dorothy, cu pălăria şi pardesiul în mâini, porni în vârful picioarelor spre ieşire. Ne-am luat şi noi pălăriile şi pardesiele şi am urmat-o, lăsând-o pe Mimi pe canapea râzând în batista mea.

Nici eu, nici Nora şi nici Dorothy n-am avut multe de spus în taxiul care ne-a dus spre hotelul „Normandie”. Nora medita, Dorothy părea încă înfricoşată, iar eu eram obosit... fusese o zi încărcată.

Era aproape cinci când am ajuns acasă. Usta ne salută agitându-se în jurul nostru. M-am aşezat jos pe parchet să mă joc cu ea în timp ce Nora s-a dus să facă o cafea. Dorothy încerca să-mi povestească ceva ce i se întâmplase când era mică.

— Nu, Dorothy. Ai încercat luni. Ce-i asta? Un gag? E târziu. Ce era lucrul acela pe care ţi-era frică să mi-l spui?

— Dar ai înţelege mai bine dacă m-ai lăsa să...

— Mi-ai spus asta şi luni. Nu sunt psihanalist. Nu ştiu nimic despre influenţele din copilărie. Nu dau doi bani pe ele. Şi sunt obosit... toată ziua am fost hărţuit.

Se bosumflă pe mine:

— Am impresia că încerci să mă pui într-o situaţie cât mai dificilă.

— Ascultă, Dorry, tu ori ştii ceva de care ţi-e frică să vorbeşti în faţa lui Mimi şi a lui Gilbert, ori nu ştii nimic. Dacă ştii, dă-i drumul! O să te întreb ce n-o să înţeleg.

Dorothy prinse să răsucească un pliu de la fustă, îmbufnată, dar când ridică ochii, am văzut că erau strălucitori şi emoţionaţi. Vorbi într-o şoaptă destul de tare ca să fie auzită de oricine ar fi fost în cameră:

— Gilbert se întâlneşte cu tata, şi l-a văzut şi astăzi, şi tata i-a spus cine a omorât-o pe domnişoara Wolf.

— Cine?

Ea clătină din cap.

— Nu mi-a spus. Numai atât mi-a spus.

— Şi asta ţi-era frică să-mi spui în faţa lor?

— Da. Ai înţelege dacă m-ai lăsa să-ţi spun...

— ...Ceva ce s-a întâmplat când erai fetiţă. Ei bine, nu vreau. Abţine-te. Şi ce ţi-a mai spus?

— Nimic.

— Nimic despre Nunheim?

— Nu. Nimic.

— Unde e tatăl tău?

— Gil nu mi-a spus.

— Când l-a întâlnit?

— Nu mi-a spus. Te rog să nu te-nfurii, Nick. Ţi-am relatat tot ce mi-a spus el.

— Şi e grozav de mult, am mârâit eu. Când ţi-a spus?

— Astă-seară. Îmi spunea tocmai când ai intrat în camera mea şi, crede-mă, e tot ce mi-a spus.

— Ar fi minunat dacă numai o singură dată unul dintre voi ar face o declaraţie clară şi completă despre ceva... indiferent despre ce.

Nora veni cu cafeaua.

— Ce te mai supără acum, băiete? întrebă ea.

— Diverse lucruri, am zis, ghicitori, minciuni şi aşa mai departe. Şi sunt prea bătrân şi prea obosit ca să mă mai amuze. Să ne întoarcem la San Francisco.

— Înainte de Anul Nou?

— Mâine, astăzi.

— Foarte bine. Îmi dădu o ceaşcă. Putem să luăm avionul, dacă vrei, şi să fim acolo în ajunul Anului

Nou.

Dorothy spuse cu o voce tremurată:

— Eu nu te mint, Nick. Ţi-am spus tot ce... Te rog, te rog, nu te înfuria pe mine. Îmi pare atât de... Se opri şi suspină.

Am scărpinat capul Ustei şi am mormăit ceva.

— Suntem cu toţii obosiţi şi nervoşi, zise Nora. Să ducem căţeaua în holul hotelului peste noapte, să ne culcăm şi să discutăm după ce ne vom odihni. Hai Dorothy, îţi aduc cafeaua în dormitor şi îţi dau o cămaşă de noapte.

Dorothy se ridică, îmi spuse „Noapte bună, îmi pare rău că sunt atât de proastă”, şi ieşi după Nora.

Când Nora se întoarse, se aşeză pe parchet lângă mine şi zise:

— Dorry asta a noastră îşi ia porţia de plâns şi scâncet. Admiţând că viaţa nu e prea plăcută pentru ea în momentul ăsta, totuşi... Căscă şi apoi mă întrebă: Care este înspăimântătorul ei secret?

I-am spus ce-mi povestise Dorothy şi am încheiat:

— Pare a fi o mare aiureală.

— De ce?

— De ce nu? Tot ce am auzit de la ei au fost aiureli.

Nora mai căscă o dată şi spuse:

— Bine, asta poate fi destul de bun pentru un detectiv, dar nu e suficient de convingător pentru mine. Ascultă, de ce nu facem o listă cu toţi suspecţii, cu toate motivele şi cu toate supoziţiile şi să le verificăm...

— Fă tu asta. Eu mă duc să mă culc. Ce e aia supoziţie?

— E ceva ca mersul lui Gilbert pe vârful picioarelor spre telefon, astă-seară, când eram singură în living-room şi el credea că sunt adormită şi când a zis

telefonistei să nu dea nicio legătură până dimineaţă.

— Bine. Bine...

— Şi ca descoperirea că Dorothy a avut tot timpul la ea cheia mătuşii sale Alice.

— Bine, bine.

— Şi ca semnele pe care Studsy i le făcea lui Morelli pe sub masă când a început să vorbească despre un văr beţiv – cum îi zicea?

— Dick O’Brien, pe care-l cunoscuse Julia Wolf.

M-am ridicat şi am pus ceştile pe masă.

— Nu pot să concep cum ar putea spera vreun detectiv să se descurce fără să fie însurat cu tine, dar chiar şi aşa exagerezi. Cred că semnele făcute de Studsy lui Morelli n-ar fi ceva cu care să-mi bat prea mult capul. Mai degrabă mi-aş bate capul să aflu dacă l-au mătrăşit pe Sparow ca să nu mă lovească, sau ca nu cumva să-mi spună ceva. Mi-e somn.

— Şi mie. Spune-mi ceva, Nick, dar să-mi spui adevărul: când te luptai cu Mimi, nu te-a excitat?

— Oh! Puţin.

Râse şi se ridică de jos.

— Dacă n-ai fi un destrăbălat bătrân şi dezgustător... spuse ea. Uite, e ziuă!

26

Pe la zece şi un sfert Nora mă trezi zgâlţâindu-mă:

— Telefonul! spuse ea. E Herbert Macaulay, şi zice că e ceva important.

M-am dus la telefon în dormitor. Dormisem în living-room. Dorothy era cufundată într-un somn profund. Am zis „Alo”.

— E prea devreme pentru masa da prânz, se auzi vocea lui Macaulay, dar trebuie să te văd imediat. Pot veni sus?

— Sigur. Vino să luăm gustarea.

— Am luat-o. Mănâncă dumneata, şi sunt sus într-un sfert de oră.

— Bine.

Dorothy crăpă puţin ochii, zise somnoroasă „Trebuie să fie târziu”, şi se întoarse pe partea cealaltă, adormind la loc.

M-am dat cu apă rece pe faţă şi pe mâini, m-am spălat pe dinţi, mi-am periat părul şi am trecut în living-room.

— Vine sus, i-am spus Norei. Şi-a luat gustarea de dimineaţă, dar ar fi bine să comanzi nişte cafea pentru el. Eu aş vrea nişte ficăţei de pui.

— Sunt invitată la întâlnirea voastră, sau eu...?

— Sigur. Nu-i aşa că nu l-ai întâlnit niciodată pe Macaulay? E un băiat foarte bun. Am fost o dată ataşat pe lângă plutonul lui timp de câteva zile, undeva în apropiere de Vaux, şi ne-am revăzut după

război. Mi-a dat de vreo două ori câte ceva de lucru, inclusiv cazul Wynant. Ce-ai spune de un strop de băutură, să ne mai dezmorţim?

— De ce să nu fii treaz astăzi?

— N-am venit la New York ca să fim treji. Vrei să vezi un meci de hochei astă-seară?

— Mi-ar plăcea.

Îmi turnă ceva şi plecă să comande gustarea.

M-am uitat prin ziarele de dimineaţă. Aveau ştirile cu descoperirea lui Jorgensen de către poliţia din Boston şi cu asasinarea lui Nunheim, dar mult mai mult spaţiu era ocupat de evenimente ca „Lupta dintre două bande de gangsteri", „Arestarea Prinţului Mike Gerguson" şi un interviu „Intermediarii" asupra negocierilor în cazul răpirii copilului lui Lindbergh.

Macaulay şi băiatul care o aducea pe Usta sosiră în acelaşi timp. Căţeaua, se vedea bine, îl plăcea pe Macaulay, care o bătuse bărbăteşte pe spate; Usta nu suferea mângâierile. În dimineaţa aceea Macaulay avea riduri în jurul gurii, şi ceva din roşeaţa obrajilor îi dispăruse.

— De unde a pornit poliţia pe pista asta nouă? întrebă el. Cred ei oare că...

Se întrerupse când intră Nora, care se îmbrăcase.

— Nora, acesta e Herbert Macaulay, am zis. Soţia mea.

Îşi strânseră mâinile şi Nora zise:

— Nick mi-a spus să comand numai cafea pentru dumneavoastră. N-aş putea...

— Nu, mulţumesc, mi-am luat gustarea.

— Începuseşi să zici ceva despre poliţie, i-am amintit eu.

El ezită.

— Nora ştie, practic, tot ceea ce ştiu eu, l-am

încredinţat. Dacă e însă ceva ce n-ai...

— Nu, nu, nimic de felul ăsta, zise el. Ei, cum să spun... din consideraţie pentru doamna Charles. Nu voiam s-o neliniştesc.

— Atunci, dă-i drumul. Ea se nelinişteşte numai de lucrurile pe care nu le află. Care-i noua pistă a poliţiei?

— Locotenentul Guild mi-a făcut o vizită astăzi de dimineaţă, zise el. Mai întâi mi-a arătat o bucată de lănţişor de ceas cu un briceag agăţat de el şi m-a întrebat dacă le-am văzut vreodată. Le văzusem: erau ale lui Wynant. Lui i-am zis însă că am impresia că le-am văzut; că arată ca ale lui Wynant. Apoi m-a întrebat dacă ştiam cum ar fi putut ajunge ele în posesia altcuiva şi, după un mic joc de-a v-aţi ascunselea, am descoperit că prin „altcuiva" voia să zică a dumitale, sau a lui Mimi. Desigur, i-am spus că s-ar fi putut ca Wynant să le fi dat oricui, că dumneata ai fi putut să le furi sau să le fi găsit pe stradă; sau să le fi primit de la cineva care le-a furat sau le-a găsit pe stradă; sau să le fi obţinut de la cineva căruia i le-a dat Wynant. I-am zis că mai puteau fi şi alte căi prin care să le fi obţinut, dar s-a prins ca-mi băteam joc de el, aşa că nu m-a mai lăsat să vorbesc.

Pe obrajii Norei apăruseră pete roşii şi ochii îi erau întunecaţi:

— Idiotul!

— Lasă, lasă, am spus. Poate că trebuia să te fi prevenit... de ieri seară bătea în direcţia asta. Cred că, probabil, buna mea prietenă Mimi l-a îmboldit. În ce altă direcţie şi-a mai îndreptat reflectorul?

— Voia să afle despre... De fapt m-a întrebat: „Credeţi că Charles şi Julia Wolf mai sunt combinaţi?

Sau s-a terminat totul?”

— Asta-i mâna lui Mimi, am zis. Ce i-ai spus?

— I-am spus că nu ştiam dacă „mai” sunteţi combinaţi, pentru că nici măcar nu ştiusem că aţi fost vreodată, şi i-am reamintit că, oricum, nu mai stăteai la New York de multă vreme.

— Dar ai fost? mă întrebă Nora.

— Nu încerca să-l faci mincinos pe Mac, am zis. Şi ce-a mai spus?

— Nimic. M-a întrebat dacă Jorgensen ştia despre dumneata şi Mimi şi când am întrebat adică ce să ştie despre dumneata şi Mimi, m-a acuzat că fac pe inocentul – astea-s chiar cuvintele lui – aşa că n-am ajuns prea departe. S-a mai interesat de câte ori te-am întâlnit; unde şi când; la milimetru şi secundă.

— E frumos, am zis. Am nişte alibiuri împuţite.

Intră un chelner cu gustarea. Am mai vorbit despre una-alta până ce masa a fost aranjată şi chelnerul a plecat.

Apoi Macaulay vorbi:

— N-ai nimic de ce să te temi. Mă duc să-l torn pe Wynant la poliţie.

Vocea îi era puţin nesigură.

— Eşti sigur că el a făcut-o? l-am întrebat. Eu nu sunt.

— Ştiu precis. Îşi drese glasul şi urmă: Chiar dacă ar fi numai o posibilitate dintr-o mie să greşesc... dar nu e cazul... ştii, Wynant e nebun. Nu trebuie să fie liber.

— Asta-i probabil destul de adevărat, am început, şi dacă ştii precis...

— Ştiu, repetă el. L-am văzut în după-amiaza când a omorât-o; nu putea fi mai mult de o jumătate de oră după ce a omorât-o, deşi nu ştiam asta atunci, nici

măcar nu aflasem că fusese omorâtă. Eu... ei bine... acum ştiu.

— L-ai întâlnit în biroul lui Hermann?

— Cum?

— Se presupune că în după-amiaza aceea erai în biroul unui tip numit Hermann, pe Strada 57, cam de pe la trei până aproape de patru. Cel puţin asta e ceea ce mi s-a spus la poliţie.

— E adevărat. Vreau să spun că asta-i concluzia la care au ajuns ei. Ce s-a întâmplat în realitate: după ce, la hotelul „Plaza”, nu l-am găsit nici pe el şi n-am aflat nici vreo ştire despre el, am telefonat la biroul meu şi apoi Juliei, dar tot degeaba. Am renunţat şi am plecat pe jos spre Hermann. Ăsta e un inginer de mine, un client de-al meu; tocmai terminasem pentru el redactarea unor articole dintr-un contract de fuzionare, şi mai erau de făcut la ele câteva modificări minore. Când am ajuns pe Strada 57, am avut brusc sentimentul că sunt urmărit... Cunoşti acest sentiment. Nu puteam crede că ar fi avut cineva vreun motiv să mă urmărească, totuşi sunt avocat, şi se putea întâmpla. Oricum ar fi fost, doream să aflu, aşa că am cotit de pe Strada 57 spre Madison. Încă nu eram sigur. Era un tip scund şi palid, pe care credeam că-l văzusem în apropiere de hotelul „Plaza”, dar... Mi s-a părut că cel mai rapid mijloc de a afla ar fi fost să mă urc într-un taxi; aşa am făcut, şi am spus şoferului s-o ia spre răsărit. Era prea multă circulaţie acolo ca să fi putut vedea dacă mărunţelul, sau oricare altul, a luat vreun taxi după mine, aşa că am zis şoferului să întoarcă spre sud, pe Bulevardul Trei, din nou spre răsărit pe Strada 56, şi încă o dată spre sud pe Bulevardul Doi, şi de astă-dată eram foarte sigur că mă urmăreşte un taxi galben.

Bineînţeles, n-am putut să văd dacă mărunţelul era înăuntru; nu era suficient de aproape pentru asta. Şi la colţul următor, când ne-am oprit la un stop, l-am văzut pe Wynant. Era într-un taxi care mergea spre vest pe Strada 55. Natural, lucrul nu m-a surprins prea mult; eram la numai două intersecţii de locuinţa Juliei şi-mi ziceam că era firesc ca ea să nu-mi fi spus când îi telefonasem că el era acolo şi că acum Wynant se îndrepta spre „Plaza” să mă întâlnească. Niciodată n-a fost un om punctual, aşa că am zis şoferului să întoarcă spre vest, dar pe Bulevardul Lexington – eram la mică distanţă în urma lui – taxiul lui Wynant a întors spre sud. Asta nu era drumul spre hotelul „Plaza” şi nici spre biroul meu, aşa că l-am dat dracului şi mi-am îndreptat înapoi atenţia către taxiul care mă urmărea, dar nu l-am mai văzut. Tot drumul până la Hermann m-am uitat îndărăt, dar n-am observat vreun indiciu că aş fi fost urmărit.

— Cât era ceasul când l-ai văzut pe Wynant? am întrebat.

— Trebuie să fi fost trei şi un sfert, sau trei şi douăzeci. La patru fără douăzeci am ajuns la Hermann, şi cred că trecuseră de atunci vreo douăzeci şi cinci de minute. Ei bine, secretara lui Hermann – Louise Jacobs, fata cu care eram când te-am întâlnit ieri seară – mi-a spus că toată după-amiaza fusese blocat într-o şedinţă, dar că, probabil, avea s-o termine în câteva minute şi chiar aşa a şi fost; am aranjat cu el în zece sau cincisprezece minute şi am plecat înapoi spre biroul meu.

— Am înţeles că nu erai suficient de aproape de Wynant ca să fi putut vedea dacă arăta enervat, dacă purta lănţişorul de ceas, dacă mirosea a praf de puşcă... lucruri d-astea.

— E adevărat. Tot ce-am văzut a fost profilul lui, dar să nu crezi că nu-s sigur că era Wynant.

— Nu cred. Continuă, am zis.

— N-a mai telefonat. Mă întorsesem de aproape o oră când a telefonat poliţia. Julia era moartă. Acum trebuie să înţelegi că nu mi-a trecut prin gând nicio clipă că Wynant a ucis-o. Poţi înţelege asta... Dumneata nu crezi nici acum că a omorât-o el. Aşadar, atunci când m-am dus acolo şi când poliţia a început să-şi pună întrebări despre el şi mi-am dat seama că-l suspectează, am făcut ceea ce nouăzeci şi nouă dintr-o sută de avocaţi ar fi făcut pentru clienţii lor: n-am spus nimic despre faptul că-l văzusem prin apropiere cam pe la ora când fusese comisă crima. Le-am spus ceea ce ţi-am spus şi dumitale – că avusesem o întâlnire cu el şi că n-a venit – şi i-am lăsat să înţeleagă că de la hotelul „Plaza” m-am dus direct la Hermann.

— Asta e destul de uşor de înţeles, l-am aprobat eu. N-avea niciun sens să spui ceva până ce nu auzeai şi versiunea lui.

— Exact. Şi... ei bine... partea proastă e că niciodată n-am auzit versiunea lui. Speram să apară, să-mi telefoneze, ceva, dar n-a făcut nimic până marţi, când am primit scrisoarea lui din Philadelphia, şi nu spunea acolo niciun cuvânt de ce n-a venit la întâlnirea cu mine de vineri, nimic despre... dar ai văzut scrisoarea. Ce crezi despre ea?

— Vrei să spui că suna oarecum vinovat?

— Da.

— Eu n-aş zice. Este aproximativ ceea ce se putea aştepta din partea lui, dacă n-a omorât-o – nici îngrijorare prea mare faţă de bănuielile poliţiei în ceea ce-l priveşte, cu excepţia grijii că s-ar putea

amesteca în lucrarea lui; dorinţa de a se lămuri totul fără să fie deranjat – o scrisoare nu prea strălucită ca să fi venit de la altcineva, dar pe aceeaşi linie cu îndărătnicia lui. Pot să mi-l imaginez trimiţând-o, fără să se gândească o clipă că ar fi fost mai bine să dea socoteală despre acţiunile lui din ziua crimei. Cât de sigur eşti că venea de la Julia când l-ai văzut?

— Sunt sigur acum. La început crezusem că e o probabilitate. Apoi m-am gândit că ar fi putut să fi trecut pe la atelierul lui. E pe Bulevardul Unu, la câteva intersecţii mai încolo de locul unde l-am văzut. Ştii, cu toate că atelierul e închis de când a plecat, noi am reînnoit contractul de închiriere luna trecută şi totul îl aştepta să se reîntoarcă, aşa că ar fi putut să fi fost acolo în după-amiaza aceea. Poliţia n-a putut găsi nimic din care să rezulte dacă a fost sau nu pe-acolo.

— Voiam să te întreb ceva – s-a spus că şi-ar fi lăsat favoriţi. Avea...

— Nu. Aceeaşi faţă lungă şi osoasă, cu aceeaşi mustaţă stufoasă şi aproape complet sură.

— Altă chestiune: era un tip, Nunheim, care a fost omorât ieri, unul mic...

— Ajung şi la asta, spuse el.

— Mă gândeam la tipul mărunţel despre care credeai că te-a urmărit.

Macaulay mă privi fix:

— Vrei să spui că ăla ar fi fost Nunheim?

— Nu ştiu. Mă întrebam.

— Nici eu nu ştiu, zise el. Niciodată nu l-am văzut pe Nunheim, atât după cât îmi...

— Era un tip scund, n-avea mai mult de un metru cincizeci şi cinci, şi ar fi cântărit poate, vreo cincizeci şi ceva de kilograme. Aş zice că avea treizeci şi cinci sau treizeci şi şase de ani. Palid, cu părul şi ochii de

culoare închisă, ochii foarte apropiaţi, gură mare, nasul lung, urechi depărtate – o mutră de şmecher.

— Ar putea fi, spuse el, deşi nu l-am văzut de aproape. Presupun că poliţia m-ar lăsa să-l văd – se cutremură – cu toate că nu mai are nicio importanţă acum. Unde eram? Oh, da, ziceam că nu puteam să intru în legătură cu Wynant. Asta m-a pus într-o situaţie incomodă, deoarece poliţia credea ferm că eram în legătură cu el şi că nu voiam să vorbesc despre asta. Aşa credeai şi dumneata, nu-i aşa?

— Da, am recunoscut eu.

— Şi dumneata, de asemenea, la fel ca cei de la poliţie – probabil mă bănuiai că l-am întâlnit, fie la hotelul „Plaza”, fie mai târziu, în ziua crimei.

— Părea posibil.

— Da. Şi bineînţeles că, parţial, aveai dreptate. Cel puţin l-am văzut, şi încă într-un loc şi la o oră pentru care poliţia ar fi scris vinovat cu V mare. Aşa că, minţind instinctiv şi prin implicaţie, am mai minţit o dată direct şi deliberat. Hermann fusese blocat în şedinţă toată după-amiaza şi nu ştia cât l-am aşteptat. Louise e o bună prietenă de a mea. Fără să-i dau detalii, i-am spus că m-ar putea ajuta să fiu util unui client, dacă ar zice că sosisem acolo imediat, la unul sau două minute după trei. Şi Louise a fost de acord imediat. Ca să o apăr în caz de încurcătură, i-am spus că dacă se va întâmpla ceva rău o să poată spune oricând că nu şi-a amintit la ce oră am sosit, dar că, a doua zi, i-am spus eu întâmplător că sosisem la ora aceea şi că n-avea niciun motiv să se îndoiască de mine – şi să dea, astfel, totul pe seama mea. Macaulay respiră adânc. Acum, nimic din asta nu mai prezintă importanţă. Important este ceea ce am aflat astăzi dimineaţă de la Wynant.

— Altă scrisoare dintr-alea sucite? am întrebat.

— Nu. A telefonat. Am stabilit să ne întâlnim astă-seară... el, dumneata şi cu mine. I-am spus că n-o să faci nimic pentru el până ce n-o să-l vezi, aşa că a promis să se întâlnească cu noi astă-seară. Bineînţeles că am de gând să chem şi poliţia. Nu mai pot continua să-l apăr în felul ăsta. Pot să-i obţin achitarea susţinând că-i nebun. Asta-i tot ce pot să fac şi tot ceea ce vreau să fac.

— Ai spus la poliţie?

— Nu. A telefonat după ce-au plecat poliţiştii; oricum, voiam să te văd şi pe dumneata mai întâi. Voiam să-ţi spun că n-am uitat ce-ţi datorez şi...

— N-are niciun rost, am zis.

— Ba nu-i aşa. Se întoarse către Nora: Nu cred că v-a spus vreodată că mi-a salvat viaţa într-o groapă făcută de o bombă pe...

— Aiurea, i-am spus Norei. A tras într-un tip, dar nu l-a nimerit. Am tras şi eu şi l-am nimerit, şi asta-i tot. Apoi, întorcându-mă iar către el: De ce nu laşi poliţia să aştepte puţin? Presupune că mergem la întâlnire astă-seară şi aflăm ce are de spus. Putem să-l imobilizăm şi să chemăm poliţia la sfârşit, dacă vom fi convinşi că el e asasinul.

Macaulay zâmbi plictisit:

— Văd că mai ai încă îndoieli, nu-i aşa? Bine, sunt dispus să fac asta, dacă doreşti, deşi pare o... Dar poate că o să-ţi schimbi părerea când îţi voi relata convorbirea telefonică...

Dorothy, purtând o cămaşă de noapte şi un halat de-ale Norei, amândouă prea lungi pentru ea, intră căscând.

— Oh, exclamă ea, când îl văzu pe Macaulay şi apoi recunoscându-l: O, bună ziua domnule Macaulay, nu

ştiam că sunteţi aici. Aveţi ceva noutăţi de la tata?

Macaulay se uită la mine. Am clătinat din cap. El spuse:

— Încă nu, dar poate că vom avea ceva astăzi.

— Dorothy a aflat ceva, indirect, am zis eu. Spune-i lui Macaulay despre Gilbert!

— Vrei să zici despre... despre tata? întrebă ea ezitând şi privind spre parchet.

— Oh, draga mea, nu, am spus.

Dorothy se înroşi la faţă şi mă privi pe furiş, cu reproş, apoi în grabă îi zise lui Macaulay:

— Gil l-a văzut ieri pe tata şi el i-a spus lui Gil cine a omorât-o pe domnişoara Wolf.

— Ce?

Ea încuviinţă, serioasă, dând din cap de câteva ori. Macaulay se uită spre mine uluit.

— Dar asta nu înseamnă că chiar aşa s-a întâmplat, i-am reamintit eu. Gil este acela care o spune.

— Înţeleg. Aşadar, crezi că el ar fi putut...

— Dumneata n-ai discutat prea mult cu familia asta de când cu nenorocirea, nu-i aşa? l-am întrebat.

— Nu.

— Ar fi fost interesant. Cred că toţi sunt nişte obsedaţi sexuali şi acum li s-a cam urcat la cap. Îşi dau drumul...

Dorothy zise furioasă:

— Cred că eşti oribil. Am făcut tot posibilul...

— De ce te superi? am întrebat-o. De data asta îţi dau o şansă: sunt dispus să cred că Gil ţi-a spus asta. Nu spera prea mult de la mine.

Macaulay o întrebă:

— Şi cine a ucis-o?

— Nu ştiu. Gil nu mi-a spus.

— Fratele dumitale l-a văzut de multe ori?

— Nu ştiu. Mi-a zis că l-a întâlnit.

— Şi ţi-a spus ceva... ceva despre un tip, Nunheim?

— Nu. M-a întrebat şi Nick asta. Gil nu mi-a spus nimic altceva.

Am prins privirea Norei şi i-am făcut semn. Ea se ridică şi spuse:

— Să trecem în camera cealaltă, Dorothy, şi să le lăsăm bărbaţilor posibilitatea să facă ce cred ei de cuviinţă.

Dorothy o porni în silă, dar plecă totuşi cu Nora.

Macaulay zise:

— A crescut, merită să te uiţi la ea. Îşi drese glasul: Sper că soţia dumitale nu...

— Las-o baltă! Nora e înţelegătoare. Începuseşi să-mi vorbeşti despre convorbirea cu Wynant.

— Da. A telefonat imediat după ce a plecat poliţia, a zis că văzuse anunţul din „Times” şi că voia să afle ce doream. I-am spus că nu ai chef să te amesteci în necazurile lui şi că, oricum, ai vrea să discuţi mai întâi cu el, şi am fixat întâlnirea pentru noaptea asta. Apoi m-a întrebat dacă am văzut-o pe Mimi şi i-am răspuns că am întâlnit-o o dată sau de două ori de când a revenit din Europa şi că am văzut-o şi pe fiică-sa. Şi apoi el a zis: „Dacă soţia mea va cere bani, dă-i orice sumă rezonabilă.”

— Fir-ar să fie, am zis.

— Tot aşa m-am gândit şi eu. L-am întrebat de ce, şi a spus că ziarele de dimineaţă l-au convins că Mimi a fost fraiera fantelui, nu complicea lui, şi că are motive să creadă că a fost foarte binevoitoare faţă de el, de Wynant. Când mi-am dat seama ce avea de gând, i-am spus că Mimi a predat poliţiei briceagul şi lănţişorul. Şi acum încearcă să ghiceşti ce-a spus?

— Nu pot.

— A mârâit niţel – nu mult, fii atent – apoi, cât se poate de calm, a întrebat: „Vrei să zici lănţişorul şi briceagul pe care i le-am lăsat Juliei să le repare?”

— Nu mai spune!

— M-a încuiat. Mai înainte de a mă gândi la vreun răspuns, el urmă: „Totuşi, putem discuta asta mult mai pe larg, când ne vom întâlni la noapte”. L-am întrebat unde şi când, şi a răspuns că-mi va telefona, pentru că nu ştia unde va fi el. Urmează să-mi telefoneze acasă la zece. Acum Wynant se grăbea, deşi la început nu părea ocupat; dintr-o dată nu mai avea timp să-mi răspundă la ce doream să-l întreb şi astfel a închis; iar eu ţi-am telefonat. Ei, ce zici acum despre nevinovăţia lui?

— Nu atât de mult cât credeam înainte, am răspuns eu dus pe gânduri. Cât de sigur eşti că o să te sune astă-seară la zece?

Macaulay dădu din umeri:

— Despre asta ştiu tot atât cât ştii şi dumneata.

— Atunci, dacă aş fi în locul dumitale, nu i-aş mai plictisi pe poliţişti până nu punem mâna pe nebun, ca să-l putem preda apoi lor. Povestea dumitale nu prea are darul să-i facă să te iubească şi chiar dacă nu te-ar băga la zdup imediat, ţi-ar crea o situaţie foarte neplăcută, în cazul că Wynant ne-ar scăpa în noaptea asta printre degete.

— Ştiu, dar mi-ar plăcea să-mi iau povara asta de pe umeri.

— Câteva ore în plus nu contează prea mult, am zis. Aţi pomenit vreunul din voi despre absenţa lui la întâlnirea de la hotelul „Plaza”?

— Nu. N-am avut ocazia să-l întreb. Bine, dacă zici să aştept, o să aştept, dar...

— Oricum, să aşteptăm până în noaptea asta; până

ce îţi telefonează – dacă-ţi telefonează – şi apoi putem să hotărâm dacă e cazul să chemăm şi poliţia.

— Nu crezi c-o să telefoneze?

— Nu prea, am zis. N-a venit la ultima întâlnire cu dumneata şi se pare că a devenit foarte vag de îndată ce a aflat că Mimi a predat lănţişorul de ceas şi briceagul. N-aş fi prea optimist în privinţa asta. Totuşi, vom vedea. Ar fi bine s-o pornesc spre dumneata pe la nouă, nu-i aşa?

— Vino la cină!

— Nu pot, dar o să plec cât mai devreme posibil pentru cazul că ar telefona înainte de ora stabilită. Totul va trebui bine sincronizat. Unde stai?

Macaulay îmi dădu adresa, în Scarsdale, şi se ridică:

— Te rog să-i spui doamnei Charles la revedere şi că-i mulţumesc. Oh, bine că mi-am adus aminte, sper că nu m-ai înţeles greşit ieri seară în privinţa lui Harrison Quinn. Voiam numai să spun exact ceea ce am zis, cu alte cuvinte că am avut ghinion urmându-i sfatul în ceea ce priveşte acţiunile. N-am vrut să insinuez c-ar fi fost altceva... ştii... sau că nu i-ar fi ajutat pe alţi clienţi să câştige bani.

— Înţeleg, am zis şi am chemat-o pe Nora.

Ea şi cu Macaulay îşi strânseră mâinile, schimbară formulele de politeţe de rigoare, el o necăji puţin pe Usta şi-mi zise la uşă:

— Vino cât de devreme poţi.

— S-a dus meciul de hochei, i-am zis Norei. Numai dacă nu găseşti pe altcineva cu care să te duci.

— Mi-a scăpat ceva? întrebă Nora.

— Nu mult. Şi i-am povestit ceea ce-mi zisese Macaulay. Dar nu mă întreba ce gândesc despre asta. Nu ştiu. Ştiu că Wynant e nebun, dar nu se comportă

ca un nebun şi nu se comportă nici ca un asasin. Pare un om care urmăreşte ceva. Dar numai Dumnezeu ştie ce anume.

— Eu cred, zise Nora, că apără pe altcineva.

— De ce nu crezi că a făcut-o el?

Mă privi surprinsă:

— Pentru că nici tu nu crezi.

Am zis că ăsta era un motiv grozav.

— Şi cine e acest altcineva?

— Nu ştiu încă. Te rog Nick, nu-ţi bate joc de mine: ştii, m-am gândit mult la asta. Nu e Macaulay criminalul pentru că se foloseşte de el ca să apere pe acel altcineva şi...

— Şi nu sunt eu acela, am sugerat, pentru că vrea să se folosească de mine.

— E adevărat, zise ea, şi tu o să te simţi un caraghios dacă îţi baţi joc de mine şi apoi o să ghicesc înaintea ta despre cine e vorba. N-o să fie nici Mimi, nici Jorgensen. Pentru că el a încercat să arunce bănuiala asupra lor. Şi n-o să fie nici Nunheim, pentru că e foarte probabil că a fost omorât de către aceeaşi persoană. Şi de acum încolo nu mai e nevoie să fie apărat. Şi n-o să fie nici Morelli, pentru că Wynant era gelos pe el şi s-au certat. Ea se încruntă la mine. Aş vrea să afli mai multe despre grăsanul de Sparrow şi despre roşcata aia voinică.

— Dar ce zici despre Dorothy şi Gilbert?

— Tocmai voiam să te întreb despre ei. Crezi că Wynant are un sentiment patern puternic pentru ei?

— Nu.

— Probabil că încerci numai să mă descurajezi, spuse ea. Bine, cunoscându-i pe ei, e greu de crezut că ar putea fi vreunul vinovat, dar am încercat să dau la o parte impresiile mele şi să mă limitez la logică.

Noaptea trecuta, înainte de a adormi, am făcut o listă cu toţi...

— Nimic nu-i mai eficient ca logica pentru alungarea insomniei. E ca şi cum...

— Nu mai face pe deşteptul, că nici ideile tale n-au fost chiar atât de strălucite.

— N-am spus-o cu intenţii rele, am zis, şi am sărutat-o. Asta-i o rochie nouă?

— Aha, schimbi acum subiectul, laşule!

27

După prânz m-am dus să-l văd pe Guild şi m-am repezit în el îndată ce ne-am strâns mâinile.

— Nu mi-am adus avocat. M-am gândit că aş face o impresie mai bună dacă aş veni singur.

Îşi încreţi fruntea şi clătină din cap ca şi cum l-aş fi jignit.

— Dar n-a fost vorba de nimic de felul ăsta, zise el cu răbdare.

— Ba a fost chiar prea mult.

— Nu m-aş fi gândit că dumneata ai face greşeala pe care o fac mulţi crezând că dacă noi... ştii că trebuie să privim din toate unghiurile, domnule Charles.

— Aşa sună mai amical. Bine, ce vrei să afli?

— Tot ceea ce vreau e să aflu cine a omorât-o pe Julia – şi pe Nunheim.

— Încearcă să-l întrebi pe Gilbert, am sugerat.

Guild îşi ţuguie buzele:

— De ce tocmai pe el?

— I-a spus soră-sii cine a făcut-o. Zice că o ştie de la Wynant.

— Vrei să spui că l-a întâlnit pe taică-său?

— Ea zice că aşa i-a spus. N-am avut ocazia să-l întreb pe el.

Se uită chiorâş la mine, cu ochii lui apoşi:

— Dar ce fel de oameni sunt ăştia, domnule Charles?

— Familia Jorgensen? Probabil că ştii tot atât cât ştiu şi eu.

— Eu nu ştiu nimic, spuse el, şi ăsta-i adevărul. Pur şi simplu, nu pot să-mi fac nicio părere despre ei. De pildă, această doamnă Jorgensen, ce e?

— Blondă!

Încuviinţă, dând posomorât din cap:

— Îhî. Şi asta-i tot ce ştiu. Dar uite, dumneata îi cunoşti de mai multă vreme, şi din câte spunea, dumneata şi cu ea...

— Şi eu cu fiică-sa, am zis, şi eu cu Julia Wolf, şi eu cu doamna Astor. La dracu cu toate femeile!

Guild ridică o mână:

— Nu spun că sunt dispus să cred tot ce zicea ea, şi nu-i nimic aici de care să te superi. Ai o atitudine greşită, dacă pot să-ţi spun asta. Te porţi ca şi cum ai crede că vrem să te băgăm la apă; dar e complet greşit, absolut greşit.

— Poate, dar dumneata ai vorbit cu mine într-un fel, şi pe urmă în altul chiar de când...

Mă privi fix şi zise calm:

— Sunt poliţist şi trebuie să-mi fac meseria.

— Foarte bine. Mi-ai spus să vin astăzi. Ce doreşti?

— Nu ţi-am spus să vii, te-am rugat.

— Foarte bine. Ce doreşti?

— Nu-mi place, zise el. Nu-mi place cum îmi vorbeşti. Până acum am discutat ca de la om la om, şi mi-ar plăcea să continuăm tot în felul ăsta.

— Dumneata ai început.

— Nu cred că-i adevărat. Ascultă, domnule Charles, ai fi în stare să juri că ţi-ai deşertat tot sacul în faţa mea?

N-ar fi fost de niciun folos să zic „Da” – căci nu m-ar fi crezut; aşa că am zis: „În mod practic.”

— În mod practic, da, mormăi el. Fiecare îmi spune, în mod practic, tot adevărul. Eu vreau însă un afurisit de adevăr nepractic, care să rezolve problema.

Puteam să-l înţeleg: ştiam ce simţea. Am zis:

— Poate că niciunul din cei pe care i-ai întâlnit nu cunoaşte întregul adevăr.

Făcu o strâmbătură urâtă:

— Asta e foarte probabil, nu-i aşa? Ascultă, domnule Charles, am vorbit cu toţi cei pe care i-am putut găsi. Dacă mai pot găsi şi pe alţii, voi vorbi şi cu ei. Te gândeşti la Wynant? Nu ţi-a dat prin gând că am profitat de toate posibilităţile oficiale, străduindu-ne zi şi noapte să-l găsim?

— Mai e şi fiul lui, am sugerat.

— Mai e şi fiul lui, aprobă el. Şi îl chemă înăuntru pe Andy şi pe unul negricios cu picioarele strâmbe, numit Kline. Aduceţi-mi-l pe puştiul ăla Wynant – Sonatul – vreau să vorbesc cu el. Băieţii ieşiră şi Guild spuse: Vezi, am nevoie de oameni cu care să vorbesc.

— Nervii îţi sunt astăzi la pământ, nu-i aşa? Îl aduci pe Jorgensen de la Boston?

Guild dădu din umeri-i largi, şi zise:

— Povestea lui mi se pare în regulă. În fine, nu ştiu. Vrei să-mi spui ce părere ai avea despre ea?

— Bineînţeles.

— De fapt, sunt cam nervos în după-amiaza asta, zise el. N-am închis un ochi toată noaptea. E o viaţă de iad. Nu ştiu de ce mă cramponez de ea. Ar trebui să-mi fac rost de o bucată de pământ şi de un gard de sârmă şi de câteva perechi de vulpi argintii şi... ei bine, oricum, atunci când l-aţi speriat pe Jorgensen în ’25, el zice c-a-ntins-o în Germania, părăsindu-şi nevasta la nevoie – dar nu vorbeşte prea mult despre asta – şi-a schimbat numele ca să vă dea mai multă

bătaie de cap dacă v-aţi fi apucat să-l căutaţi, şi tot pentru acelaşi motiv i-a fost frică să-şi ia o ocupaţie permanentă – el zice că e un fel de tehnician sau aşa ceva – şi ciubucurile erau foarte slabe. Zice că a lucrat pe ici, pe colo, orice putea găsi, dar aşa după câte îmi imaginez, făcea mai mult pe peştele, dacă ştii ce vreau să spun – numai că nu reuşea să găsească atâtea dame cu bani mulţi. Ei bine, prin ’27 sau ’28 ajunsese la Milano – ăsta-i un oraş din Italia – şi a văzut într-un ziar că Mimi sosise la Paris, recent divorţată de Clyde Miller Wynant. N-o cunoştea personal şi nici ea nu-l ştia, dar a aflat că e o blondă cam nebună, moartă după bărbaţi şi prea puţin exigentă în materie de distracţii. Omul s-a gândit că o bună parte din banii lui Wynant trebuie să fi trecut la ea, o dată cu divorţul, şi aşa cum şi-a făcut el socoteala, oricât ar fi luat de la ea, tot n-ar fi întrecut suma de care l-a fraierit Wynant – cu alte cuvinte zicea că ia înapoi o parte din ce-i al lui. Aşa că a strâns bani de drum până la Paris şi a plecat acolo. E-n regulă până aici?

— Pare că da.

— Aşa gândeam şi eu. Ei bine, omul n-a avut nicio dificultate s-o cunoască la Paris – fie că a agăţat-o, fie că a găsit pe cineva care să-l prezinte, sau indiferent cum s-o fi întâmplat – şi restul a fost la fel de uşor. S-a îndrăgostit lulea de el – ca o lovitură de trăsnet, zice el – şi imediat s-a gândit să se mărite cu el. Bineînţeles, omul nici n-a încercat să-i mute gândul – Mimi primise de la Wynant o sumă globală – două sute de mii de bătrâne, Dumnezeule! – în loc de pensie alimentară, aşa că nu exista niciun impediment ca să se remărite, şi asta îl plasa pe el chiar în sacul cu bani. Aşa că s-au căsătorit După cum

spune el, n-a fost o căsătorie adevărată, pentru că au făcut-o în nişte munţi, între Spania şi Franţa, de un popă spaniol dar pe pământ francez, fapt care o face ilegală, totuşi cred că el doar caută să evite un proces de bigamie. Personal, nu mă interesează de loc. Fapt e că omul pusese mâna pe parale şi a tot profitat de ele până s-au terminat. Şi, înţelegi, ea credea tot timpul că e Christian Jorgensen, un tip pe care l-a întâlnit la Paris, şi n-a aflat adevărul decât când l-am prins la Boston. E încă în regulă?

— E încă în regulă, am zis, cu excepţia căsătoriei, după cum ai spus, dar chiar şi asta ar putea fi în ordine.

— Îhî, dar crezi că asta ar schimba ceva? Aşadar, a venit iarna, şi contul la bancă s-a subţiat, şi el se pregătea s-o şteargă cu ultimii bani. Şi atunci ea a zis că ar trebui să se întoarcă în America, unde ar putea să-l tapeze pe Wynant de alte parale. Omul s-a gândit că ar fi frumos dacă s-ar putea, şi ea a zis că se poate, şi aşa au luat vaporul, şi...

— Povestea nu prea ţine aici, am zis.

— Ce te face să crezi asta? El n-avea de gând să se ducă la Boston unde ştia că e prima lui nevastă, şi urma să se ferească de tipii pe care-i cunoştea, mai cu seamă de Wynant, şi cineva îi spusese că există şi prescrierea care aranjează lucrurile după şapte ani. Aşa că nu credea că riscă prea mult. Şi-apoi, nici n-avea de gând să stea prea mult aici.

— Tot nu-mi place prea mult partea asta din povestea lui, dar dă-i înainte.

— Ei bine, a doua zi după ce soseşte aici – în timp ce-l căutau pe Wynant – are ghinion. Se ciocneşte pe stradă cu o prietenă a primei lui neveste – acea Olga Fenton – care-l recunoaşte. Încearcă s-o convingă să

nu ciripească nimic primei neveste şi reuşeşte vreo două zile aiurind-o cu o poveste că ar lucra la un film – ce imaginaţie are individul ăsta! – dar n-o prosteşte multă vreme, căci ea se duce la preotul ei şi-i cere sfatul. Şi el o sfătuieşte să-i spună primei neveste, şi aşa şi face; şi data următoare când îl vede pe Jorgensen îi spune ce-a făcut, şi el o întinde urgent la Boston să încerce s-o convingă pe nevastă-sa să nu-i facă vreun necaz, şi noi îl prindem acolo.

— Ce-i cu vizita lui la prăvălia de amanet? l-am întrebat.

— Se potriveşte. El zice că avea un tren spre Boston care pleca în câteva minute, şi că nu-i ajungeau banii, şi nici n-avea timp să se ducă acasă să ia – şi pe deasupra nu voia s-o înfrunte pe cea de-a doua soţie până ce n-o liniştеşte pe prima – şi cum băncile erau închise, a dat ceasul la amanetat. S-a verificat.

— Ai văzut ceasul?

— Aş putea să-l văd. De ce?

— Mă întrebam dacă nu crezi că o fi fost agăţat vreodată la celălalt capăt al lănţişorului pe care ţi l-a predat Mimi?

Se ridică brusc şi exclamă:

— Dumnezeule! Apoi se uită fix la mine, bănuitor şi întrebă: Ştii ceva despre asta, sau...

— Nu. Mă întrebam, numai. Ce spune el despre crime? Cine crede că le-a făcut?

— Wynant. Recunoaşte că o vreme crezuse că Mimi e criminala, dar spune că ea l-a convins că nu e. Pretinde că ea nu i-a spus că avea dovada vinovăţiei lui Wynant. S-ar putea ca să încerce numai să se apere cu asta. Nu-mi închipui nicio clipă că au avut altă intenţie decât să folosească dovada pentru a-l

stoarce de bani.

— Atunci, nu crezi că ea a inventat povestea cu briceagul şi lănţişorul?

Guild lăsă în jos colţurile gurii:

— S-ar putea s-o fi şi inventat, cu scopul de a-l stoarce de bani. Ce-i rău în chestia asta?

— E niţel cam complicat pentru un tip ca mine, am zis. Ai aflat dacă Face Peppler mai e încă închis în Ohio?

— Îhî. Iese săptămâna viitoare. De la el avea ea inelul cu diamant. Are un prieten afară, care i l-a dat în numele lui. Se pare că aveau de gând să se căsătorească imediat ce iese el de la închisoare. Oricum, gardianul zice că a văzut scrisorile schimbate între ei, din care rezultă asta. Peppler n-a spus gardianului că ştie ceva ce ne-ar putea fi de folos, şi nici gardianul nu-şi aminteşte să fi văzut ceva interesant prin scrisori. Bineînţeles, chiar şi asta ne ajută destul de mult în privinţa mobilului. Să zicem că Wynant era gelos, şi ea avea în deget inelul ăluilalt cu care se pregătea să plece. Asta ar... se întrerupse să răspundă la telefon: Da, zise el în receptor. Da... Cum?... Sigur... Sigur, dar lasă acolo pe cineva... Foarte bine. Împinse telefonul într-o parte: Încă o încăierare în cartierul de vest, pe Strada 29.

— Ah, am zis. Credeam că am auzit numele lui Wynant. Ştii cum se aud unele voci prin telefon.

Guild se foi, îşi drese glasul şi zise:

— Poate că s-a auzit ceva ce seamănă cu numele de Wynant. Aha, cred că a zis „La naiba”. În fine... Era să uit: ne-am interesat de individul ăla, Sparrow.

— Ce-aţi aflat?

— Pare să nu fie nimic interesant pentru noi. Îl cheamă Jim Brophy. Se pare că-i făcea curte prietenei

lui Nunheim, şi ea era supărată pe dumneata, iar el era destul de beat ca să creadă că ar putea să-i fie pe plac dacă te-ar cafti.

— Grozavă idee, am zis. Sper că nu i-ai creat dificultăţi lui Studsy?

— E prieten cu dumneata? E un fost puşcăriaş, ştii, cu un cazier lung de şapte coţi.

— Sigur. Şi eu l-am băgat o dată la zdup. M-am ridicat să-mi iau pălăria şi pardesiul. Văd că eşti ocupat. Plec... şi...

— Nu, nu, zise el. Mai rămâi, dacă ai timp. Aştept vreo două chestii care ar putea să te intereseze şi ai putea să-mi dai o mână de ajutor în legătură cu puştiul lui Wynant.

M-am aşezat din nou.

— Poate vrei ceva de băut, sugeră el, deschizând sertarul biroului.

Dar cum n-am fost niciodată norocos cu băuturile poliţiştilor, am zis: „Nu, mulţumesc.”

Telefonul sună încă o dată şi el vorbi:

De data aceasta n-am mai auzit niciun cuvânt de-al interlocutorului său. Guild se lăsă pe spate în scaun şi îşi puse picioarele pe birou.

— Ascultă, vorbeam serios despre ferma aia de vulpi argintii. Ce-ai zice de California, ca loc unde să mă instalez?

M-am gândit să-i vorbesc despre fermele de lei şi struţi din regiunile de sud ale Californiei, când uşa se deschise şi un tip gras cu părul roşu îl aduse înăuntru pe Gilbert Wynant.

Gilbert avea un ochi tumefiat pe care nu-l putea ţine deschis şi un genunchi i se vedea printr-o ruptură a pantalonului.

28

— Obţii întotdeauna ce vrei, nu-i aşa, Guild? l-am întrebat.

— Aşteaptă, spuse el. E ceva mai mult decât îţi închipui. Şi, adresându-se tipului gras cu părul roşu: Dă-i drumul, Flint. S-auzim.

Flint îşi şterse gura cu dosul palmei:

— E o adevărată pisică sălbatică, puştiul ăsta. Nu pare voinic, dar Doamne, ce s-a mai împotrivit! O ştiu pe pielea mea. Şi cum poate să fugă!

— Eşti un erou, mârâi Guild, şi am să-i cer inspectorului să te decoreze imediat, n-avea nicio grijă. Hai, vorbeşte clar!

— Nu ziceam c-am făcut ceva măreţ, protestă Flint, ziceam numai...

— Nu dau doi bani pe ce-ai făcut, spuse Guild. Vreau să ştiu ce-a făcut el.

— Da, domnule, ajung şi aici. L-am înlocuit pe Morgan la ora opt azi-dimineaţă şi toate mergeau strună şi în linişte, ca de obicei, nu se auzea nici musca, vorba aceea, când la ora două şi zece ce-mi aud urechile – o cheie în broască.

Omul îşi supse buzele, dându-ne astfel posibilitatea să ne exprimăm uimirea.

— E vorba de apartamentul Juliei Wolf, îmi explică Guild. Avusesem o presimţire.

— Şi ce presimţire! exclamă Flint plin de cea mai înaltă admiraţie. Doamne, ce presimţire! Guild îi

aruncă o privire fioroasă, aşa că omul continuă în grabă: Da, domnule, o cheie, şi-apoi s-a deschis uşa şi a intrat tinerelul ăsta. Zâmbi mândru şi cu simpatie spre Gilbert şi urmă: Părea înţepenit de spaimă, şi când m-am repezit la el, a şters-o ca o năluca, şi numai la parter l-am ajuns din urmă, şi-apoi, să fie al naibii, a sărit la bătaie, şi a trebuit să-l pocnesc în ochi ca să-l potolesc. Nu pare voinic, dar...

— Ce-a făcut în apartament? întrebă Guild.

— N-a avut posibilitatea să facă ceva. Eu...

— Vrei să spui c-ai sărit pe el fără să aştepţi să vezi ce avea de gând să facă?

Gâtul lui Guild se umflă gata să-i plesnească, iar faţa i se făcu roşie ca părul lui Flint.

— Am crezut că e mai bine să nu risc nimic.

Guild mă privi fix, cu ochi mânioşi, parcă nu-i venea să creadă. Am făcut tot posibilul să păstrez o figură inexpresivă. Apoi el zise cu o voce tremurândă:

— Destul, Flint. Aşteaptă afară.

Roşcatul păru încurcat. Zise încet:

— Da, domnule. Asta-i cheia lui. Puse o cheie pe biroul lui Guild şi se-ndreptă spre uşă, dar acolo întoarse capul peste umăr şi zise: Pretinde că e fiul lui Clyde Wynant. Şi râse înveselit.

Guild, având încă dificultăţi cu glasul, spuse:

— Păi, chiar şi este!

— Mie-mi spui! L-am mai văzut parcă pe undeva. Cred că face parte din banda lui Big Shorty Dolan. Mi se pare că l-am văzut cu...

— Ieşi afară! răcni Guild şi Flint se evaporă. Guild mormăi din străfundul trupului său masiv: Mă enervează cretinul ăsta! Banda lui Big Shorty Dolan, Dumnezeule! Clătină din cap disperat şi se adresă lui Gilbert: Ei, băiete?

Gilbert zise:

— Ştiu că nu trebuia s-o fac.

— Ai început bine, spuse Guild pe un ton binevoitor. Faţa începea să-i revină la normal. Toţi facem greşeli. Trage-ţi un scaun şi să vedem ce putem face să te scoatem din încurcătură. Vrei ceva pentru ochiul ăla?

— Nu, mulţumesc. E foarte bine.

Gilbert îşi trase un scaun lângă Guild şi se aşeză.

— Te-a pocnit cumva tâmpitul ăla numai aşa ca să facă şi el ceva?

— Nu, nu, a fost greşeala mea. Am... am opus rezistenţă.

— Da, bine, zise Guild. Bănuiesc că nimănui nu-i place să fie arestat. Ei, care-i necazul?

Gilbert se uită la mine cu ochiul cel bun.

— Eşti într-o situaţie proastă, dar locotenentul Guild vrea să te scoată din ea, i-am spus eu. Cu cât îi vei da mai mult ajutor, cu atât o să scapi mai repede.

Guild încuviinţă, dând din cap cu însufleţire:

— E foarte adevărat. Se aşează comod în scaun şi întrebă pe un ton prietenos: De unde ai cheia?

— Mi-a trimis-o tata o dată cu scrisoarea.

Scoase din buzunar un plic alb şi i-l dădu lui Guild. M-am dus în spatele lui Guild şi m-am uitat pe plic peste umărul lui. Adresa era bătută la maşină: Domnului Gilbert Wynant, hotelul „Courtland” – şi nu era nicio marcă poştală pe el.

— Când ai primit-o? l-am întrebat.

— Era la recepţie ieri seară când am venit acasă, pe la zece. Nu l-am întrebat pe funcţionar de câtă vreme era acolo, dar nu cred că sosise când am plecat cu dumneavoastră, căci ar fi trebuit să mi-o fi dat.

În plic erau două coli de hârtie, scrise cu o dactilografiere stângace. Am citit împreună cu Guild:

Dragă Gilbert,

Dacă toți acești ani au trecut fără să fi comunicat cu voi, aceasta e numai pentru că mama ta a vrut să fie așa. Şi dacă acum rup tăcerea, cerându-ți ajutorul, e pentru că numai o mare nevoie mă poate face să înfrâng dorințele mamei tale. Eşti bărbat acum, şi cred că eşti singurul în măsură să decidă dacă vom continua să ne comportăm ca nişte străini, sau dacă vom acționa potrivit legăturilor noastre de sânge. Pentru că mă aflu într-o situație încurcată, datorită aşa-zisului asasinat al Juliei Wolf, despre care cred că ştii; şi cred că ți-a mai rămas destulă afecțiune pentru mine ca să nădăjduieşti măcar că nu sunt de loc vinovat de crimă – ceea ce este purul adevăr. Mă adresez ție acum pentru a-ți cere ajutorul, ca să pot dovedi o dată pentru totdeauna poliției şi lumii nevinovăția mea, sperând, chiar dacă nu pot conta pe afecțiunea ta, că vei dori în mod firesc să faci orice îți stă în puteri ca să păstrezi nepătat numele tatălui tău, care e şi al tău şi al surorii tale. Mă adresez ție, de asemenea, pentru că, deşi am un avocat capabil şi convins de nevinovăția mea, făcând totul pentru a o dovedi, şi deşi sper să-l pot angaja pe domnul Nick Charles să-l ajute, nu pot să cer nici unuia dintre ei să întreprindă ceea ce este, în ultimă analiză, un act ilegal calificat – şi nici nu cunosc pe altcineva, în afară de tine, în care să îndrăznesc să am încredere. Pe scurt, ceea ce doresc de la tine este să mergi mâine la apartamentul Juliei Wolf din cartierul de est, Strada 54 nr. 411, în care o să poți intra cu ajutorul acestei

chei puse în plic; între filele cărţii „Codul Bunelor Maniere” vei găsi o anumită hârtie, sau declaraţie, pe care o vei citi şi distruge imediat. Trebuie să te asiguri că ai distrus-o complet, nelăsând nici măcar cenuşa: după ce o vei citi, vei înţelege de ce trebuie distrusă şi de ce ţi-am încredinţat ţie această sarcină. În cazul când ceva neprevăzut va cere o modificare în planurile noastre, te voi chema la telefon în cursul nopţii. Dacă n-o să primeşti nicio veste de la mine, îţi voi telefona mâine seară, ca să aflu dacă ai îndeplinit instrucţiunile mele şi ca să aranjăm o întâlnire. Am toată încrederea că-ţi vei da seama de uriaşa responsabilitate pe care o pun pe umerii tăi, şi că nu greşesc făcând-o.

Cu drag,
al tău tată.

Sub „al tău tată”, era semnătura răsfirată a lui Wynant, scrisă cu cerneală.

Guild aştepta să zic ceva. Eu aşteptam să zică el ceva. După puţină aşteptare, îl întrebă pe Gilbert:

— Şi a telefonat?

— Nu, domnule.

— De unde ştii? am zis eu. Nu i-ai spus telefonistei să nu-ţi dea nicio legătură?

— Eu... da, i-am spus. Mă temeam că o să descoperiţi cine e dacă ar fi sunat cât timp eraţi acolo. Credeam că a lăsat telefonistei vreun mesaj, dar n-a lăsat.

— Aşadar, nu l-ai întâlnit?

— Nu.

— Şi deci nu ţi-a spus cine a ucis-o pe Julia Wolf?

— Nu.

— Ai minţit-o pe Dorothy?

Lăsă capul în jos şi încuviinţă:

— Eram... era... bănuiesc că era de fapt gelozie. Ridică deodată ochii spre mine acum şi am văzut că era roşu la faţă: Vedeţi, domnule Charles, până acum Dorothy mă respecta şi credea despre mine că ştiam mai mult decât oricare altul despre aproape orice şi... ştiţi... venea la mine dacă voia să afle ceva, şi totdeauna făcea ce-i spuneam eu, şi apoi când aţi apărut dumneavoastră, situaţia s-a schimbat. Vă respectă şi vă ascultă mai mult... Firește, ea... vreau să zic... ar fi fost o proastă dacă n-ar fi făcut-o, pentru că nu mă pot compara, bineînţeles, cu dumneavoastră, dar... presupun că eram gelos şi furios... ei bine, nu chiar furios, pentru că şi eu vă respect... dar voiam să fac ceva care s-o impresioneze din nou – să fac pe grozavul, aţi spune dumneavoastră – şi când am primit scrisoarea asta, i-am zis că m-am întâlnit cu tata şi că el mi-a spus cine e criminalul, astfel ca ea să creadă că ştiam lucruri pe care nici dumneavoastră nu le ştiaţi.

Se opri cu respiraţia tăiată şi îşi şterse faţa cu o batistă. Am aşteptat din nou să vorbească Guild:

— Bine, cred că răul n-a fost prea mare, băiete, dacă eşti sigur că n-ai ascuns şi alte lucruri pe care trebuia să le aflăm...

Gilbert clătină din cap:

— Nu, domnule, nu ascund nimic.

— Nu ştii nimic despre briceagul şi lănţişorul pe care ni le-a dat mama ta?

— Nu, domnule, n-am ştiut nimic până vi le-a dat.

— Cum se simte mama? l-am întrebat.

— Oh, e bine, cred, deşi spunea că are de gând să stea astăzi în pat.

Guild îşi miji ochii:

— Ce i s-a întâmplat?

— Isterie, am spus eu. S-a certat cu fiică-sa în noaptea trecută, şi a explodat.

— Din ce s-au certat?

— Dumnezeu ştie – aiureli femeieşti.

Guild făcu „Hm-m” şi se scarpină în bărbie. Apoi îl întrebă:

— Avea dreptate Flint când a zis că n-ai avut posibilitatea să-ţi cauţi hârtia?

— Da. Nici măcar n-am avut timp să-nchid uşa şi s-a şi năpustit peste mine.

— Grozavi sunt detectivii ăştia ai mei, mormăi Guild. Nu ţi-a strigat „Bauu!” când s-a repezit la tine? Nu face nimic. Bine, băiete, sunt două posibilităţi şi depinde de tine pe care o s-o aleg: să te reţin o bucată de vreme, sau să-ţi dau drumul în schimbul promisiunii că o să-mi comunici imediat ce tatăl tău ia legătură cu tine şi că o să-mi spui ce ţi-a zis şi unde vrea să-l întâlneşti, dacă e cazul.

Am spus înainte ca Gilbert să poată vorbi:

— Nu-i poţi cere asta, Guild! E doar tatăl lui.

— Nu pot, zici? Se încruntă la mine: Şi nu crezi că e spre binele tatălui, dacă e nevinovat?

N-am zis nimic.

Faţa lui Guild se înseninã treptat:

— Foarte bine. Atunci, băiete, să zicem că-ţi dau drumul pe cuvânt. Dacă tatăl tău sau oricare altul îţi cere să faci ceva, îmi promiţi că o să le spui că nu poţi, deoarece mi-ai dat cuvântul de onoare că n-ai să faci nimic?

Băiatul se uită spre mine.

— Asta pare rezonabil, am zis.

— Da domnule, vă dau cuvântul meu, spuse

Gilbert.

Guild făcu un gest larg cu mâna:

— Foarte bine. Întinde-o!

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule, spuse băiatul ridicându-se. Se întoarse apoi către mine: Aveţi de gând să...

— Aşteaptă-mă afară, i-am zis, dacă nu te grăbeşti.

— Vă aştept. Vă salut, domnule locotenent şi vă mulţumesc.

Şi ieşi afară. Guild apucă telefonul şi dădu ordin ca atât „Codul Bunelor Maniere”, cât şi ceea ce conţine cartea, să fie găsite şi aduse la el. După asta îşi împreună mâinile la ceafă şi se lăsă pe spate în scaun:

— Ei, şi-acum?

— Oricine poate să ghicească, am zis.

— Ascultă, dumneata tot mai crezi că n-a făcut-o Wynant?

— Ce importanţă are ce cred eu? Cu ceea ce ţi-a dat Mimi, ai destule probe împotriva lui.

— Ba are foarte mare importanţă, mă încredinţă el. Tare mult aş vrea să ştiu ce crezi, şi de ce anume?

— Soţia mea e de părere că Wynant încearcă să apere pe altcineva.

— Aşa? Hm-m! Niciodată n-am fost dintre cei ce minimalizează intuiţia femeilor, şi dacă nu te superi, doamna Charles e, ca să zic aşa, o femeie foarte inteligentă. Cine crede ea că e?

— Nu e sigură, după cum spunea ultima dată.

— Bine, oftă Guild, poate că hârtia după care l-a trimis pe puşti ne va spune ceva.

Dar hârtia nu ne-a spus nimic în după-amiaza aceea: oamenii lui Guild n-au putut-o găsi; şi n-au găsit niciun exemplar din „Codul Bunelor Maniere” în

apartamentul victimei.

29

Guild îl chemă din nou înăuntru pe roşcatul Flint şi începu să-l răsucească cu întrebările. Roşcatul transpiră cinci kile, dar ţinu morţiş că Gilbert n-a avut nicio posibilitate să pună mâna pe ceva în apartament şi că, atât timp cât a fost Flint de pază, nimeni nu s-a atins de ceva. Nu-şi amintea să fi văzut o carte intitulată „Codul Bunelor Maniere”, dar nu era el omul de la care să te fi aşteptat să ţină minte titluri de cărţi. Încercă să fie folositor şi făcu atâtea sugestii idioate, încât până la urmă Guild îl dădu afară.

— Probabil că puştiul mă aşteaptă, i-am spus, dacă eşti de părere că ar fi util să vorbesc şi eu cu el.

— Vrei?

— Nu.

— Bine. Dar, pentru Dumnezeu, cineva a luat cartea şi am de gând...

— De ce?

— Cum „de ce”?

— De ce trebuia să fi fost acolo şi s-o fi luat cineva?

Guild îşi scarpină bărbia:

— Ce vrei să spui cu asta?

— Wynant nu l-a aşteptat pe Macaulay la hotelul „Plaza” în ziua crimei, nu s-a sinucis în Allentown, afirmă că a primit numai o mie de dolari de la Julia Wolf pe când noi credeam că luase cinci mii, spune că erau doar prieteni iar noi credeam că erau amanţi – în fine ne dezamăgeşte prea mult ca să am încredere în

ceea ce spune.

— Fapt e că, spuse Guild, aş înţelege mai bine totul dacă ar veni la noi, ori dacă ar dispare. Dar dând târcoale în felul ăsta, numai ca să încurce lucrurile, nu văd unde vrea să ajungă.

— Îi supravegheaţi atelierul?

— Îl ţinem, într-un fel, sub observaţie. De ce?

— Nu ştiu, am spus eu, sincer. Numai că ne-a arătat cu degetul prea multe care nu ne-au dus nicăieri. Poate că ar trebui să fim atenţi la lucrurile pe care nu ni le-a arătat, şi atelierul e unul dintre acestea.

Guild făcu: „Hm-m...”

— Te las cu această idee strălucită, am zis, şi mi-am pus pălăria şi pardesiul. Apoi l-am întrebat: Dacă o să am nevoie de dumneata la noapte, târziu, cum aş putea să te găsesc?

Îmi dădu numărul său de telefon, ne-am strâns mâinile şi am plecat.

Gilbert Wynant mă aştepta pe coridor. Niciunul n-am spus nimic până nu ne-am suit în taxi. Apoi puştiul mă întrebă:

— Mă crede că i-am spus adevărul?

— Bineînţeles. Dar nu-i aşa că i-am spus adevărul?

— Oh, da, dar oamenii nu te cred totdeauna. N-o să-i spuneţi nimic mamei despre asta?

— Nu, dacă nu vrei să-i spun.

— Vă mulţumesc, zise el. După părerea dumneavoastră, există mai multe posibilităţi în vest pentru un tânăr să-şi croiască drum, decât aici, în est?

Mi l-am imaginat lucrând la ferma de vulpi a lui Guild şi i-am răspuns:

— Acum nu. Nu cumva te gândeşti să pleci în vest?

— Nu ştiu. Vreau să fac ceva. Îşi frământa cravata. O să vă pun acum o întrebare ciudată: Există multe incesturi?

— Există, i-am spus. Asta e chiar motivul pentru care i s-a dat un nume acestui lucru. Se înroşi la faţă.

— Nu râd de dumneata, Gilbert. E un lucru pe care nimeni nu-l cunoaşte. Nu există niciun mijloc de a-l cerceta.

După asta, am trecut de vreo două intersecţii fără să scoatem un cuvânt. Apoi Gilbert vorbi:

— Mai e o întrebare ciudată pe care aş vrea să v-o pun: ce părere aveţi despre mine?

Era mult mai conştient de sine însuşi decât fusese Alice Quinn.

— Eşti un tip grozav, i-am spus, şi n-ai dreptate să te îndoieşti atâta de dumneata.

Gilbert se uită afară pe fereastra maşinii şi spuse:

— Sunt îngrozitor de tânăr.

Urmă iar o pauză. Apoi băiatul tuşi şi puţin sânge i se scurse la colţul gurii.

— Te-a lovit cam tare individul ăla, i-am spus.

Clătină din cap ruşinat şi îşi puse batista la gură:

— Nu sunt prea voinic.

La „Courtland” nu vru să mă lase să-l ajut să coboare din taxi şi insistă să urce singur, dar am mers cu el bănuind că n-o să spună nimănui despre starea în care se afla.

Am sunat la uşa apartamentului înainte ca Gilbert să poată scoate cheia. Mimi deschise uşa şi se holbă la ochiul lui învineţit.

— E rănit, Mimi. Pune-l în pat şi adu-i un doctor.

— Ce s-a întâmplat?

— Wynant l-a băgat în încurcătură.

— În ce?

— N-are nicio importanţă. Mai întâi să-l doftoricim.

— Dar Clyde a fost aici, spuse ea. Pentru asta ţi-am telefonat.

— Cum?!

— A fost aici, dădu ea din cap. Şi a întrebat unde e Gilbert. A stat o oră, sau chiar mai mult. Nici zece minute nu sunt de când a plecat.

— Foarte bine, să-l punem în pat.

Gilbert stărui cu încăpăţânare că nu avea nevoie de nimic, aşa că l-am lăsat în dormitor cu maică-sa şi m-am dus la telefon.

— Am fost căutat la telefon? am întrebat-o pe Nora când am obţinut-o la celălalt capăt al firului.

— Da, domnule. Domnii Macaulay şi Guild vă roagă să telefonaţi, şi doamnele Jorgensen şi Quinn doresc de asemenea să le telefonaţi. Nu v-a căutat niciun copil.

— Când a sunat Guild?

— Acum vreo cinci minute. Te deranjează dacă iei masa singur? Larry m-a rugat să merg cu el la noul spectacol al lui Osgood Perkins.

— Du-te. Ne vedem mai târziu.

L-am sunat pe Herbert Macaulay.

— S-a amânat întâlnirea, îmi spuse el. Am auzit că prietenul nostru nu-ştiu-ce-Dumnezeu are de gând să facă. Ascultă, Charles, mă duc la poliţie. M-am săturat de chestia asta.

— Bănuiesc că nu-i nimic altceva de făcut, am spus Şi eu mă gândeam să chem nişte poliţişti. Sunt la Mimi. El a fost aici până acum câteva minute. Pur şi simplu, mi-a scăpat.

— Ce căuta acolo?

— Chiar acum am de gând să-ncerc sa aflu.

— Vorbeai serios când spuneai că vrei să telefonezi

la poliţie?

— Bineînţeles.

— Atunci telefonează şi vin şi eu îndată acolo.

— Perfect. La revedere.

L-am sunat pe Guild.

— Cum ai plecat, mi-a sosit o mică ştire, zise el. Eşti într-un loc unde aş putea să ţi-o comunic?

— Sunt la doamna Jorgensen. Trebuia să duc puştiul acasă. Roşcatul ăla al vostru l-a făcut să sângereze pe undeva, pe dinăuntru.

— Am să-l ucid pe păcătos, mârâi el. Atunci, e mai bine să nu vorbesc.

— Şi eu am nişte noutăţi. Wynant a fost aici astăzi după-amiază, a stat aproape o oră, după cum spune doamna Jorgensen, şi a plecat cu numai vreo zece minute înainte de a sosi eu.

Urmă un moment de tăcere, apoi Guild spuse:

— Stai aşa! Sosesc imediat.

Mimi intră în living-room în timp ce căutam numărul de telefon al lui Quinn.

— Crezi că e rănit serios? întrebă ea.

— Nu ştiu, dar trebuie să chemi un doctor imediat. Am împins telefonul spre ea. Când a terminat de vorbit, i-am spus: Le-am comunicat celor de la poliţie că Wynant a fost aici.

— De asta te sunasem şi eu, să te-ntreb dacă să le spun.

— I-am telefonat şi lui Macaulay. Vine încoace.

— Nu poate face nimic, spuse ea indignată. Clyde mi le-a dat de bunăvoie... Sunt ale mele.

— Ce sunt ale tale?

— Acţiunile, banii.

— Ce acţiuni? Ce bani?

Se duse la masă şi trase sertarul:

— Vezi?

Înăuntru erau trei pachete de acţiuni, prinse cu elastic. Deasupra era un cec roz de zece mii de dolari, către Park Avenue Trust Company, pe numele Mimi Jorgensen, semnat Clyde Miller Wynant şi datat 3 ianuarie 1933.

— Postdatat cu cinci zile, am spus. Ce prostie mai e şi asta?

— Spunea că n-are atât de mult în contul său şi că nu va fi în situaţia de a face vreo depunere decât peste vreo două zile.

— O să fie o încurcătură infernală, am prevenit-o. Sper că te aştepţi la aşa ceva.

— Nu văd de ce, protestă ea. Nu înţeleg de ce soţul meu... în fine, fostul meu soţ... nu mă poate întreţine pe mine şi pe copiii săi, dacă vrea el aşa.

— Încetează cu asta. Ce i-ai vândut?

— Vândut, lui?

— Îhî. Ce i-ai promis să faci în următoarele zile, iar în caz contrar o să aibă el grijă ca cecul să nu mai fie valabil?

— Of, Nick, cred că eşti idiot uneori cu bănuielile tale.

— Urmez acum nişte cursuri de idioţenie. Mai am încă vreo trei lecţii şi obţin diploma. Dar, aminteşte-ţi că te-am prevenit ieri că probabil îţi vei sfârşi zilele într-o...

— Încetează! ţipă ea, şi îmi puse o mână peste gură. Trebuie oare să-mi tot spui mereu asta? Ştii că mă înnebuneşte şi... Vocea îi deveni deodată blândă şi linguşitoare: Ştii prin câte am trecut zilele astea, Nick. N-ai putea să fii puţin mai amabil?

— Să nu-ţi fie frică de mine, am spus. Să-ţi fie frică de poliţie. M-am dus înapoi la telefon şi am sunat-o pe

Alice Quinn: Alice, aici e Nick. Nora zicea că tu...

— Da. L-ai văzut pe Harrison?

— Nu l-am mai văzut de când l-am lăsat cu tine.

— Bine. Dacă-l vezi, nu-i aşa că n-o să-i spui nimic despre ce-am discutat ieri seară? Nu vorbeam serios şi nu credeam niciun cuvânt din ce-am zis.

— Nici nu mi-am închipuit că vorbeşti serios, am încredinţat-o eu. Şi oricum, n-o să-i spun nimic lui. Cum se simte astăzi?

— A plecat, spuse ea.

— Cum?!

— A plecat. M-a părăsit.

— A mai făcut el asta şi înainte. O să se întoarcă.

— Ştiu, dar de data asta mi-e frică. Nu s-a dus la birou. Sper că e doar beat pe undeva şi... dar de data asta mi-e frică. Nick, crezi că e într-adevăr îndrăgostit de fata aia?

— El pare s-o creadă.

— Ţi-a spus că e îndrăgostit?

— Asta n-ar însemna nimic.

— Crezi că ar fi bine să discut cu ea?

— Nu.

— De ce nu? Eşti de părere că e îndrăgostită de el?

— Nu.

— Ce-i cu tine? mă întrebă ea enervată.

— Nu, nu sunt acasă.

— Cum? Ah, vrei să spui că eşti într-un loc de unde nu poţi vorbi?

— Da.

— Eşti... eşti acasă la ea?

— Da.

— Ea e acolo?

— Nu.

— Crezi că e cu el?

— Nu ştiu. Nu cred.

— O să mă suni atunci când o să poţi vorbi, sau, mai bine, vii pe la mine?

— Bineînţeles, i-am promis eu, şi am închis.

Mimi mă privea amuzată, cu ochii ei albaştri.

— E cineva care ia în serios flirturile puştoaicei mele? Cum nu i-am răspuns nimic, râse şi întrebă: Dorry mai face încă pe fecioara îndurerată?

— Bănuiesc că da.

— Şi va continua s-o facă atât timp cât va găsi pe cineva care s-o creadă. Şi dintre toţi, tocmai tu să te laşi prostit, tu care te temi să crezi că... ei bine... că eu, de exemplu, spun totdeauna adevărul.

— Asta-i doar o părere, am spus.

Se auzi soneria mai înainte de a putea continua.

Mimi îl primi pe doctor – un bătrânel scund, rotofei, adus puţin de spate, cu mers legănat – şi îl conduse la Gilbert.

Am deschis încă o dată sertarul şi m-am uitat la acţiuni: Postal Telegraph & Cable la valoarea de 5 şilingi, Sao Paulo City la 6½, American Type Founders la 6, Certain-teed Products la 5½, Upper Austria la ½, United Drugs la 5, Philippine Railway la 4, Tokio Electric Lighting la 6 şilingi – aproximativ şaizeci de mii de dolari la valoarea lor nominală, dar cam între un sfert şi o treime din valoare la cursul real al pieţei.

Când se auzi soneria am închis sertarul şi l-am întâmpinat pe Macaulay.

Arăta obosit. Se aşeză fără să-şi scoată pardesiul şi zise:

— Ei, bine, spune-mi – oricât de rău ar fi – ce-a căutat aici?

— Nu ştiu încă, afară doar de faptul că i-a dat lui Mimi nişte acţiuni şi un cec.

— Ştiu.

Şi zicând asta se căută prin buzunare şi-mi dădu o scrisoare:

Dragă Herbert,

Trimit astăzi doamnei Mimi Jorgensen acţiunile înşirate mai jos şi un cec de zece mii de dolari către Park Avenue Trust, datat 3 ianuarie. Te rog aranjează să am suficienţi bani acolo, la data plăţii ceculuí. Ţi-aş sugera să mai vinzi ceva din acţiunile de împrumut public, dar procedează cum crezi tu că e mai bine. În momentul de faţă nu mai pot sta la New York şi probabil că nu mă voi putea întoarce decât după mai multe luni, dar voi comunica cu tine din când în când. Îmi pare rău, dar nu mai pot aştepta să te întâlnesc astă-noapte pe tine şi Charles.

Al tău,
Clyde Miller Wynant

Sub semnătura răsfirată era o listă cu acţiunile.

— Cum ţi-a parvenit? l-am întrebat.

— Prin comisionar. Pentru ce crezi că o plăteşte?

Am clătinat din cap:

— Am încercat să aflu. Spunea că „o întreţine pe ea şi pe copiii lui”.

— E verosimil, tot atât pe cât de verosimil că ea spune adevărul.

— În legătură cu acţiunile? l-am întrebat. Credeam că aveai în mâini toată averea lui.

— Aşa credeam şi eu, dar pe astea nu le-am avut; nu ştiu de unde le-a luat. Îşi puse coatele pe genunchi şi capul în palme: Dacă toate lucrurile pe care nu le

cunosc ar fi înşirate unul după altul...

30

Mimi intră cu doctorul, spuse cam înţepată: „Ce mai faci?” către Macaulay şi dădu mâna cu el.

— Dumnealui e doctorul Grant. Domnul Macaulay, domnul Charles.

— Cum se simte pacientul? am întrebat.

Doctorul Grant îşi drese glasul şi spuse că nu crede să fie ceva serios: urmările unei bătăi, bineînţeles o uşoară hemoragie, totuşi trebuia să se odihnească. Îşi drese din nou glasul, zise că era încântat că ne cunoscuse şi Mimi îl conduse.

— Ce i s-a întâmplat băiatului? mă întrebă Macaulay.

— Wynant l-a trimis după potcoave de cai morţi în apartamentul Juliei Wolf, şi acolo a dat peste un poliţai solid.

Mimi se întoarse de la uşă:

— Ţi-a spus domnul Charles despre acţiuni şi cec? întrebă ea.

— Am primit o notă de la Wynant în care-mi scrie că ţi le dă dumitale, zise Macaulay.

— Atunci, n-o să fie nicio...

— Dificultate? Nu, după cât ştiu.

Mimi se destinse puţin şi privirea îi pierdu din duritate.

— Nu vedeam de ce-ar fi trebuit să fie, dar lui – arătă spre mine – îi place să mă sperie.

Macaulay zâmbi politicos:

— Aş putea să te întreb dacă domnul Wynant ţi-a comunicat ceva despre planurile lui?

— Spunea ceva că o să plece, dar n-am fost prea atentă. Nu-mi amintesc dacă mi-a zis când şi unde.

Am mormăit ca să-mi manifest scepticismul; Macaulay se făcea însă că o crede.

— A spus ceva de care-ţi aminteşti, despre Julia Wolf, sau despre greutăţile lui, sau despre orice ar avea legătură cu crima şi toate celelalte? întrebă el.

Mimi clătină din cap cu putere:

— Nimic de care să-mi amintesc; niciun cuvânt. L-am întrebat, dar ştii şi dumneata cât de vag poate fi când vrea el. N-am putut obţine nici măcar un mormăit de la el.

Am pus eu întrebarea pe care Macaulay părea prea politicos s-o pună:

— Despre ce-a vorbit, atunci?

— Nimic interesant. Numai despre noi şi despre copii, mai ales despre Gil. Voia foarte mult să-l vadă şi a aşteptat aproape o oră, sperând că o să vină acasă. A întrebat de Dorry, dar nu părea prea interesat.

— Ţi-a spus că i-a scris lui Gilbert?

— Niciun cuvânt. Pot să repet întreaga conversaţie, dacă vrei. Nu ştiam că vine, nici măcar din hol n-a telefonat. Am auzit soneria şi, când m-am dus la uşă, era el; arăta mult mai bătrân decât când îl văzusem ultima dată şi mai slab. Am zis: „Oh, Clyde!” sau aşa ceva, şi el a spus: „Eşti singură?” I-am răspuns: „Da” şi a intrat. Apoi el...

Cineva sună la uşă şi Mimi se duse să vadă cine e.

— Ce crezi despre asta? mă întrebă Macaulay încet.

— Când o să încep s-o cred pe Mimi, am zis, sper să am suficient bun-simţ să nu recunosc acest lucru.

Mimi se întoarse de la uşă cu Guild şi Andy. Guild dădu din cap spre mine şi-i strânse mâna lui Macaulay, apoi se întoarse spre Mimi şi zise:

— Ei bine, doamnă, trebuie să vă cer să-mi spuneţi...

Macaulay îl întrerupse:

— Ce-ar fi să mă laşi pe mine să spun mai întâi ce am de spus, domnule locotenent? E ceva anterior celor pe care le are de povestit doamna Jorgensen şi...

Guild făcu semn cu mâna-i mare către avocat: „Poftim!” şi se aşeză la capătul canapelei.

Macaulay îi relată ceea ce-mi spusese în dimineaţa aceea. Când menţionă că-mi spusese mie, Guild îmi aruncă o privire amarnică, o dată, şi apoi mă ignoră complet. Nu-l întrerupse pe Macaulay, care povesti clar şi concis. De două ori Mimi dădu să zică ceva, dar de fiecare dată se răzgândi şi continuă să asculte. Când termină de vorbit, Macaulay îi întinse lui Guild scrisoarea lui Wynant despre acţiuni şi cec, zicând:

— Mi-a sosit prin comisionar astăzi după-amiază.

Guild citi foarte atent scrisoarea şi se adresă lui Mimi:

— Acum dumneavoastră, doamnă Jorgensen.

Mimi repetă ceea ce ne spusese despre vizita lui Wynant, precizând detaliile pe măsură ce Guild o întreba cu răbdare, dar menţinându-şi declaraţia că Wynant refuzase să pomenească vreun cuvânt despre orice ar fi fost în legătură cu Julia Wolf sau asasinarea ei, că dându-i acţiunile şi cecul afirmase pur şi simplu că dorea s-o întreţină pe ea şi pe copii şi că, deşi-i spusese că pleacă, ea nu ştia nici unde şi nici când. Nu părea s-o deranjeze câtuşi de puţin că niciunul dintre noi n-o credea. Termină zâmbind:

— În multe privinţe e un bărbat drăguţ, dar e complet nebun.

— Vreţi să spuneţi că e realmente alienat mintal? întrebă Guild. Şi nu doar ţicnit?

— Da.

— Ce vă face să credeţi asta?

— Oh, ar trebui să trăiţi cu el pentru a şti cât de nebun e, răspunse ea pe un ton nepăsător.

Guild părea nemulţumit:

— Cum era îmbrăcat?

— Un costum maro, pardesiu maro şi pălărie; cred că avea pantofi tot maro, şi o cămaşă albă, şi o cravată gri cu desene roşii sau cărămizii.

Guild făcu semn cu capul către Andy:

— Spune-le!

Andy părăsi odaia.

Guild începu să-şi scarpine falca şi se încruntă gânditor. Noi ceilalţi îl priveam. Când încetă cu scărpinatul, se uită la Mimi şi la Macaulay, dar nu la mine, şi întrebă:

— Cunoaşte careva dintre dumneavoastră pe cineva cu iniţialele D.W.Q?

Macaulay clătină capul, încet, dintr-o parte în cealaltă. Mimi spuse:

— Nu. De ce?

Guild se uită acum la mine:

— Ei bine?

— Nu. Nu le cunosc.

— De ce? repetă Mimi.

Guild zise:

— Încercaţi să vă reamintiţi din trecut. Este foarte probabil să fi avut treburi cu Wynant.

— Cât timp a trecut de atunci? întrebă Macaulay.

— E foarte greu de spus. Poate câteva luni, poate

câţiva ani. Era un bărbat foarte solid, cu oase mari, burtă şi poate şchiop.

Macaulay clătină din nou capul:

— Nu-mi amintesc de nimeni care să arate aşa.

— Nici eu, spuse Mimi, dar mor de curiozitate. Aş vrea să ne spuneţi despre ce e vorba.

— Bineînţeles, o să vă spun. Guild lua o ţigară de foi din buzunarul vestei, se uită la ea şi o puse la loc în buzunar: Un tip ca ăsta, mort, a fost găsit îngropat sub podeaua atelierului lui Wynant.

Mi-a scăpat un: „Ah!”

Mimi îşi duse amândouă mâinile la gură şi nu spuse nimic. Ochii ei erau rotunzi şi sticloşi. Macaulay, încruntat, întrebă:

— Eşti sigur?

Guild oftă şi zise plictisit:

— Doar ştii şi dumneata că nu e ceva care să poată fi pus la îndoială.

Macaulay se roşi la faţă şi zâmbi prosteşte:

— A fost o întrebare tâmpită. Cum s-a întâmplat că l-aţi găsit pe el... pe ăsta?

— Ei bine, domnul Charles mi-a spus că ar trebui să acordăm mai multă atenţie acestui atelier, aşa că, închipuindu-mi că domnul Charles este un om despre care se poate crede că ştie mult mai multe lucruri decât cele pe care le mărturiseşte, am trimis câţiva oameni acolo astăzi dimineaţă să vadă ce pot găsi. Am mai trimis noi o dată acolo, mai înainte, şi n-a ieşit nimic, dar de data asta le-am zis să caute mai bine, pentru că domnul Charles a spus că trebuie să fim mai atenţi. Şi domnul Charles a avut dreptate. Mă privi cu răceală neprietenoasă: Şi, într-adevăr, au descoperit că într-un colţ cimentul pardoselii arăta ceva mai nou decât restul, l-au spart şi au dat de

cadavrul domnului D.W.Q. Ce părere aveţi?

— Cred că domnul Charles a avut o bănuială a dracului de isteaţă! zise Macaulay. Şi, întorcându-se spre mine: Cum ai...

— N-ar trebui să spui asta, îl întrerupse Guild. Presupunând că e numai o simplă bănuială, ar însemna să nu-i acordăm domnului Charles încrederea cuvenită unui om atât de inteligent.

Macaulay era uluit de tonul lui Guild. Se uită întrebător la mine.

— Stau cuminte în colţul meu, pentru că nu i-am spus locotenentului Guild despre conversaţia noastră de astăzi dimineaţă, i-am explicat.

— Asta e, aprobă calm Guild. Şi mai sunt şi altele.

Mimi izbucni în râs, apoi îi zâmbi vinovată lui Guild, când acesta o privi fix.

— Cum a fost omorât domnul D.W.Q.? am întrebat.

Guild ezită, ca şi cum s-ar fi gândit dacă să răspundă sau nu, apoi dădu uşor din umerii săi mari şi spuse:

— Nu ştiu încă – şi nici de câtă vreme. N-am văzut cadavrul, adică ce a mai rămas din el, iar medicul legist nu terminase cercetările în momentul când am primit ultimul raport.

— Cum, ce a mai rămas din el? repetă Macaulay.

— Da. Potrivit raportului primit, a fost tăiat în bucăţi cu fierăstrăul şi pus în var, sau ceva de felul ăsta, aşa că n-a mai rămas multă carne pe el, dar hainele i-au fost îngropate împreună cu el, strânse într-o boccea, şi a mai rămas de ajuns din ele ca să ne spună ceva. Mai era şi o bucată de baston cu vârful de cauciuc. De aceea ne-am gândit că ar fi vorba de un şchiop şi... Se întrerupse când intră Andy. Ei?

Andy clătină din cap amărât:

— Nimeni nu l-a văzut venind, nimeni nu l-a văzut plecând. Cum era gluma aia despre un tip care, fiind atât de subţire, trebuia să stea de două ori în acelaşi loc pentru a face umbră?

Am râs – nu de glumă – şi am zis:

— Wynant nu e chiar atât de subţire, dar e de ajuns de subţire, să zicem ca hârtia ceculuí ăluia şi a scrisorilor primite de la el.

— Ce vrei să spui? întrebă Guild înroşindu-se la faţă, cu ochii furioşi şi bănuitori.

— E mort. Şi e mort de mult, numai pe hârtie nu e. Pariez pe ce vrei că acolo sunt îngropate oasele lui, împreună cu hainele unui om gras şi şchiop

Macaulay se înclină spre mine:

— Eşti sigur de asta, Charles?

— Ce încerci să ne serveşti? mârâi Guild la mine.

— Ăsta-i pariul, dacă vreţi. Cine şi-ar fi dat atâta osteneală cu un cadavru, şi să lase apoi acolo lucrul de care te poţi descotorosi cel mai uşor – hainele intacte – în afară de cazul când ele...

— Dar nu erau intacte. Ele...

— Bineînţeles că nu. Intacte, n-ar fi arătat bine. Trebuiau parţial distruse, aşa că s-a lăsat doar atât cât era de ajuns să vă spună ceea ce s-a urmărit să aflaţi. Pariez că iniţialele săreau de-a dreptul în ochi.

— Nu ştiu, spuse Guild mai puţin pornit. Erau pe catarama centurii.

Am început să râd.

— Asta-i ridicol, Nick, spuse Mimi furioasă. Cum ar putea să fie Clyde? Doar ştii că a fost aici astăzi după-amiază. Ştii că el...

— Şş-şt. E o mare prostie din partea ta să continui cu jocul ăsta, i-am spus. Wynant e mort, copiii tăi

sunt, probabil, moştenitorii lui, şi asta înseamnă mult mai mulţi bani decât cei pe care-i ai acolo, în sertar. De ce vrei să pui mâna doar pe o parte, atunci când ai putea să obţii toţi banii?

— Nu înţeleg ce vrei să spui, zise ea.

Era foarte palidă.

— Charles crede, vorbi Macaulay, că Wynant n-a fost aici astăzi după-amiază şi că altcineva ţi-a dat acţiunile şi cecul, sau poate chiar le-ai furat singură. Aşa e? mă întrebă el.

— Aproximativ.

— Dar asta-i ridicol, insistă ea.

— Fii puţin mai deşteaptă, Mimi, am spus. Să presupunem că Wynant a fost omorât cu trei luni în urmă şi cadavrul său dat drept al altcuiva. Se crede despre el că e plecat, lăsându-i procură generală lui Macaulay. Perfect, aşadar toată averea lui este în mâinile lui Macaulay pentru totdeauna, sau cel puţin până termină el s-o jefuiască, pentru că tu nici măcar nu poţi să...

Macaulay se ridică zicând;

— Nu ştiu unde vrei să ajungi, Charles, dar eu sunt...

— Nu te enerva, îi spuse Guild. Să-l lăsăm să vorbească.

— Macaulay l-a omorât pe Wynant, şi el a omorât-o şi pe Julia Wolf, şi tot el l-a omorât pe Nunheim, am încredinţat-o eu pe Mimi. Ce vrei? Să fii următoarea pe listă? Trebuie să-ţi intre bine în cap că, o dată ce i-ai venit în ajutor, zicând că l-ai văzut pe Wynant în viaţă – pentru că ăsta-i punctul lui slab, tu fiind până acum singura care pretinde că l-ar fi văzut pe Wynant din octombrie – el n-o să-şi asume riscul de a te vedea schimbându-ţi hotărârea – mai ales când te

poate lichida cu acelaşi pistol şi arunca vina pe Wynant. Şi pentru ce s-o faci? Pentru cele câteva acţiuni devalorizate din sertar – care reprezintă o părticică numai din ce-ai putea obţine prin moştenirea copiilor, dacă dovedim că Wynant e mort?

Mimi se întoarse către Macaulay şi ţipă:

— Oh, ticălosule!

Guild rămase cu gura căscată, mult mai surprins de reacţia ei decât de tot ce se spusese până atunci.

Macaulay începu să se mişte. N-am aşteptat să văd ce avea de gând să facă şi l-am izbit în bărbie cu pumnul stâng. Lovitura a fost perfectă, l-a nimerit şi l-a culcat la podea, dar eu am simţit o arsură în partea stângă şi am ştiut că mi s-a deschis rana de la glonte.

— Ce mai vrei acum de la mine? am mârâit la Guild. Să ţi-l ambalez în celofan?

31

Era aproape trei dimineaţa când am ajuns în apartamentul nostru de la hotelul „Normandie”. Nora, Dorothy şi Larry Crowley erau în living-room: Nora şi Larry jucau cărţi, iar Dorothy citea un ziar.

— E adevărat că Macaulay i-a omorât? întrebă Nora imediat.

— Da. Scrie ceva în ziarele de dimineaţă despre Wynant?

— Nu, zise Dorothy. Scrie numai că Macaulay a fost arestat. De ce?

— Macaulay l-a ucis şi pe el.

Nora exclamă: „Adevărat?”, Larry zise: „Fir-ar să fie”, iar Dorothy începu să plângă. Nora se uită surprinsă la Dorothy.

Dorothy plângea cu hohote:

— Vreau acasă la mama.

Larry zise fără prea mult entuziasm:

— Aş fi foarte bucuros să te conduc acasă, dacă...

Dorothy repetă că voia să plece acasă. Nora începu să se agite pe lângă ea, dar nu încercă s-o convingă să rămână. Larry, vrând să pară plin de bunăvoinţă, îşi luă pălăria şi pardesiul şi plecă împreună cu Dorothy. Nora închise uşa după ei şi apoi se rezemă de ea:

— Explică-mi şi mie, domnule Charalambides, spuse ea.

Am clătinat din cap, dar ea se aşeză pe o canapea

lângă mine:

— Hai, dă-i drumul! Dacă sari un singur cuvânt, te...

— Ar trebui să beau ceva mai înainte de a putea vorbi.

Nora spuse ceva printre dinţi şi-mi aduse un pahar.

— A mărturisit?

— De ce-ar trebui să mărturisească? Nu poate să se recunoască vinovat de omor premeditat. Sunt prea multe crime – şi cel puţin două dintre ele au fost prea evident făcute cu sânge rece – ca procurorul să accepte acuzaţia de omor nepremeditat. N-are altceva de făcut decât să nu recunoască crimele.

— Dar le-a comis?

— Sigur.

Nora îmi luă paharul:

— Nu te mai întrerupe şi povesteşte-mi totul.

— Ei bine, în cele din urmă a ieşit la iveală că el şi cu Julia îl escrocau pe Wynant de câtva timp. Macaulay pierduse mulţi bani la bursă şi aflase despre trecutul ei – după cum insinuase Morelli – aşa că amândoi s-au apucat să-l stoarcă. Contabilii care vor verifica registrele lui Macaulay şi ale lui Wynant nu vor avea multă bătaie de cap să descopere jaful.

— Aşadar, nu ştii precis că-l fura pe Wynant?

— Bineînţeles că ştiu. Altfel, nici nu s-ar potrivi. Ocazia s-a ivit la 3 octombrie, când Wynant s-a pregătit să plece într-o călătorie; a scos cinci mii de dolari, bani gheaţă, de la bancă, dar nu a închis atelierul şi nu a renunţat nici la apartament. Astea le-a făcut Macaulay după câteva zile. Wynant a fost omorât acasă la Macaulay, în Scarsdale, în noaptea de 3 octombrie. Ştim asta pentru că, în dimineaţa zilei de 4, când bucătăreasa lui Macaulay care dormise

acasă la ea a venit la lucru, Macaulay a întâmpinat-o la uşă cu un fel de reclamaţie scornită împotriva ei, cu salariul pe două săptămâni şi a concediat-o pe loc, nelăsând-o să intre în casă ca nu cumva să descopere cadavrul sau pete de sânge.

— Cum ai aflat? Să nu sari peste detalii.

— Rutina obişnuită. Natural că, după ce a fost arestat, ne-am dus la biroul lui, şi apoi acasă la el să vedem ce putem descoperi – ştii cum e placa: unde-ai-fost-în-noaptea-de-6-ianuarie-1894? – şi bucătăreasa lui a spus că lucrează la el numai de la 8 octombrie, şi astfel am aflat despre concediere. Am mai găsit şi o masă cu o urmă foarte vagă – nu prea bine curăţată – de ceea ce sperăm să fie sânge de om. Băieţii de la laborator iau acum probe să vadă dacă pot scoate vreun rezultat pentru noi. (S-a descoperit însă că era sânge de vacă.)

— Aşadar, nu sunteţi siguri că el...

— Nu mai vorbi aşa. Bineînţeles că suntem siguri. Numai aşa se potriveşte totul. Wynant aflase că Julia şi Macaulay îl escrocau şi a crezut totodată, pe drept sau pe nedrept, că Julia şi Macaulay îl înşelau – şi ştim că era gelos. Aşa că s-a dus acolo să-l confrunte cu ce dovadă o fi avut, şi Macaulay, cu perspectiva închisorii în faţă, l-a omorât pe bătrân. Aşa că să nu mai zici că nu suntem siguri. Altfel n-ar avea niciun înţeles. Ei bine, iată-l cu un cadavru, unul dintre cele mai grele lucruri de care te poţi descotorosi. Am voie să mă opresc ca să trag o duşcă de whisky?

— Numai una, zise Nora. Dar asta-i doar teorie, nu-i aşa?

— Numeşte-o cum pofteşti! Pentru mine e suficient de bună.

— Dar credeam că oricine este presupus a fi

nevinovat până se face dovada că e vinovat, şi dacă există vreo îndoială rezonabilă, el...

— Astea-s bune pentru juriu, nu pentru detectivi. Găseşti un tip despre care crezi că a comis crima, îl bagi la zdup şi arăţi că eşti convins de vinovăţia lui, şi-i publici fotografia prin toate ziarele, iar procurorul se străduieşte să elaboreze cea mai bună teorie posibilă pe baza informaţiilor pe care le ai, şi între timp culegi de ici de colo detalii suplimentare, şi apoi unii care îi recunosc fotografia în ziar – ca şi cei care l-ar fi crezut nevinovat dacă nu l-ai fi arestat – vin şi povestesc despre el tot felul de lucruri, şi îndată îl şi vezi pe scaunul electric. (După două zile, o femeie din Brooklyn l-a identificat pe Macaulay ca fiind un individ ce-şi spunea George Foley, şi care închiriase în ultimele trei luni la ea un apartament.)

— Dar pare ceva cu totul inconsistent.

— Când o crimă e comisă cu metode matematice, am zis, o poţi rezolva cu metode matematice. Majoritatea nu sunt. Şi nici aceasta n-a fost. Nu vreau să contrazic teoria ta despre drept şi nedrept, dar când spun că, probabil, el a tăiat cadavrul ca să-l poată duce prin oraş în pachete, spun numai ceea ce pare a fi cel mai probabil. Asta trebuie să fi fost pe la 6 octombrie sau mai târziu, pentru că numai de la această dată i-a concediat pe cei doi mecanici pe care îi avusese Wynant în atelierul său – Prentice şi Menaughton – şi apoi a închis atelierul. L-a îngropat pe Wynant sub podea, împreună cu hainele unui om gras, cu bastonul unui şchiop şi o centură cu iniţialele D.W.Q., toate aranjate aşa ca să nu fie prea mult distruse de var – sau de orice alt material o fi utilizat pentru macerare – şi a turnat apoi iarăşi ciment pe deasupra. Cu rutina poliţistă şi cu ajutorul publicităţii,

avem mai mult decât o posibilitate de a descoperi de unde a cumpărat sau procurat hainele, bastonul şi cimentul. (Am descoperit mai târziu cum a procurat cimentul – îl cumpărase de la un negustor de cărbuni şi cherestea din partea de sus a oraşului – dar cu celelalte lucruri n-am avut noroc.)

— Sper că aşa va fi, zise Nora fără prea multă speranţă.

— De asta avem noi grijă. Prelungind contractul de închiriere a atelierului şi ţinându-l liber – zicând că-l aşteaptă pe Wynant să se întoarcă – era sigur că nimeni nu va descoperi cadavrul de sub ciment şi dacă ar fi fost totuşi descoperit, accidental, atunci s-ar fi putut deduce că grasul domn D.W.Q. – între timp oasele lui Wynant ar fi fost complet lipsite de carne şi, după cum arată scheletul, n-ai putea să zici dacă omul a fost slab sau gras – a fost omorât de Wynant, ceea ce explică şi dispariţia lui Wynant. După ce s-a îngrijit de toate astea, Macaulay a falsificat procura generală şi, cu ajutorul Juliei, a început să transfere treptat în contul lor banii lui Wynant. Acum sunt din nou pe plan teoretic. Juliei nu i-a plăcut crima, era înfricoşată, iar el nu era prea sigur că ea va rămâne tare. Pentru asta a făcut-o să rupă cu Morelli – sub pretextul geloziei lui Wynant. Omul se temea că, într-un moment de slăbiciune, Julia putea să-i destăinuiască lui Morelli totul. Şi cum se apropia şi vremea când prietenul ei Face Peppler urma să iasă din închisoare, Macaulay era din ce în ce mai îngrijorat. Se simţea în siguranţă atât timp cât Face stătea închis, pentru că erau puţine şanse ca ea să-i spună ceva compromiţător în vreo scrisoare care se ştie că trebuie să treacă prin mâna gardianului, dar acum... Ei bine, Macaulay a trecut la acţiune. Tocmai

atunci a sosit şi Mimi cu copiii, şi au început să-l caute pe Wynant, iar eu am venit la New York şi am intrat în legătură cu ei, şi Macaulay credea că-i ajut. S-a hotărât deci să fie sigur de Julia, eliminând-o. Îţi place până aici?

— Da, dar...

— Pe măsură ce avansează e şi mai rău, am încredinţat-o.

— Venind la prânz la noi în ziua aceea, Macaulay se opreşte şi telefonează la biroul său prefăcându-se că e Wynant şi fixând întâlnirea de la hotelul „Plaza”, ideea fiind de a confirma prezenţa lui Wynant în oraş. Când pleacă de aici se duce la „Plaza” şi întreabă pe cei de-acolo dacă l-au văzut pe Wynant – ca ideea să pară şi mai plauzibilă. Pentru acelaşi motiv telefonează la biroul lui să întrebe dacă au sosit ceva comunicări din partea lui Wynant, şi apoi telefonează Juliei. Ea îi spune că o aşteaptă pe Mimi, şi că Mimi n-o crezuse când ea i-a spus că nu ştie unde-i Wynant, şi Julia pare foarte îngrozită. Aşa că Macaulay hotărăşte că trebuie să ajungă înaintea lui Mimi la întâlnire, şi chiar aşa face. Ajunge înaintea ei şi o omoară pe Julia. Nu-i un trăgător grozav. L-am văzut în timpul războiului. Probabil că n-a nimerit-o cu primul glonte – cel care a lovit telefonul – şi n-a reuşit s-o omoare nici cu celelalte patru, dar a crezut că era moartă şi, oricum, trebuia să plece înainte de a sosi Mimi, aşa că a lăsat acolo o bucată din lănţişorul lui Wynant pe care-l adusese ca pe un argument de necombătut – şi faptul că l-a păstrat trei luni arată că avusese de la început intenţia s-o omoare – şi a plecat în mare grabă spre biroul inginerului Hermann, unde a profitat de pauze şi şi-a aranjat un alibi. Sunt două lucruri la care nu s-a aşteptat – şi care nici nu

puteau fi prevăzute – că Nunheim, dând târcoale prin preajmă ca să ajungă la fată o să-l vadă ieşind din apartament – s-ar putea chiar să fi auzit şi împuşcăturile – şi că Mimi, gândindu-se la şantaj, avea să ascundă lănţişorul ca să-l stoarcă de bani pe fostul ei bărbat. Aşa că Macaulay s-a văzut nevoit să plece la Philadelphia şi să-mi trimită telegrama aceea, scrisoarea către el însuşi şi alta mai târziu către mătuşa Alice – dacă Mimi credea că Wynant arunca bănuiala asupra ei, se înfuria atât de rău încât preda imediat poliţiei dovada pe care o avea împotriva lui Wynant. Totuşi, în dorinţa ei de a lovi în Jorgensen, a fost cât pe ce să strice totul. Fiindcă veni vorba, Macaulay ştia că Jorgensen era Keltermann. Imediat după ce l-a omorât pe Wynant, el a angajat detectivi să caute în Europa ce e cu Mimi şi familia ei – pretenţiile lor la moştenire îi făceau periculoşi – şi detectivii au descoperit cine era Jorgensen. Am găsit rapoartele în dosarele lui Macaulay. Bineînţeles, el a pretins că a cules informaţiile pentru Wynant. Apoi, am început să-l îngrijorez eu, pentru că nu credeam în vinovăţia lui Wynant şi...

— Şi de ce nu credeai?

— De ce să fi trimis el scrisori, aruncând bănuieli asupra lui Mimi – singura persoană care îl ajuta ascunzând dovezile acuzatoare? De asta m-am gândit că lănţişorul fusese pus în mod deliberat acolo, numai că eram înclinat să cred că ea îl pusese. Şi Morelli îl îngrijora pe Macaulay, pentru că nu voia ca bănuiala să fie aruncată asupra oricui, care, încercând să se disculpe, ar fi putut-o orienta apoi într-o direcţie greşită. Mimi era într-o situaţie foarte bună, pentru că putea să dea din nou vina pe Wynant, dar alţii n-aveau această posibilitate. Bănuiala aruncată asupra

lui Wynant era singurul lucru garantat care ar fi făcut pe toată lumea să nu presupună că Wynant era mort, şi dacă Macaulay nu l-a omorât pe Wynant, n-avea niciun motiv să fi omorât şi pe ceilalţi doi. Cel mai evident lucru în tot planul şi totodată cheia întregului plan era că Wynant trebuia să fie mort.

— Vrei să spui că te-ai gândit la asta chiar de la început? întrebă Nora, fixându-mă cu o privire pătrunzătoare.

— Nu, iubito, deşi ar trebui să-mi fie ruşine că nu mi-am dat seama; dar îndată ce am auzit că era un cadavru sub podea, chiar dacă doctorii ar fi jurat că-i al unei femei, aş fi insistat că era al lui Wynant. Trebuia să fie. Era singurul lucru rezonabil.

— Bănuiesc că eşti îngrozitor de obosit. Asta probabil te face să vorbeşti aşa.

— Apoi Macaulay trebuia să fie îngrijorat şi de Nunheim. După ce l-a arătat cu degetul pe Morelli, ca să dovedească poliţiei că era un tip folositor, s-a dus la Macaulay. Acum tatonez din nou, iubito. Am fost chemat la telefon de unul care-şi zicea Albert Normann, şi convorbirea s-a terminat cu un zgomot la celălalt capăt al firului. Bănuiesc că Nunheim s-a dus să-l viziteze pe Macaulay, şi i-a cerut ceva bani ca să-şi ţină gura, şi când Macaulay a încercat să joace tare cu el, Nunheim i-a zis că o să-i arate el, şi m-a sunat la telefon ca să fixeze o întâlnire cu mine să vadă dacă i-aş cumpăra informaţiile – şi Macaulay a închis telefonul şi i-a promis probabil ceva, dar când eu şi cu Guild am avut acea scurtă discuţie cu Nunheim, după care a fugit de noi, i-a telefonat lui Macaulay şi i-a cerut să treacă la fapte, pretinzând probabil o sumă globală contra promisiunii s-o întindă din oraş, departe de noi, cei care ne băgăm nasul. Ştiu că l-a

sunat la telefon în după-amiaza aceea – telefonista lui Macaulay îşi aminteşte de un domn Albert Normann care l-a chemat şi îşi aminteşte că Macaulay a plecat imediat după ce a vorbit cu el, aşadar să nu mai faci mutre la această... reconstituire a mea. Macaulay nu era chiar atât de prost să creadă că Nunheim ar fi fost un om de încredere, chiar dacă îl plătise, aşa că l-a atras într-un loc pe care-l alesese probabil cu multă vreme înainte, l-a lăsat să ajungă acolo... şi a avut grijă să-l aranjeze.

— Probabil, zise Nora.

— E un cuvânt pe care trebuie să-l foloseşti de multe ori în această afacere. Scrisoarea către Gilbert urmărea doar să arate că Wynant avea o cheie de la apartamentul fetei; trimiţându-l pe Gilbert acolo, a urmărit să se asigure că puştiul va cădea în mâinile poliţiei, care o să-l ia la întrebări şi o să afle astfel despre scrisoare şi despre cheie. Pe urmă Mimi a predat, în sfârşit, lănţişorul, dar între timp a apărut o altă sursă de îngrijorare. Mimi îl convinsese pe Guild să mă suspecteze puţin şi pe mine. Mă gândesc că atunci când Macaulay a venit la mine azi-dimineaţă cu minciuna aceea, de fapt intenţiona să mă ducă la Scarsdale şi să mă cureţe, făcându-mă numărul trei pe lista victimelor lui Wynant. Poate s-a răzgândit, poate a crezut că bănuisem ceva şi că n-o să merg acolo fără poliţişti. Oricum, minciuna lui Gilbert că l-ar fi văzut pe Wynant i-a dat altă idee. Dacă ar fi putut găsi pe careva să spună că l-a văzut pe Wynant şi să susţină morţiş acest lucru... Ei, partea asta o cunoaştem bine.

— Slavă Domnului!

— Astăzi după-amiază s-a dus s-o vadă pe Mimi – urcând două etaje mai sus şi coborând apoi pe scară,

astfel ca băieţii de la lift să nu-şi aducă aminte că l-ar fi lăsat la etajul ei – şi i-a făcut o propunere. I-a spus că nu există niciun dubiu în privinţa vinovăţiei lui Wynant, dar că era îndoielnic că poliţia îl va prinde vreodată. Între timp el, Macaulay, dispunea de toată averea lui Wynant. Nu putea risca să-şi însuşească ceva din avere, dar putea aranja ca Mimi să obţină ceva... dacă era de acord să împartă cu el. I-a propus să-i dea acţiunile şi cecul pe care le avea în buzunar, dar ea trebuia să spună că i le-a dat Wynant şi tot ea să trimită lui Macaulay acea notă pe care o avea de asemenea în buzunar – ca din partea lui Wynant. A încredinţat-o că Wynant, întrucât se ascunde de poliţie, nu putea să apară şi să tăgăduiască donaţia şi, în afară de ea şi de copii, nimeni nu mai avea pretenţii la averea lui şi nici vreun motiv să pună sub semnul întrebării această afacere. Mimi nu stă prea mult pe gânduri când vede o posibilitate de câştig, aşa că a fost de acord, iar el a obţinut ceea ce dorise: cineva care-l văzuse pe Wynant în viaţă. A avertizat-o că toţi îşi vor închipui că Wynant îi plăteşte în felul acesta vreun serviciu, dar dacă ea va nega, nimeni n-ar putea dovedi nimic.

— Aşadar, ceea ce ţi-a spus el azi-dimineaţă, că Wynant îi trimisese instrucţiuni să-i dea orice sumă de bani ar fi cerut ea, era doar o simplă pregătire?

— Poate era o primă tatonare de definitivare a ideii. Acum eşti mulţumită de ceea ce am adunat împotriva lui?

— Într-un fel, da. Pare a fi suficient, dar nu e prea clar.

— E suficient de clar pentru a-l trimite pe scaunul electric, şi asta-i tot ce contează. Corespunde din toate punctele de vedere şi nu pot să concep că altă

teorie ar fi mai bună. Natural, n-ar strica să găsim pistolul şi maşina de scris la care a bătut scrisorile lui Wynant; trebuie să fie pe undeva, pe aproape, unde putea ajunge uşor atunci când avea nevoie. (Am găsit şi pistolul, şi maşina de scris, în apartamentul din Brooklyn pe care-l închiriase sub numele de George Foley.)

— Bine, tu ştii ce faci, zise ea, dar totdeauna crezusem că detectivii aşteaptă până ce toate detaliile, cât de mici, se potrivesc cu...

— Şi-apoi, te miri de ce bănuitul a avut timp să ajungă în cea mai îndepărtată ţară cu care nu avem tratat de extrădare.

— Bine, bine. Mai vrei să plecăm mâine la San Francisco?

— Numai dacă te grăbeşti. Eu zic să mai stăm puţin pe-aici. Emoţiile astea ne-au făcut să rămânem în urmă cu băutura.

— Sunt cu totul de acord. Dar ce crezi că se va întâmpla acum cu Mimi, Dorothy şi Gilbert?

— Nimic nou. Vor continua să fie Mimi, Dorothy şi Gilbert, tot aşa cum tu şi cu mine vom continua să fim noi înşine, şi soţii Quinn vor continua să fie soţii Quinn. Crimele nu schimbă cursul vieţii nimănui, cu excepţia celor omorâţi, şi uneori a criminalilor.

— S-ar putea să fie aşa, zise Nora, dar nu mă declar mulţumită.

SFÂRŞIT